

Budhismaj Tradukoj

佛学世界语译丛

(2)

AMO AL LA VIVOJ

戒杀护生故事集

Esperantigis Miaohui

Voĉlegis Zhao Jianping

妙慧世译

赵建平配音

Budhana Retejo Esperantista

佛学世界语网

Budhismaj Tradukoj 2
佛学世界语译丛 2

AMO AL LA VIVOJ
戒杀护生故事集

Angle verkita de T. B. Talovich
Esperantigis Miaohui
Voĉlegis Zhao Jianping
妙慧翻译
赵建平配音

Budhana Retejo Esperantista
世界语佛学网
<http://www.budhano.cn>
miaohui@budhano.cn

Rimarko:

Ĉe ĉiu titolo estas kvadrata kodo, per kiu vi povas aŭdi la koncernan voĉlegon de s-no Zhao Jianping dum via legado se vi skanas ĝin per via poŝtelefono.

提示:

每个标题旁边都有二维码。阅读时用手机扫描二维码，则可以收听赵建平老师的配音

TABELO DE ENHAVO

目录页

Enhavo de Esperantaj Rakontoj.....	I
Enhavo de Ĉinlingvaj Rakontoj.....	VII
世界语版故事目录	I
汉语版故事目录	VII

ENHAVO

Antaŭparolo.....	1
1. La ploranta simio.....	4
2. Dankemo de testudo.....	8
3. Reĝo Cheng Tang kaj la reto.....	12
4. Zi Chan kaj la fiŝoj.....	15
5. Jadbastona supo.....	17
6. Dankema cervo.....	20
7. Savi la fiŝojn.....	23
8. Rekompenco de paruo.....	26
9. Savi kolombon.....	29
10. Angiloj en la urno.....	32
11. Lango de Granda Xu.....	35
12. Trimonata sufero.....	37
13. Ermito kaj birdo.....	39
14. Vivliberiga laĝeto.....	41
15. Viro sentima al morto.....	44
16. Savi drakan filon.....	48

17. Rakonto de ŝramanero.....	51
18. La patrino cervo.....	55
19. Aliformiĝinta fiŝo.....	58
20. La deka kaj la unua.....	62
21. Entombigo farita de birdoj.....	66
22. Generalo Maŭ kaj la testudo.....	69
23. Abeloj kaj miskondamnito.....	72
24. Longvivo, feliĉo kaj honoro.....	76
25. Majstro Huinen.....	80
26. Kadavroj de bestoj.....	83
27. La lango de kapro.....	86
28. Puno pro krueleco.....	90
29. Kuracisto testudo.....	92
30. Bravaj kokoj.....	95
31. Kompatemo al vivestaĵoj.....	98
32. Ideala festeno por naskiĝtago....	101
33. Sorto ŝanĝebla.....	104
34. Plilongigi vivon.....	107
35. Seninfana riĉulo.....	110
36. Valora vivo.....	113

37. Malfeliĉa rakonto.....	115
38. Terura morto.....	117
39. Terura festeno.....	120
40. Vizito de animokolektanto.....	123
41. Farmulo kaj serpento.....	125
42. Venĝo de angiloj.....	127
43. Veneno Wang.....	129
44. Favoro al helikoj.....	132
45. Prezo por kontraŭleĝo.....	135
46. Ekzekuto de angiloj.....	138
48. Birdoj omaĝaj al imperiestro....	143
49. Imuneco sen vakcinado.....	146
50. Venĝo de ranoj.....	149
51. Kuirata testudo.....	153
52. Forto de kompatato.....	156
53. Sinjorino Kun.....	159
54. Semado kaj rikolto.....	162
55. Unu vivo kontraŭ cent.....	165
56. Sovaĝaj anseroj.....	168
57. Perlo donacita de serpento.....	171

58. Servistino savita de testudo.....	174
59. Resaniĝo de Li Jingwen.....	178
60. Bonkora oficisto.....	181
61. Majstro Xin.....	184
62. Rakonto pri cerva bambuo.....	188
63. Majstro Lianchi kaj skolopendo.....	193
64. Esti bovo por dek unu vivdaŭroj.....	197
65. Plugadi kiel Bovo.....	201
66. Viro kun bova kapo.....	205
67. Gustumi bovaĵon.....	208
68. Morto de la buĉisto.....	211
69. Buĉista dio.....	215
70. Buĉisto stufita.....	218
71. Savi bubalon.....	221
72. Skurĝado de dio.....	224
73. Venĝo de Mortinta Hundo.....	227
74. Hundiĝo.....	230
75. Lerta pafisto.....	233

76. Kvar ĝemelaj hundidoj.....	236
77. Virinoj en porkejo.....	239
78. Ekzekuto de tondro.....	243
79. La vizaĝo de buĉisto.....	246
80. Tipa akcidento en ĉasado.....	250
81. Tria vulpeto.....	253
82. Foko en rivero.....	257
83. Kaŭzo de mortigita koko.....	261
84. Ruĝaj ŝnuroj.....	265
85. Konscienco de ĉasisto.....	268
86. Zhao Qun kaj rivera testudo.....	271
87. La genuoj de Maljuna Xu.....	275
88. Feliĉaj kraboj.....	279
89. Kiso de abelo.....	283
90. Morto de Jiu la Kvardeksesa....	286
91. Avideco.....	290
92. Feliĉa homo.....	293
93. Vojaĝo al la ĉielo.....	296
94. Reviviĝo el morto.....	300
95. Vortoj de saĝulo.....	304

96. Dankemo de ranidoj.....	308
97. Savinto de maljuna kokino.....	312
98. Mesaĝo sendita de testudo.....	315
99. Senrankoriĝo per budhismo.....	318
100. Plej bona donaco.....	322
Postskribo.....	324
Pri la esperanta traduko.....	342

戒杀放生文集

戒杀放生文	349
戒杀文	349
戒杀祝愿	353
放生文	354
放生祝愿	365

戒杀护生故事集

一、悲猿下泪	367
二、救龟封侯	367
三、成汤解网	368
四、子产畜鱼	369
五、护生益寿	370
六、救麋免难	371
七、取象囊泉	372
八、救雀受环	373
九、佛肉喂鹰	374
十、鳝鱼乞命	375
十一、牛刀断舌	376
十二、三月哀号	376

十三、护栖怀鸟	377
十四、凿池放生	378
十五、赎生得度	379
十六、救龙得笈	380
十七、沙弥救蚁	381
十八、母鹿断肠	382
十九、屈师纵鲤	383
二十、大魁天下	383
二十一、禽鸟助葬	384
二十二、放龟免溺	385
二十三、救蝇免刑	386
二十四、魂超天界	386
二十五、守网放兔	387
二十六、饷即埋葬	388
二十七、写经释冤	389
二十八、断舌累子	390
二十九、鳖疗奇疾	390
三十、鸡啄虎目	391
三十一、仁慈救劫	392
三十二、寿筵良范	393
三十三、定数可回	393
三十四、放生延生	394
三十五、挽回造化	395
三十六、再生受福	396

三十七、残杀恶死	397
三十八、恶死可怕	397
三十九、顷时万死	398
四十、戒杀免勾	399
四十一、杀蛇害子	400
四十二、鳝鱼啮臂	401
四十三、悍毒断舌	401
四十四、扫螺种福	402
四十五、捕蛙业报	403
四十六、凶残显报	403
四十七、孽钱食报	404
四十八、死不蔽辜	405
四十九、生杀显报	406
五十、田鸡索命	406
五十一、杀鳖烹身	407
五十二、慈移定数	408
五十三、杀生分途	409
五十四、鼋来索命	401
五十五、仁贤致福	411
五十六、雁痛生离	411
五十七、放蛇得珠	412
五十八、鳖疗婢疾	413
五十九、水族解毒	414
六十、鱼族送行	415

六十一、	信师祷雨	415
六十二、	放狐脱灾	416
六十三、	蜈蚣听经	417
六十四、	十一世牛	418
六十五、	魂受牛苦	419
六十六、	人何牛首	420
六十七、	雷火烧身	421
六十八、	杀牛倾家	422
六十九、	屠牛现报	422
七十、	凶杀投斧	423
七十一、	果决成仁	424
七十二、	鞭骨全碎	425
七十三、	一口咬死	426
七十四、	临终作狗	427
七十五、	火枪回击	428
七十六、	循环救护	429
七十七、	宰猪恶报	429
七十八、	雷击贪残	430
七十九、	屠羊变羊	431
八十、	射鹿杀子	432
八十一、	戕狐种火	433
八十二、	陈四该死	434
八十三、	祭祀杀生	435
八十四、	嗜鸡偿报	436

八十五、业病挽回	437
八十六、放生赎罪	438
八十七、火余痛发	439
八十八、放生昌后	440
八十九、残暴速死	441
九十、杀蚁显报	442
九十一、贪馋果报	443
九十二、行仁子贵	444
九十三、持斋功夫	445
九十四、广劝颐罪	446
九十五、杀劫由来	446
九十六、蝌蚪报恩	447
九十七、救鸡救己	448
九十八、大鼋传书	449
九十九、佛法解冤	450
一百、闻经升天	451
附录：翻译印赠缘起	453

Antaŭparolo

Bonvenon

Baldaŭ vi iros en malsaman mondon, kaj mi certas, ke vi preskaŭ neniom scias pri ĝia ekzisto.

Kvankam plej multe da historioj legotaj de vi okazis en Ĉinio, tamen la similaj aferoj okazas ĉe vi ĉiutage. Tiaj aferoj okazas al vi, al mi, al viaj familianoj kaj instruistoj, kaj ankaŭ al ĉiuj aliaj vivestaĵoj en la mondo.

Eble vi ne rimarkis ilin pro via nekompreneo, kaj eĉ se vi komprenis, vi malatentis ilin pro tio, ke vi neniam lernis kiel observi.

Tiujn historiojn oni rakontis tre malofte ekster Ĉinio. La okazaĵoj en la libro malfermis novan kampon por via pensado, do vi devas malfermi viajn okulojn kaj pretigi vin por lerni. Eble iujn el la historioj vi ne komprenas,

kaj la aliajn vi eĉ ne kredas. Sed ĉiuj historioj estas ne falsaj.

Ili estas veraj, ĉar ili estas simplaj priskriboj pri la leĝoj de la universo. La nunaj sciencistoj jam scias bone, kiel la suno helpas plantojn kreski, kaj kiel la luno kaŭzas tajdojn. Ili ankaŭ scias multe pri aliaj ĉiutagaj aferoj, kiuj estas malfacile rimarkeblaj kaj estis tute ne konataj de ni antaŭe. Tamen iuj el tiaj aferoj estis bone konataj en aliaj landoj antaŭ sufiĉe longa tempo. Kvankam iujn aferojn la sciencistoj ankoraŭ ne rimarkas, tamen tio ne signifas, ke ili estas malveraj. Tio ja signifas, ke ili ankoraŭ atendas nian esploradon.

Ĉiu historio donas al vi gravan lecionon. Se vi lernos tiujn lecionojn sufiĉe bone, vi povos ĝui grandajn bonfarton, inteligentecon kaj feliĉon.

Se vi ignoras la lecionojn, kaj malobservos la leĝojn de la universo..., eble iam vi fariĝos viktimoj en la

cent-unua rakonto.

Ĉu vi estas pretaj? Bone, ni komencu!

1. La ploranta simio

Printempon antaŭ tre longa tempo, militĉaroj veturis rapide sur ebenaĵo. La kirasoj de la militistoj brilis sub la suno kaj la standardoj flirtis en milda brizo.

La generaloj rajdis malantaŭe tenante glavon aŭ lancon en la mano, kaj ilin sekvis belega ĉaro, en kiu sidas la granda reĝo de Chu-regno (Ĉu).

Ĉiujare la reĝo gvidis armeon inspekti sian regionon, ĉasi, aŭ trejni la soldatojn, forlasante la enuige malnovan palacon.

La reĝo havis generalon nomatan Yang Youji (Jan joughji), kiu famis pro sia arkopafado. Eĉ en la nuna tempo oni ankoraŭ memoras kiel bone li pafis per pafarko. Li neniam maltrafis. La reĝo tre fidis al li. Dum la ĉasado kunikloj, cervoj kaj ĉiuj aliaj

animaloj fuĝis tien kaj reen terurite, tamen nenie ili kapablis sin kaŝi for de la sagoj de Generalo Yang. Se li pafis cent fojojn, li trafis dekoble dek fojojn...

Arbo granda kaj maljuna staris en la ebenaĵo. Kiam la soldatoj pasis preter ĝi, ili aŭdis bruon kaj vidis simion sur la branĉoj supre. Ĝi saltadis malrespekte, mokadis la ĉasantajn soldatojn kaj eĉ ĵetis nukson al ili.

"Bonege, beluleto! Mi donu al vi lecionon," diris iu arkopafisto dum li celis sian pafarkon al la simio. Sed je lia pafo, la simio sin flankenigis per artifiko, tiel ke la sago flugis sentrafe en la aeron. Tio kaŭzis ridegon el la militistaro.

"Jen hazardo. Gardu la alian!" Li pafis alfoje, sed la simio ne plu provis eviti la sagon. Anstataŭe, ĝi kaptis la flugantan sagon, snufis malestime kaj rompis en du pecojn.

La soldatoj freneziĝis de kolero. Ili pafadis al ĝi, tamen ĝi reagis sagace kaj lerte. Ĝi kaptadis iliajn sagojn en la aero kaj mokis ilin desplie.

Kiam la reĝo vidis la malestiman simion, li ordonis Generalon Yang pafi ĝin.

La simio ŝajne ekkomprenis la situacion. Tuj kiam Generalo Yang rajdis al la arbo, ĝi ekploris. Ĝi ploris kaj kriis korŝire kun torentaj larmoj sur la vizaĝo.

La reĝo demandis mirigite: "Pro kio la simio ploras?"

Generalo Yang respondis: "Eble ĝi scias, ke miaj sagoj neniam maltrafas. Do kiel lerta kaj sagaca ĝi estas, ĝi ne povos eviti morton pro la ordono de Via Moŝto. Jen kial ĝi ploras."

La reĝo mallevis la kapon kaj enpenŝiĝis: "Kiel malĝoja estas la simio! Ĉiuj aliaj animaloj suferas same!" Kompato estiĝis kaj regis en la koro de Lia Moŝto. Li ordonis, ke

Generalo Yang demetu sian armilon, kaj haltigu la armeon por ke la animaloj ne plu suferu de la ĉasado.

Li anticipe revenis al la ĉefurbo. Oni informiĝis, ke la reĝo emociiĝis de simiaj larmoj. Ĉiuj en la regno sin opiniis feliĉaj sub la regado de tiel bonkora kaj amema reĝo, ili do laboradis despli diligente por sia regno. Ekde tiam Chu-regno estis prospera kaj potenca dum centoj da jaroj.

2. Dankemo de testudo

Aĝulo Kong Yu (Kun Ju) loĝis en Shanyin-gubernio (Ŝanjin) en Jindinastio (Ĝin) dum la kvara jarcento. Li estis ŝtata oficisto, tamen li sin vivtenis tre malfacile pere de siaj malplej altaj rango kaj salajro.

Foje, kiam li vidis testudon mortigota por kuiri, li sentis grandan kompaton al ĝi. Li do aĉetis kaj portis ĝin al rivero, kaj lasis ĝin libera.

Ŝajne la testudo bone komprenis, ke Kong Yu savis ĝian vivon. Ĝi do senĉese turnis sian kapon por rigardi al li. Kong Yu najlis sian rigardon al la testudo ĝis kiam ĝi malaperis el lia vidkampo.

Plurajn jarojn poste Kong Yu promociiĝis al pli alta rango. Gvidante sian armeon, li sufokis ribelon, kaj pro la brila sukceso la reĝo nomumis lin Lordo de la kortego. Tio estis alta

rango en tiu periodo.

La oficista atestilo por Lordo estis metala sigelilo. Je la promociiĝo de Kong Yu, la kortegaj metiistoj ekmuldis sigelilon por li. Sed ili trovis eksteratende, ke la sigelilo elmuldiĝis en la formo de retrorigardanta testudo. Ili opiniis tion stranga, kaj refandis ĝin por fari la novan, sed la nove elmuldata sigelilo ankoraŭ similis al retrorigardanta testudo. La metiistoj provadis foje kaj refoje, kaj ĉiuj el ili inspektis la muldadon, sed ĉiufoje, la nove farita sigelilo aspektis tiel, kiel testudo turnis sian kapon malantaŭen por ion rigardi.

Tio mirigis la metiistojn. Ili do decidis viziti la novan lordon por peti lian instruon. Ili genuiĝis antaŭ li kaj raportis: "Via Lorda Moŝto. Lia Reĝa Moŝto ordonis nin muldi sigelilon kiel atestilon por via nova posteno, tamen la supra parto de la nova sigelilo ĉiam havas formon de retrorigardanta

testudo je la muldiĝo."

"Daŭrigu," diris Kong Yu, "kaj muldu ĝin denove."

La metiistoj agis laŭ lia ordono, tamen alifoje, la elmuldita sigelilo formiĝis same kiel antaŭe. Tio konfuzis Kong Yu. La informo pri tiu strangaĵo diskoniĝis ĉie, kaj eĉ atingis la reĝon.

La reĝo alvenigis Kong Yu por informiĝi, pro kio la sigelilo ĉiam elmuldiĝas en formo de testudo, sed Kong Yu havis nenian ideon pri tio.

Hejmenirante, la lordo subite rememoris

antaŭan okazaĵon. En la sekva tago kiam li estis en la palaco, li raportis al la reĝo: "Via Reĝa Moŝto, mi, via humila subulo, pensis pri la sigelilo en formo de testudo, kaj probable trovis la kaŭzon.

"Antaŭ multaj jaroj, mi hazarde vidis fiŝkaptistojn kuirontaj kaptitan testudon, kaj sentis grandan kompaton

al ĝi. Mi do aĉetis kaj forliberigis ĝin en riveron. La testudo ŝajne bone komprenis, ke mi savis ĝian vivon, ĝi do naĝis al la akvosupro kaj senĉese fiksis sian rigardon al mi retroturninte la kapon, same kiel la formo de tiu ĉi sigelilo.

"Via Reĝa Moŝto promociis min al la pozicio de Lordo, kaj ankaŭ la lorda sigelilo havas formon de testudo. Verŝajne, tio aludas, ke la alta rango, per kiu Via Reĝa Moŝto favoris min, venis de la testuda dankemo. Eble mia bonkora konduto emociis la Ĉielon."

La reĝo do diris al siaj korteganoj: "Tiu, kiuj faris bonon, rikoltas bonon. Lordo Kong Yu estas bona ekzemplo por tio."

3. Reĝo Cheng Tang kaj la reto

Antaŭ pli ol 3000 jaroj vivis bonkora kaj eminenta reĝo nomata Cheng Tang (Ĉen Tan). Ĉiujare li inspektis sian regnon kaj vizitis ĉiujn siajn regnantojn por konstati, ĉu li povas ion fari por ili.

Iun belan tagon, la birdoj kantis senĝene kaj la bestoj ĝuis plaĉan veteron libere. La reĝo ridetis kiam li aŭdis iliajn plezurajn voĉojn. Tiam li ekvidis larĝan reton kovranta la lokon, kie ĉiuj preterpasantaj animaloj povus esti kaptitaj. Li aŭdis ĉasiston preĝi laŭte:

"Ĉiuj birdoj en la ĉielo, Ĉiuj animaloj sur la tero,

Ĉiuj animaloj de la nordo, okcidento, oriento kaj sudo,

Venu en mian reton, kaj neniu el ĝi forfuĝu plue."

La reĝo Cheng Tang maltrankviliĝis vidante tiel avidan kaj senkoran ĉasiston, sed kiel saĝa budhano, li ne ordonis la ĉasiston ĉesigi la ĉasadon. Anstataŭe, per sia reĝa mano li malfermis tri flankojn de la reto, kaj lasis nur unu fermita.

La ĉasisto ne povis diveni, kion faras la reĝo, kaj ankaŭ ne kuraĝis haltigi lin. Tiam li aŭdis la reĝon preĝi laŭte:

"Trapasu tiuj, kiuj volas trapasi la reton de dekstre;

Trapasu tiuj, kiuj volas trapasi la reton de maldekstre;

Trapasu tiuj, kiuj volas trapasi la reton de supre;

Trapasu tiuj, kiuj volas trapasi la reton de malsupre.

Nur tiuj, kiuj ne plu volas daŭre vivi, venu en mian reton."

La ĉasisto ekkonsciis pri siaj avideco kaj senkoreco. Li do rakontis al ĉiuj, kiel bonkora estas la reĝo. Ĉiuj

popolanoj ekhavis fidon je la reĝo Cheng Tang.

Shang-dinastio (Ŝang) fondita de Imperiestro Cheng Tang regis Ĉinion pli ol 600 jarojn.

4. Zi Chan kaj la fiŝoj

Antaŭ pli ol 2500 jaroj, Zi Chan (Zi Ĉan) estis ĉefkortegano en Zheng-regno (Ĝen) dum la periodo de Printempo kaj Aŭtuno (770-475 A.K.). Konfuceo iam laŭdis lin pri lia moraleco. Nun la ĉinoj ankoraŭ honoras lin pro liaj saĝo kaj bonkoreco. Li emis helpi la malriĉajn kaj savi la suferantajn el danĝero. Li emis fari bonajn agojn kaj ĉiam evitis mortigi vivestaĵojn.

Iutage lia amiko donacis al li plurajn vivajn fiŝojn. El ili oni povus fari bongustan manĝaĵon. Zi Chan akceptis la donacon ĝojplene kun granda dankemo. Poste li alvenigis la servistinon.

"Portu la fiŝojn kaj liberigu ilin en la fiŝ-lageton en la korto."

La servistino diris: "Honora Mastro, la fiŝoj estas vere raraj. Se

vi metus ilin en la fiŝ-lageton, la fiŝviando fariĝos malmola kaj ankaŭ malpli bongusta, ĉar la lageto estas ne tiel klara kiel la rojo. Ni devus kuiri ilin senprokraste!"

Zi Chan ridetis kaj respondis: "Mi estas la mastro, do obeu min. Kiel mi povus mortigi la fiŝojn tiel kompatindajn kaj senkulpajn pro ilia bongusteco? Mi ne povas toleri tion."

La servistino do obeis la ordonon. Post kiam ŝi metis la fiŝojn en la lageton, ŝi diris al ili: "Vi estas vere bonsortaj. Se vi estus donacitaj al aliulo anstataŭ al mia mastro, nun vi jam estus kuirataj en la kaldrono."

5. Jadbastona supo

En Wenzhou-urbo (Ŭengôŭ), Zhejiang-provinco (Ĝêĝjan) estis knabo nomata Xiao Zhen (Ŝjaŭ Ĝen). Iunokte li songĝis, ke dio en ora kostumo venis al li kaj diris: "Vi nur povos vivi ĝis dek ok jaroj, knabeto." Li eksentis timon post vekiĝo. Li malĝojis, ke li devos morti tiel juna.

La patro de Xiao Zhen estis registara oficisto. Pro sia honesteco, li estis promociita kaj sendita al Sichuan-provinco (Siĉuan) malproksime de sia hejmloko. Xiao Zhen ne volis forlasi la hejmon, ĉar li sciis bone, ke li ne povos vivi longe. La patro sciis nenion pri lia songo kaj insistis, ke li iru kune.

Je la tago post kiam la patro venis al sia posteno, la lokaj oficistoj festenis por bonvenigi lin, kaj ankaŭ Xiao Zhen estis invitita. Kiel kutime, en la

speciala festeno post tri pladoj sekvis la ĉefa manĝaĵo nomata "jadbastona supo".

La metodo por fari la jadbastonan supon estis tre kruela. Oni ĝisruĝe ardigis feran bastonon kaj penetrigis ĝin en mamon de bovino por ke la lakto koaguliĝu al ĝi. Kiam oni eltiris la bastonon, ĝi vidiĝis kiel blanka jado. Iuj opiniis, ke la supo el la koaguliĝinta lakto estas tre bongusta.

Dum Xiao Zhen atendis la festenon, li hazarde iris en la kuirejon. Tie li vidis bovinon ŝnure ligitan al kolono kaj feran bastonon ardigatan en brulanta forno. Li demandis pri tio al kuiristo, kaj la kuiristo respondis, kion ili faros. Informiĝinte pri tio, Xiao Zhen hastis al sia patro kaj petis, ke li haltigu ilin. Li diris: "Oni penetrigos ruĝe ardigatan bastonon en mamon de bovino por fari bongustan manĝaĵon, tamen, kiel dolore suferos la bovino. Paĉjo, bonvolu haltigi ilin. Ne lasu ilin

fari tiel teruran manĝaĵon!"

Lia patro estis bonkorulo, do li senprokraste ordonis ilin ŝanĝi la menuon kaj liberigi la bovinon. Post pluraj noktoj la dio en ora kostumo denove venis en la sonĝon de Xiao Zhen. Ĉifoje li diris kun ĝojo: "Knabeto, vi faris bonan aferon kaj ne plu mortos juna. Kaj krome, vi sukcesos en la kortega ekzameno kaj fariĝos unu el la plej altaj oficistoj en Ĉinio. Tio estos la rezulto de via bona konduto."

Xiao Zhen plenkreskiĝis kaj vere gajnis altegan pozicion en la kortego, kaj krome li vivis ĝis pli ol naŭdek jaroj.

6. Dankema cervo

Klara roĵo fluis preter la domo sidanta inter belaj floroj en verda arbaro.

La suno brilis en la blua ĉielo. Malgranda knabo sin amuzis en la korto de la domo. Subite cervo entrudiĝis en la korton. Ĝi hokis la knabeton je la vestaĵo per korno kaj portis lin eksteren. La timigita knabeto ekploregis plengorĝe. Aŭdinte tion, lia patrino elkuris kaj vidis, ke cervo kuras al la montaro portante ŝian infanon.

La terurita patrino tuj postkuris la cervon per sia tuta forto. Baldaŭ ŝi trovis, ke la knabeto sidas sekure en la herbejo. Kiam li vidis la patrinon, li ekridis kaj etendis la brakojn al ŝi. La patrino ĉirkaŭprenis lin en la sinon kaj eklarmis de ĝojo.

Ŝi hastis hejmen kun sia karuleto.

Sed atinginte la domon, ŝi haltis stupore antaŭ la vidaĵo. Apenaŭ ŝi elkuris por atingi la cervon kaj infanon, falis arbego malantaŭ la domo kaj detruis ĝin. Ĉiuj muroj kaj tegoloj de la domo dispeciĝis pro la arbego. La hundo kaj kokinoj en la domo mortis pro la katastrofo. Se ŝi restus en la domo kune kun sia infano, ili certe...

Tiam la patrino ekmemoris okazaĵon de la pasinta jaro. Iutage cervo subite entrudiĝis en ŝian domon por sin savi de ĉasisto. Ŝi sentis kompaton al la kompatinda animalo, kaj tuj kaŝis ĝin per eluzitaj kostumoj. Kiam la ĉasisto enkuris, li ne sukcesis trovi la cervon, kaj opiniis, ke ĝi jam elkuris tra la posta pordo. Do li hastis eksteren por daŭrigi la serĉadon. Kiam la ĉasisto estis malproksima de la domo, ŝi ellasis la cervon, por ke ĝi reiru en la arbaron.

Ŝajne la cervo bone komprenis,

ke ŝi savis ĝian vivon. Post kiam ĝi eliris, ĝi kapklinadis al ŝi senĉese, esprimante sian dankon por ŝia bonkoreco.

Ŝi neniam antaŭvidis, ke la cervo povus memori ŝian helpon. Kiam la cervo iamaniere sciis, ke la arbego falos rekte kontraŭ ŝin, ĝi revenis por rekompenci la favoron de sia savinto.

Kiam la patrino rememoris ĉion ĉi, ŝi diris: "Savi alies vivon ja signifas savi la propran."

7. Savi la fiŝojn

Antaŭ 2000 jaroj en antikva Hindio fluis rivero, ĉe kiu estis lageto plena de fiŝoj. La fiŝoj vivis feliĉe en la klara akvo, kaj ili saltetis, naĝis kaj flosis laŭplaĉe por amuziĝo.

Ne pluvis dum longa tempo. La akvo vaporiĝis tagon post tago, kaj ĝis fine la lageto preskaŭ sekiĝis. Se la lageto estos sekiĝinta, ĉiuj fiŝoj perdos sian vivon sub la varmega suno.

La suno daŭre bakis la sekan teron. Iutage, maljunulo hazarde piediris preter la lageto. Vidinte la preskaŭ sekiĝintan lageton, li eksentis maltrankvilon kaj kompaton en la koro. Li do iris al la reĝo kaj raportis: "La akvo de la fiŝa lageto preskaŭ sekiĝis, kaj la fiŝoj estas en granda danĝero. Se plaĉas al Via Moŝto, bonvolu sendi dudek elefantojn porti akvon por savi la kompatindajn

fiŝojn."

La reĝo estis pia budhano. Aŭdinte la peton de la maljunulo, li respondis afable: "Estas laŭdinde, ke vi havas tiel kompateman koron. Iru al la reĝa elefantejo kaj uzu laŭplaĉe tiom, kiom vi bezonas por porti akvon."

Konsentite de la reĝo, la maljunulo kaj liaj du filoj iris al la reĝa elefantejo kaj elektis dudek el la plej bonaj elefantoj. Ili iris unue al vinejo kaj depruntis laŭeble plej multe da ledajn sakojn— tiam en Hindio la ledaj sakoj estis uzataj por teni vinon. Ili atingis la riveron, ensakigis akvon, portis la pezajn sakojn per la elefantoj kaj verŝis la akvon en la fiŝan lageton.

Post ilia foja kaj refoja akvoportado, la lageto pleniĝis tiom, kiom antaŭe. La fiŝoj en la lageto estis savitaj. Ili denove saltetis, naĝis tien kaj reen kaj sin amuzis ĝojplene.

Vidante la ĝojplenajn fiŝojn kaj la ondetojn kaŭzitaĵojn de ili, la maljunulo

sin liberigis el la longa maltrankvilo.

Je la noktiĝo, li revenis kune kun siaj filoj kaj raportis tion al la reĝo.

8. Rekompenco de paruo

En la periodo de Han-dinastio antaŭ ĉirkaŭ du mil jaroj vivis familio Yang (Jan) ĉe la piedo de Huaying-montaro (Hŭajin). Ili estis kamparanoj, kaj havis unusolan filon nomatan Yang Bao (Jan Baŭ, "Baŭ" signifas "trezoron" en la ĉina lingvo).

Yang Bao estis ne nur saĝa kaj bonkora, sed ankaŭ bela kun delikataj brovoj kaj brilaj okuloj. Liaj gepatroj forrazis liajn harojn krom du tufojn postlasitajn sur la verto kaj ligis ilin en du tuberojn. Ĉiuj opiniis, ke li estas sprita kaj inteligenta.

Yang Bao amis naturon kaj ofte ludis en la arbaro de Huaying-montaro. Foje en sia 9-a jaraĝo, kiam li ludis ekstere, li hazarde aŭdis panikan vekrion de supre. Li levis la kapon kaj vidis, ke strigo kaptis paruon. Ekvidinte la knabon,

la timigita strigo forlasis la paruon. La paruo falis sur la teron de supre, kaj kuŝis tie senmove, perdinte la konscion.

Formikoj alvenis por forporti la paruon kiel manĝaĵon, sed la vundiĝinta paruo ne povis sin savi de ilia atako. Yang Bao alkuris, prenis la paruon en la manon kaj forigis la formikojn. Li portis la paruon hejmen kaj metis ĝin en bambuan kaĝon.

Li tre ŝatis la birdeton, flegis ĝin per krizantemaj petaloj kaj kuracis ĝian vundon. Kiam ĝi tute resaniĝis kaj kapablis flugi, li lasis ĝin libera en la arbaro.

"Jen vi denove liberas. Atentu pri la strigoj. Ĝis revido!"

Nelonge poste, li havis strangan sonĝon en iu nokto. Knabeto en bruna kostumo venis danki lin pro la savo. Li donacis al Yang Bao kvar braceletojn el blanka jado, dirante: "Mi estas servisto de Ĉiela Reĝino.

Vi savis mian vivon. Mi donacu al vi braceletojn el valoraj jadoj por esprimi miajn dankon kaj ankaŭ bondeziron, ke viaj posteuloj estu senmakulaj kiel puraj jadoj kaj prenu la plej altajn postenojn en la kortego."

Yang Bao intencis fordanki la donacojn, sed pro la insisto de la malgranda knabo, finfine li akceptis ilin. Vekiĝinte, li trovis, ke tio estis nur sonĝo.

"Tio ja estas stranga sonĝo," li pensis skuante la kapon.

Poste, la filoj, nepoj, pranepoj kaj prapranepoj de Yang Bao vere kondukis senmakule kiel puraj jadoj kaj okupis la plej altajn rangojn en la kortego.

9. Savi kolombon

Estis tago serena kaj bela.

Budho piediris tra la arbaro. Li vidis grandan aglon ĉasanta kolombon. Apenaŭ la aglo plongis por kapti la kolombon, la kolombo vidis Budhon kaj tuj sin kaŝis en lian sinon. Budho protektis ĝin de la aglo. La aglo alflugis sur branĉon kaj kriis: "Vi kapablas savi la kolombon, tio signifas mortigi min de malsato. Vere malica vi estas!"

Budho respondis afable: "Diru al mi, kion vi volas manĝi. Tion mi donu al vi."

La aglo respondis: "Mi manĝas viandon." Budho elprenis tranĉilon kaj tranĉis pecon da karno el sia brako. Li donis ĝin al la aglo, sed la aglo plendis: "La karno de la kolombo estas pli multa." Budho do tranĉis alian pecon. Tiel post foja kaj

refoja detranĉado, la karno restis pli kaj pli malmulta sur la brako. Fine, li detranĉis ĉion el sia brako, sed tio estis ankoraŭ malpli peza ol la kolombo.

La aglo demandis Budhon: "Ĉu vi bedaŭras pro la difekto al via propra brako?"

Budho respondis: "Mi neniel bedaŭras pri tio. Mia tasko estas savi ĉiujn vivestaĵojn en la mondo. Kio gravas, se mi perdas mian karnon?"

La aglo ĉikanis: "Vi nur parolas miele!"

Budho respondis: "Se miaj vortoj estas sinceraj, mia brako tute resaniĝu kiel antaŭe." Je lia ĵuro, karno reaperis sur lia brako kiel antaŭe.

Vidinte tion, la aglo tuj flugis en la ĉielon kaj aperigis sian propran formon. Li estis Imperiestro de Ĉielo. Li jam aŭdis, ke Budho estas bonkora kaj oferema, li do alvenis por lin provi. La ĉiela reĝo esprimis

sian elkoran estimon al Budho kaj forflugis, kantante por laŭdi la budhan kompatemon.

Ne longe poste, la tuta mondo informiĝis, kiel Budho detranĉis sian brakon por savi kolombon.

10. Angiloj en la urno

En Ĉinio de 1573 ĝis 1620 daŭris la periodo Wanli (Uanli) de Ming-dinastio (Min), dum kiu la pilgrimantoj atingis Masaĉusecon (Massachusetts) en Usono. Tiam riĉulo nomata Yu (Ju) vivis en la bela ĉina urbo Hangzhou (Hanĝou). La urbon Hangzhou Marko Polo nomis "Kinsai" kaj laŭdis kiel "la plej grandan kaj plej belan urbon sur la tero, tiel belan kiel paradizon".

Sinjoro Yu emis fari bonajn aferojn kaj neniam mortigis vivestaĵojn.

En nia rakonto, familio najbara de Yu estis priŝtelita kaj perdis ĉion, kion ili posedis. Yu malavare donacis monon por ilin vivteni. La edzino de la najbaro estis profunde emociita de lia favoro.

Iutage ŝi havigis al si dek angilojn. Por esprimi sian dankemon al Yu, ŝi

donacis ilin al la maljuna patrino de Sinjoro Yu. Angilo estis rare havebla manĝaĵo por ĉinoj. La familio Yu neniam mortigis vivestaĵojn, do la servistoj metis la angilojn en grandan urnon por liberigi ilin iutage estonte.

Ne longe poste, maljuna sinjorino Yu vidis en sonĝo, ke dek viroj venis en ŝian ĉambron kaj adorkliniĝis antaŭ ŝi ĝis la tero. Kiel strange ili sin vestis! Ĉiu el ili portis koloran vestaĵon kaj pintan ĉapelon. Ili petis: "Ni petas vian favoron. Bonvolu savi nian vivon." Dirinte, ili foriris.

Vekiĝinte, la maljuna Sinjorino perpleksiĝis pro la kurioza sonĝo. Ŝi tute ne sciis, kies vivon ŝi kapablas savi, kaj kion ŝi povas fari por tio. Kiel inteligenta virino, ŝi vizitis sortodiveniston.

La divenisto aŭguris, ekzamenis ŝian naskiĝdaton kaj pririgardis ŝian manplaton. Li profetis: "Ne maltrankviliĝu, Sinjorino. Tio estas

bonaŭgura sonĝo, tute ne malbona. Tiuj vivestaĵoj deziras vian helpon por savi sian vivon. Vi ne bezonas serĉi ilin malproksime. Ili estas ĝuste en via domo."

Ŝi hastis hejmen kaj ekserĉis ĉien por trovi la saveblajn vivestaĵojn. Fine servisto rememoris pri la fiŝoj en la urno. Tiam ili komprenis, ke la dek homoj en la sonĝo estas ĝuste la dek angiloj.

Maljuna sinjorino Yu diris: "Ni preskaŭ perdigis dek vivojn pro malatento!" Ŝi tuj portigis la angilojn al lageto kaj senprokraste liberigis ilin en la akvon.

Poste, la fiŝoj vivis feliĉe, kaj la familio de Yu des pli riĉiĝis.

11. Lango de Granda Xu

Subite aŭdiĝis timiga vekrio el malnova butikoj kaj sekvis sono de io falinta surteren.

La najbaroj alkuris tien por rigardi, kaj ili vidis Grandan Xu (Ŝju), la buĉisto de bovoj, kuŝanta en sango.

Sango fluadis el lia buŝo. Lia lango estis detranĉita, kaj li jam mortis. La najbaroj esploris la kaŭzon de lia neatendita katastrofo.

Jen la okazaĵo: Granda Xu sin vivtenis per mortigo de bovoj. Ĉiufoje, antaŭ ol mortigi bovon, li detranĉis ĝian langon kaj formanĝis ĝin kun vino. Imagu, kiel kruele li suferigis la bovojn.

Tiutage, Granda Xu metis la tranĉilon sur la lintelon por fari ion alian. Subite, li aŭdis, ke du musoj interbatalas super la pordo. Li do rigardis supren kun la buŝo

malfermita. Ĝuste tiam, la batalantaj musoj faligis la tranĉilon. Ĝi falis rekte en lian buŝon kaj detranĉis lian langon. Granda Xu falis teren morta.

Kiam la najbaroj informiĝis, kiamaniere mortis Granda Xu, ili diris skuante la kapon kun suspiro: "Granda Xu pensis pri nenio krom mortigado. Li detranĉadis la langon de bovoj kaj manĝis kun vino, ĉar li ŝatis la guston de la bovlango. Kaj je la fino, du musoj detranĉis lian langon kaj mortigis lin, ĝuste kiel li faris kontraŭ la bovoj. Budha instruo pri la rilato inter kaŭzoj kaj rezultoj estas vere kredinda! Oni rikoltos kion ili semas!"

12. Trimonata sufero

Lamplumo tremetis en frosta vento.

Iuj ĉinoj kredis, ke manĝi hundan viandon povas varmigi homan korpon en vintro. Do en malvarmegaj tagoj ĉiuj sidlokoj estis okupitaj en la restoracioj de hundaĵo, kaj eĉ la aero estis plena de viandodoro.

Cao Shengyuan (Cau Ŝenjŭan) metis mortigitan hundon en kaldronon por kuiri malantaŭ la gastejo. Li mortigadis hundojn dum longaj jaroj, kaj fine prosperis lia hundaĵservo. Li eĉ dungis du virojn kiel helpantojn.

Helpanto diris: " Kiel grasa estas tiu ĉi hundo!"

Cao Shengyuan ridis: "Jes, prave! Ni gajnos pli multe ĉifoje!"

Dum ili boligis akvon por kuiri la hundon, ili akrigis la tranĉilojn.

La kuirata hundo subite saltis

el la kaldrono, sage sin ĵetis al Cao Shengyuan kaj dente kaptis lin je la kolo. Cao Shengyuan eklekis por helpo.

Ĉiuj gastoj kuris el la gastejo kaj vidis la hundon neforlase tenantan Cao kun la dentoj en lia kolo kaj lian sangon elŝprucanta el la vundo. Vere terure!

Post kiam ili forigis la hundon de lia kolo, Cao Shengyuan ĉien vojaĝis por konsulti kuracistojn. Tamen, kian ajn metodon ili provis, lia vundo restis ne kuracebla. La vundo pisis kaj putris. Tio tiel dolorigis lin, ke li senĉese ĝemis kaj vekriis tagnokte.

Finfine Cao mortis de la suferego post tri monatoj. Ĉiuj frandemuloj de hundaĵo en la regiono forlasis sian hobion. Ili komprenis, ke la viandmanĝado kaŭzos al ili grandan suferon en la estonto.

13. Ermito kaj birdo

Antaŭ longa tempo maljuna ermito vivis en profunda arbaro. Li estis bonkora kaj ĉiam evitis mortigi vivestaĵojn.

Iutage, li sidiĝis sub granda arbo. Apenaŭ li pretis kontempli, li sentis ekblovon. "Strange!" li pensis kaj malfermis la okulojn. Li vidis malgrandan birdon staranta sur lia genuo. La birdo senĝene ripozis tie kvazaŭ sur branĉo. La ermito ĉantis la nomon de Amitabo, kaj diris en sia koro: "Ĉu vi prenas mian genuon kiel branĉon? Bone. Mi ne kontraŭu vian volon. Amitabo! Bone! Bone!"

La birdeto kuntiriĝis kaj endormiĝis ĝuste sur lia genuo. La ermito timis ĝeni la dormon de la birdeto, li do koncentris sian menson kaj baldaŭ profundiĝis en la kontemplado.

Post la longa kontemplado li trovis, ke la birdeto estas ankoraŭ en la dolĉa dormo. Li sin tenis senmova por ĝin ne ĝeni. Li diris mallaŭte: "Amitabo! Dormu plue. Viflugos laŭplaĉe post sufiĉa ripozo."

La birdeto vekigis finfine, ĝi frapetis laflugilojn, etendis la krurojn, pepis feliĉe plurfoje, kaj ekordigis la plumojn per la beko. Poste ĝi etendis laflugilojn kaj forflugis.

La maljuna ermito stariĝis nur post la forflugo de la birdeto. Post kiam la birdeto malaperis el lia vidkampo, li forlasis la arbegon por reveni al sia dometo.

14. Vivliberiga laĝeto

En nigre verda koloro, la montpinto de Tiantai-montaro (Tjantaj) en Zhejiang-provinco (Ĝeĝjan) staras kiel bele ornamita ekrano. Oni frekventas de malproksime por spekti la ĉarman pejzaĝon.

En la belaj montoj estas multaj budhismaj monaĥejoj kaj temploj dum centoj da jaroj. La estro de iu granda templo estis nomata Zhi Yi (Ĝi Ji). Li vivis de 539 ĝis 597 p.K. La reĝo Yang (Jan) de Sui-dinastio (Suj) nomumis lin "Saĝulo" pro lia nekomparebla saĝo, kiu famas eĉ en la nuna tempo.

Tiam Majstro Saĝulo opiniis, ke tieaj homoj estas tre kruelaj, kaj povas mortigi ĉian ajn vivestaĵon por manĝi.

Li decidis fari ion kontraŭ tio. Sed kion fari? Bonzoj ja ne havis monon. Li do almozpetis dum pluraj jaroj, ĝis finfine li posedis sufiĉan sumon

por aĉeti pecon da tero kaj dungi laboristojn fosi lageton tie.

Tion vidinte, oni mokridis lin malsaĝa!

La majstro estas tiel prudenta, ke li neniel zorgis pri alies moko. Li daŭrigis la laboron.

Li instruis la laborantojn pri budhismo dum ilia ripoza tempo. Li diris: "La sutroj (la sanktaj libroj de Budho) diris: 'Ĉiuj vivestaĵoj havas budhan naturon.' Eble neniu el vi rigardis fiŝojn aŭ kankrojn gravaj, tamen ili ankaŭ povos fariĝi budhoj iutage estonte."

"Ankaŭ sovaĝaj bestoj havas budhan naturon. Se iu estis mortigita de sovaĝa besto, ni opinias tion malfeliĉa kaj bedaŭras pro li. Ĉu vi iam opiniis, ke ankaŭ la aliaj fiŝoj opinias tion malfeliĉa kaj bedaŭras pro la mortinta fiŝo post kiam vi mortigis ĝin?"

Majstro Saĝulo eksplikis, ke

li konstruigas lageton por tio, ke iu ajn, kiu havas fiŝon aŭ kankron, havu ŝancon por liberigi kaj lasi ĝin vivi trankvile kaj sendanĝere ĝis la vivfino. Li nomis la lageton "Vivliberiga Lageto".

La laborantoj ege emociiĝis de tio. Eĉ la homoj, kiuj iam mokis lin, sin opiniis nedecaj. Ili fariĝis budhanoj kaj ne plu mortigis vivestaĵojn por manĝi.

La bonzoj en aliaj temploj ankaŭ imitis lian agon kaj konstruis multajn vivliberigajn lagetojn. Se vi havas bonŝancon por viziti budhismajn templojn kaj monaĥejojn en Ĉinio, vi eble vidos la vivliberigajn lagetojn, kie libere vivas fiŝoj, kankroj kaj testudoj. La bestoj neniam maltrankviliĝas pri la penso, ke ili estos formanĝitaj de homoj.

15. Viro sentima al morto

La vera nomo de Majstro Yongming (Junmin) estis Yanshou (Janshou). La reĝo titolis lin Zhijue (Ĝiĝjüe) post lia morto. Oni nomis lin Majstro Yongming, ĉar li vivis en Yongming-templo de Hangzhou-urbo (Hangôu).

Lia familia nomo estis Wang (ŭan) antaŭ ol li forlasis la laikan vivon kaj fariĝis bonzo. En liaj dudekaj jaroj li estis financa oficisto de Yuhang-gubernio (Juhan) proksima al Hangzhou. Li sentis grandan bedaŭron pro tio, ke la fiŝoj kaj salikokoj estas kaptataj kaj formanĝataj. Li do ofte ilin aĉetis per publika mono, portis al la rivero kaj liberigis en la akvon.

Malfeliĉe, la uzita mono ne apartenis al li mem. Oni eltrovis lian aferon kaj kondamnis lin al malliberejo post nelonge.

La juĝisto neniel kredis, ke li uzis la monon por liberigi la bestojn. Li konviktis Wang pri ŝtelado de publika mono. Tio estis krimo vere grava. Tiam la puno por tiu krimo estis senkapigo— Oni trenis la krimulon al la publika placo, kie ĉiuj povas rigardi, kaj dehakis lian kapon per granda glavo. Ĉiuj, kiuj vidis la teruran punon, estis ĉiam timigitaj.

La reganto de Ŝtato Wuyue (Ujüe, 907-978 p. K.) sciis, ke Wang estas bonkora kaj liberigis multajn bestojn. Ĉu li eble aĉetis la bestojn per publika mono? Li do ordonis al siaj oficistoj ĉe la ekzekutejo, ke ili atenteme observu la konduton kaj vortojn de Wang.

Kiam oni eskortis Wang eksteren por haki lian kapon, li aspektis nek timigite nek maltrankvile. Fakte, li estis plezura kaj aplomba. La ekzekutisto neniam vidis tian bildon kaj demandis al li kun respekto: "Ĉiuj aliaj krimuloj senkapigotaj de

mi tremis kaj ploris. Antaŭe mi vidis neniun, kia vi aspektas nun. Kiel vi povas teni vin en tiel granda aplombo? Vi ja scias, ke oni mortigos vin pro fiuzo de la publika mono."

Wang respondis: "Jes. Mi vere uzis la publikan monon, sed mi uzis neniom por mi mem. Mi elspezis tion por aĉeti la bestojn kaj forliberigi ilin. Do pro kio mi ektimu? Tuj post mia dekapiĝo, mi povos eniri la Puran Landon de Amitabo. Ĉu tio ne estas bona afero? Do mi neniel povas atendi plue."

Kiam la oficistoj respondecaj pri la ekzekutado aŭdis tion, ili komprenis, ke Wang estas honesta. Ili admiris liajn honeston, aplombon kaj kuraĝon. Ili senkulpigis kaj liberigis lin.

Poste, li fariĝis bonzo je la aĝo de tridek jaroj. Li estis vere bona bonzo, ke li forigis ĉiajn ĉagrenojn grandajn kaj malgrandajn, akiris iluminiĝon kaj ankaŭ verkis multajn gravajn librojn.

Post kiam li forpasis en 975 p.K. je la aĝo de 72, Amitabo mem alvenis kaj bonvenigis lin en la Puran Landon.

16. Savi drakan filon

Iam estis fama kuracisto nomata Sun Simiao (Sun Simjaŭ) en Tang-dinastio (Tan). Li estis tre bonkora, precipe al bestoj.

Kiam li promenis ekster la vilaĝo en iu bela aŭtuna tago, li hazarde vidis, ke du knaboj kaptis malgrandan serpenton. Ili ludis per ĝi kaj pro tio ĝi estis preskaŭ mortanta de la turmentiĝo. La maljunulo ne toleris vidi la suferon de la kompatinda vivestaĵo, li do elprenis monon kaj aĉetis ĝin de la knaboj. Poste, ĝin li portis al lagbordo kaj liberigis.

Post pluraj tagoj, li sidis en la legoĉambro kaj ekdormetis. Li vidis en sonĝo, ke viro en verda kostumo enĉambriĝis kaj invitis lin al festeno. Ii akceptis la inviton kaj estis kondukita al tre impona palaco. Tie ĉio estis neta kaj bonorda. Li neniel

povis imagi, kie li estas.

Kiam ili atingis la ĉefan halon, la mastro en aspekto de gravulo eliris kaj salutis lin dirante: "Foje mia filo ludis ekstere. Se vi ne savus lin, mi supozas, li jam perdus sian vivon."

Tiam la mastro ordonis pretigi festenon por la honora gasto. Post la franda kaj abunda festeno, la mastro elprenis multajn juvelojn kaj aliajn trezorojn por donaci al Sun, sed Sun neniom akceptis. La mastro do insistis. Fine, Sun ekkonsciis, kie li estas. Li do petis: "Mi aŭdis, ke en la kristala palaco de Draka Imperiestro estas multaj eksterordinaraj medikamentoj, per kiuj oni povas kuraci ĉiajn suferojn kaj malsanojn. Se vi estus favora, bonvolu transdoni al mi plurajn specialajn receptojn, per kiuj mi povos savi la suferantojn. Tio estas konduto kun granda merito."

La draka imperiestro senprokraste elprenis malgrandan jadsteleon, sur

kiu gravuriĝis tridek ses receptoj. Li donacis la receptojn al Sun.

Akceptinte la receptojn, Sun subite vekiĝis el la sonĝo.

Stranga afero okazis ekde tiam. Kian ajn malsanon li kuracis, kaj kiel ajn grave la malsanuloj suferis, li povis tuj sukcesi en kuracado. Tiel Sun savis multajn suferantojn de malsano.

17. Rakonto de ŝramanero

Juna bonzo, kiu ankoraŭ ne atingas la aĝon por havi plenan bonzegan staton, estas nomata "Ŝramanero" (novico).

Iam estis novico, kiu lernis budhismon ĉe tre saĝa Instruisto. Li estis lernanto sufiĉe bona. Li estis respektama, sincera kaj obeema. Li progresis tre rapide.

La instruisto estis homo kun granda saĝo kaj ankaŭ bone konis la estintecon, estantecon kaj estontecon. Li sciis dekomence, ke lia juna lernanto ne vivos longe. Iutage li kalkulis kaj certigis al si, ke la juna novico pluvivos nur sep tagojn. Li do tre maltrankviliĝis pri tio.

Li alvenigis la junan novicon kaj diris: "He, eta novico, vi ne vidis viajn gepatrojn jam de sufiĉe longe. Mi opinias, ke vi bezonas ferion.

Hejmeniru kaj vizitu viajn gepatrojn. Revenu poste je la oka tago." Li tiel agis por ke la novico almenaŭ povu morti en la gepatra hejmo.

Li estis tre malĝoja post adiaŭo de la novico. Li opiniis, ke li neniam revidos sian karan lernanton.

La novico eksteratende revenis post ok tagoj. La instruisto estis kaj ĝoja kaj konfuzita, ĉar la juna lernanto aspektis sane kaj bonfarte, kaj neniel plu mortante.

Fine, la instruisto decidis eltrovi la kaŭzon. Li demandis la knabeton: "Mia fileto, mi profetis la estontecon multfoje, kaj neniam eraris. Mi ordonis vin iri hejmen, ĉar vi estis destinita morti en sep tagoj laŭ via sorto. Sed sep tagoj jam pasis, kaj vi ne nur vivas, sed ankaŭ aspektas sufiĉe sane. La signo de morto jam forlasis vin. Kion vi faris kontraŭ tio?"

La juna novico ektimiĝis. Li tute ne sciis kiel respondi. Do la instruisto

enmeditiĝis kaj baldaŭ trovis la kaŭzon.

"Mia fileto, ĉu vi savis formikojn sur la vojo al via hejmo?"

"Jes, Instruisto. Dum mia hejmirado mi vidis amason da formikoj baraktantaj en akvo. Mi do savis ilin per peceto da ligno" respondis la novico. La instruisto diris: "Jen la kaŭzo! Per via bonkoreco vi gajnis plilongan vivon. La maljunaj saĝuloj diris: 'Savado de unu vivo estas pli meritoplena ol konstruado de sep-etaĝa pagodo'. Vi savis centojn da vivoj, do vi povas ĝui longan vivon."

Li daŭrigis: "Vi havos bonan estontecon, sed ankoraŭ devas klopodi por daŭre savi vivestaĵojn. Vi devas laŭeble diskonigi la instruon de Budho kaj instrui ĉiujn homojn esti kompatemaj. Diru al ĉiuj, ke ili ne plu mortigu vivestaĵojn, sed lasu la vivestaĵojn vivi pace kaj sendanĝere!"

La novico neniam forgesis la instruon. Li laboris tre diligente kaj fariĝis eminenta bonzo. Li havis tre longan vivon.

18. La patrina cervo

La arbaro estis kvieta en la frua mateno. La leviĝanta suno lumigis la teron, arbaron kaj ebenaĵon, ĉarmigis la montan pejzaĝon kaj ankaŭ glimigis la ondetojn de la rojo. Ĉio estis en kvieto.

Subite aperis viro. Li paŝis rapide tra la rojo kaj atingis la herbaron. Li haltis kaj rigardis ĉirkaŭen kvazaŭ por ion serĉi. Li havis kvadratan vizaĝon, grandajn orelojn, glavosimilajn brovojn, kaj tigrajn okulojn. Li portis ĉasistan turbanon sur la kapo, pafarkon en la mano kaj sagujon ĉe la talio. Li aspektis forta kaj vigla. La viro estis Xu Zhenjun (Ŝju Ĝenĝjun). Li preferis eksterdomajn aktivadojn, precipe ĉasadon.

Vidinte cervidon eliranta el la arboj, Xu (Ŝju) ridetis kaj tuj pretis

pafi. Zum! Apenaŭ aŭdiĝis la sono de la pafarka fadeno, kiam teren falis la cervido. Xu Zhenjun eksentis fieron pro sia eksterordinara pafarto. Tuj kiam li aliris por preni la ĉasaĵon, li vidis cervinon haste kuranta al la cervido.

Vidinte la okazaĵon de sia ido, la cervino ĝemis, ploris korŝire, kaj lekis ĝian vundon per la lango.

Xu neniam atendis pri tio. Li gapis dum la patrino flegis sian idon. Li pafis tiel trafe kaj forte, ke la cervido baldaŭ perdis sian vivon.

La patrino falis teren kaj mortis apenaŭ ĝi vidis la morton de la cervido.

Xu surpriziĝis pro tio. Li neniel povis imagi, de kio mortis la patrino. Li do elprenis la ĉasistan tranĉilon kaj distranĉis ĝian korpon por eltrovi la kaŭzon.

Li vidis, ke ĝiaj organoj kaj intestoj disrompiĝis en pecetojn

longajn je colo. La internaĵoj de la patrino dispeciĝis pro ĝia kordoloro.

Xu pentegis pro sia konduto. Li senprokraste rompis la pafarkon kaj ĵetis la sagojn en la riveron. Li forlasis hejmon, iris en profundan montaron kaj trovis al si budhisman instruiston. Li sin kulturis diligente dum multaj jaroj kaj finfine fariĝis eminenta budhana majstro.

19. Aliformiĝinta fiŝo

Iam estis maljunulo nomata Qu (Ĉju). Li aĝis pli ol sesdek jarojn, kaj faris multe da bonaj aferoj en la tuta vivo. Antaŭe, la trafikoj estis tre malfacilaj. Li donacadis monon konstruigi vojon kaj pontojn por ke oni trapasu pli facile. Li ankaŭ helpis la aliajn laŭ bezono. Ĉiuj en la regiono povis rakonti multajn laŭdindajn aferojn pri li.

Iutage, li vidis, ke fiŝisto iras al la bazarro por vendi la kaptitan karpon. La bela fiŝo havis ruĝajn makulojn kaj striojn brilajn kaj varmajn sur la korpo, kvazaŭ fajro en vintro. Ĝiaj okuloj brilis kvazaŭ la steloj en la ĉielo. Maljuna Qu sentis domaĝon lasi tiel belan fiŝon manĝita de homoj, li do aĉetis ĝin per alta prezo kaj metis ĝin en la lagon. Li sentis grandan feliĉon pro sia bonfaro.

Qu estis maljunulo. Neniu el la homoj povas vivi por ĉiam. Nelonge poste, li sentis malfortecon, kapturiniĝon kaj deprimatecon. Li konsciis, ke li ne plu vivos longe.

Iutage, kiam li kuŝis malsana en la hejmo, alvenis servoknabo kaj diris al li: "Mia mastro bonvenigas vin al festeno, Sinjoro Qu."

Maljuna Qu tute ne konis la knabon, sed li opiniis, ke ellitiĝi estas bone por li kaj manĝi ekstere povas pliigi lian energion. Li do sekvis la knabon. "Mi vere malsaniĝis", li pensis dum la promenado, ĉar ĉio en liaj okuloj estis malklara kaj brila kiel en ora lumo.

Post nelonge, li sin trovis antaŭ grandioza palaco kun gravuritaj kolonoj kaj pentritaj traboj. Tabulo kun vortoj "La Kristala Palaco" pendis super la fronta pordo. "Strange, ĉu tio ne estas la nomo de la draka palaco?" ekmiregis Maljuna Qu.

Momenton poste, elvenis la mastro. Li estis viro kun dikaj brovoj, longa hararo kaj kvin strioj da barbo. Li estis forta, vigla kaj afabla. Maljuna Qu konsciis post iom da babilado, ke la mastro estas neniu alia ol la draka imperiestro mem.

Ili kune ĝuis la frandaĵojn el altaj montoj kaj profundaj maroj. La draka imperiestro diris al Maljuna Qu: "Foje iu el miaj filoj sin amuzis ekstere kaj estis kaptita kaj mortigota de banditoj. Feliĉe, vi vidis tion kaj savis lin. Pro tio ni elkore dankas al vi!

"Efektive, vi ne plu restos longe en la mondo, sed vi gajnis plilongan vivon pro tio, ke vi savis drakon aliformiĝintan en fiŝon. Mi invitis vin al la simpla festeno nur por esprimi nian dankon kaj ekspliki la aferon al vi."

"Mi ne aŭdacas akcepti vian favoron sen fari meriton," diris Maljuna Qu humile, "do ekde nun,

mi faros pli multe da bonfaroj por esprimi mian profundan dankon al vi!"

Post la festeno, Maljuna Qu vekigis kun plena stomako. "Eble mi songis," li diris al si mem, "sed pro kio mi estas tiel sata?"

Li faris des pli multe da bonaj agoj, kaj mortis trankvile je la aĝo de 120 jaroj, post longa tempo sen ajna malsano.

20. La deka kaj la unua

En antikveco, tre malmultaj homoj en la mondo scipovis legi kaj skribi. En Ĉinio la gepatroj esperis, ke ili enspezu pli multe por klerigi siajn filojn en la lernejo. Tiel la filoj povis lerni legi kaj verki de la instruisto. Se ili lernis tre diligente kaj trapasis la ŝtatajn ekzamenojn, ili povis gajni postenon en la kortego. Tio alportis estimon, honoron kaj potencon al la tuta familio. Sed la ekzamenoj estis tre malfacilaj. Multaj lernantoj partoprenis la ekzamenojn foje kaj refoje ĝis la maljuniĝo, sed neniam sukcesis.

Iam du fratoj Song Jiao (Sun Ĝjaŭ) kaj Song Qi (Sun Ĉji) iris kune al la ĉefurbo por partopreni la kortegan ekzamenon. Ili renkontis bonzon sur la vojo. La bonzo rigardis atente al Song Jiao kaj diris: "De kiam mi

ekvidis vin, mi scias bone, ke vi savis multe da vivestaĵoj. Laŭ via destino vi malsukcesos en la kortega ekzameno, tamen vi savis tiel multajn vivojn, do ĉijare vi gajnos la plej altan lokon. Permesu al mi, humila bonzo, gratuli al la estonta oficisto."

Song Jiao opiniis tion stranga kaj demandis: "Kiam mi savis multajn vivestaĵojn?"

La bonzo respondis: "Iam vi savis multajn formikojn el danĝero."

"Kio? Ĉu savi malgrandajn formikojn signifas savi vivestaĵojn?"

"Prave! Ĉiuj vivestaĵoj, eĉ la malgrandaj insektoj kiel formikoj, havas siajn proprajn vivon kaj destinion. Via malpli aĝa frato laŭdestine gajnos la plej multajn poentojn en la ekzameno, tamen via rango estos eĉ pli alta ol la lia."

La fratoj Song neniel kredis tion. Kiam ili forlasis la bonzon, Qi demandis al Jiao: "Ĉu vi vere savis la

formikojn?"

"Jes," respondis la frato, "iam mi vidis formikojn dronantaj, mi do faris ponteton per peco da bambuo kaj savis ilin."

La kortega ekzameno estis multe pli grava ol la formikoj kaj la aŭguro de la bonzo. La fratoj forgesis ĉion pri la okazaĵo kiam ili atingis la ĉefurbon kaj okupiĝis pri siaj studobjektoj.

Post la ekzameno, la oficistoj kontrolis ĉiujn paperojn, kaj sendis la rezulton al la reĝo. Song Qi gajnis la plej multajn poentojn en la tuta regno. Song Jiao gajnis la dekan, kiu estis ankaŭ sufiĉe alta loko. La reĝo legis la nomliston de tiuj kun plej multaj poentoj.

La reĝo diris: "Song Qi gajnis la unuan lokon, pli alta ol tiu de sia pliĝa frato Song Jiao. Ne decas, ke la malpliĝa frato okupas la lokon pli altan ol la pliĝa. Song Jiao estu la unua kaj Song Qi, la deka."

Oni sekvis la ordonon de la reĝo. Informiĝinte pri tio, ambaŭ fratoj rememoris la profetaĵon de la bonzo, kaj ekridis. Dum ili vojaĝis hejmen por informi la feliĉan novaĵon al la gepatroj, ili speciale faris viziton al la bonzo por esprimi sian dankon al li.

Nelonge poste, la rakonto cirkulis en la tuta lando. Ĉiuj sciis, ke Song Jiao gajnis la unuan lokon pro savo de formikoj.

21. Entombigo farita de birdoj

En malgranda kabano vivis soleca homo.

Li nomiĝis Sun Liangsi (Ljansi). Li estis malriĉa, sed tre honesta kaj bonkora. Li faris diversajn laborojn por sin vivteni, sed lia enspezo estis tre malmulta. Kiam ajn li vidis vivestaĵon en kaptilo, li ĉiam aĉetis kaj liberigis ĝin, nur se li havis monon.

Tiel li savis multajn vivestaĵojn, sed ŝparis al si neniom da mono. Li estis ankoraŭ tre malriĉa en la maljuneco.

Estante tro maljuna por labori, li sin vivtenis per almozpeto. Kiam li superis 70 jarojn, li estis tro malforta por ellitiĝi kaj forpasis post nelonge.

Sun Liangsi havis nek parencon nek amikon. Li estis tiel malriĉa, ke li eĉ ne havis ĉerkon. Laŭ la ĉinoj,

se la mortinto ne estis entombigita, lin trafis la plej terura destino. Neniu prizorgis Sun Liangsi. La najbaroj estis same mizeraj kiel li. Ili ne sciis, ke li jam forpasis. Eĉ se ili informiĝus pri tio, ili havus neniom por aĉeti ĉerkon kaj entombigi lin.

Je la mateno post lia forpaso, la najbaroj surprizite trovis, ke la ĉielo estas plena de birdoj. Miloĵ da birdoj flugis en lian kabanon el diversaj direktoj. La najbaroj iris en la kabanon kaj trovis, ke li jam forlasis la mondon. Ili supozis, ke la birdoj alflugas nur por manĝi lian karnon.

Tiam ili vidis, ke ĉiu el la birdoj alportas peceton da tero en la beko, kaj metas ĝin sur la korpon de Sun Liangsi. Tiamaniere ili esprimis sian elkoran dankon al li.

Miloĵ da birdoj flugadis tien kaj reen, kaj antaŭ la tagmezo, ili jam enterigis la kabanon kaj faris ĝin tombo por la maljunulo.

La najbaroj estis ege kortuŝitaj de tio.

Ekde tiam ili ne plu kaptis la vivestaĵojn.

22. Generalo Maŭ kaj la testudo

Dum Jin-dinastio (Ĝin) antaŭ 1600 jaroj, estis bonkora konfuziana klerulo nomata Mao Bao (Maŭ Baŭ). Iam antaŭ ol trapasi la kortegan ekzamenon kaj fariĝi registara oficisto, li hazarde vidis fiŝiston iranta al bazaro por vendi testudon. Maŭ Bao aĉetis la testudon, sed anstataŭ manĝi, li ĝin portis al proksima lago kaj liberigis.

Poste, Mao Bao fariĝis potencia generalo. Sed eĉ la plej bonaj generaloj spertis siajn malvenkojn. Lia trupo estis venkita de Shi Jilong (Ŝi Ĝilun) en Zhucheng-urbo (Ĝuĉen), kaj devis forfuĝi por sin savi.

La malamikoj postkuris sufiĉe proksime. Generalo Mao kuregis laŭeble plej rapide kiel la aliaj soldatoj. Li atingis lagbordon, sed tie troviĝis

nek boatoj, nek pontoj. Estis nenia rimedo por li transpasi la lagon. Li ne scipovis naĝi, kaj eĉ se li naĝus, liaj kirasoj premus lin al la fundo de la lago.

Rigardante malantaŭen, li trovis, ke la malamikoj baldaŭ kuratingos lin. Li suspiris: "La sorto destino morton al mi!"

Por ne kaptiĝi de la malamikoj, Generalo Mao decidis sin mortigi. Apenaŭ li pretis tion fari, li rimarkis ion malmergiĝinta kaj naĝanta al li.

Li ne havis tempon por esplori, kio flosas en la lago. La malamikoj pli kaj pli proksimiĝis. Subite en lia kapo eklumis nova ideo: "Se mi mortos ĉi tie, la malamikoj havos mian kadavron. Tio estos granda humiligo al miaj reĝo kaj regno. Estas pli bone por mi dronigi min en la lago, tiel ili ne povos trovi mian korpon." Pensante, li sin ĵetis en la lagon. Strange, li falis sur ion malmolan,

kiu ekmovis al la kontraŭa bordo. Li ekmiris pri tio.

La malamikoj atingis la bordon, ili hurlis, insultis, kaj pafadis sagojn al li, sed li jam troviĝis ekster la atingebla distanco de la sagoj. Ĉiuj sagoj falis en la akvon kaj neniu trafis lin.

Li mallevis la kapon kaj trovis, ke li staras sur granda testudo. La testudo portis lin al la transa bordo. Generalo Mao forlasis la testudon kaj surbordiĝis. La testudo naĝis sur la akvon kaj kapsignis al li. Poste, ĝi mergiĝis kaj fornaĝis.

Tiam Generalo Mao rememoris, ke antaŭ dekoj da jaroj li savis testudon kaj liberigis ĝin en la sama lago.

La testudo venis kaj savis lian vivon en danĝera momento. Jen vivo por vivo.

23. Abeloj kaj miskondamnito

Iutage, kelnero en restoracio hazarde vidis, ke abelo falis en vinujon kaj preskaŭ dronis. Li sentis kompaton, metis manĝbastoneton en la vinujon kaj elsavis ĝin. Demetinte la manĝbastoneton, li rigardis la ĵus elsavitan abelon. La abelo frapetis la flugilojn por sekiĝi pli rapide. Tute sekiĝinte, ĝi forflugis zumante.

La kelnero rimarkis poste, ke multaj abeloj allogitaj de la vina parfumo dronadis en la vino. Li do ekpriatentis tion kaj savis multajn abelojn.

Forpasis multaj jaroj. Iutage lakeoj de juĝejo neatendite entrudiĝis en la restoracion. Nenion dirinte, ili katenis kaj eskortis la kelneron al la juĝejo. Kiam li atingis la juĝejon, li eksciis, ke li estis denunciata per falsaj

akuzoj. Iuj el la arestitaj banditoj enviis lin, kaj mensogis, ke li estas ilia kamarado. La juĝisto arestis lin, kaj decidis ekzekuti lin kune kun la banditoj.

La kelnero protestis, ke li estas senkulpa, sed la juĝisto opiniis lin krimulo pro la falsa denunco. Li tute malesperiĝis kiam li vidis, ke la juĝisto levas ruĝan penikon por subskribi la ekzekutan anoncon pri li.

Apenaŭ la juĝisto ekskribis per la ruĝa peniko, zumado eksonis de malproksime.

Grego da abeloj enflugis tra la fenestroj kaj sidiĝis sur la peniko de la juĝisto. La juĝisto svingis la penikon por forigi ilin, tamen, pli da abeloj alflugis. Ili ne pikis, sed nur restis tie sencede.

La juĝisto opiniis tion kurioza. "Eble," li pensis, "la abeloj alflugis por malhelpi miskondamnon."

Tiel pensante, la juĝisto denove

ekzamenis la kazon, kaj trovis kontraŭdiron en la banditaj konfesoj. Li pridemandis ilin refoje, kaj fine certigis al si mem, ke li preskaŭ miskondamnis la senkulpulon.

Post kiam la juĝisto proklamis, ke la kelnero estas senkulpa, la abeloj forflugis. La juĝisto demandis la kelneron, ĉu li scias bone, pro kio la abeloj alflugis savi lin.

"Mi vere ne scias, Via Juĝista Moŝto. Sed eble pro tio, ke mi savis multajn abelojn falintajn en vinujojn kaj baldaŭ dronontajn. Ili alflugis por la parfumo, kaj ne plu povis elflugi se ili falis en la vinujon. Kiam ajn mi vidis tion, mi ĉiam savis ilin. Mi supozas, ke ili alflugis nur por savi min, Via Juĝista Moŝto."

"Vere eksterordinare! Vi elsaviĝis de morto. Memoru, ke via bona konduto savis vian vivon. Poste klopodu fari pli multajn bonajn agojn. Vi certe gajnos pli bonan

rekompencon."

La juĝisto diris prave. La kelnero daŭrigis sian bonfaron, kaj la servo de la restoracio pli kaj pli prosperis. Li ĝuis longan, feliĉan vivon kaj mortis pace en riĉego.

24. Longvivo, feliĉo kaj honoro

Zhang Tixing (Ĝan Tiŝjin) estis malsupera oficisto en la gubernia registaro. Li estis justa kaj honesta, kaj ofte faris filantropiajn aferojn. Kvankam li enspezis malmulte, li ofte iris al vendejoj de buĉistoj kaj aĉetis mortigotajn bestojn. Li ilin portis hejmen kaj bredis.

Li havis multajn gefilojn kaj genepojn. Tion ĉinoj rigardis kiel grandan feliĉon. Li neniam malŝparis monon, sed akumulis grandan sumon post multaj jaroj. Se li havis oportunon, li aĉetis bestojn de la buĉistaj vendejoj kaj bredis ilin en la hejmo. Kiam la breditaj bestoj mortis je la vivfino, li enterigis ilin zorgeme.

Zhang pli kaj pli maljuniĝis, kaj li retiriĝis de sia posteno. Dum sia maljuneco li ĝuis la feliĉon prizorgi

siajn gefilojn, genepojn kaj ankaŭ la bestojn. La najbaroj opiniis lin freneza, sed li tute ne zorgis pri ilia moko. Li instruis siajn posteulojn respekti ĉiun vivon. Li neniam permesis al ili mortigi vivestaĵojn. Ĉiuj en lia tuta familio estis vegetaranoj.

Li estis vegetarano kaj ankaŭ savis multajn vivojn, do kvankam li estis maljuna, li estis sana kaj vigloplena kiel tiuj multe malpliagaj.

Li estis ankoraŭ en bonega sanstato kiam li aĝis pli ol cent jarojn. Li havis klarajn okulojn, brilan haŭton kaj nigrajn harojn. Iutage li alvenigis la tutan familion. Kiam antaŭ li kolektiĝis la gefiloj, genepoj kaj pranepoj, li diris al ili: "Mi savis multajn bestojn dum mia tuta vivo, do mi akumulis grandan meriton por vi. Hodiaŭ la ĉieluloj invitos min al la ĉiela palaco. Nia familio prosperos en la estonteco. Vi ĝuos longan vivon. Post mia forpaso, memoru por ĉiam

mian instruon: Neniam mortigu vivestajojn!"

Kiam li finis siajn vortojn, la familianoj aŭdis muzikon kvazaŭ el la ĉielo. Ili neniam aŭdis tiel belan melodion antaŭe. La muziko estis tiel ĉarma, ke ĝi ne eble venis de sur la tero. La muziko sonis pli kaj pli proksimen.

Ĉiuj familianoj levis la kapon por eltrovi, de kie venas la sorĉa muziko, sed ili vidis nenion. Kiam ili mallevis la kapon, ili trovis, ke Zhang aspektas sufiĉe plezura sidante en sia plej preferata seĝo, sed lia spirado jam ĉesis. Li forpasis en paco kaj bonfarto.

La lokaj oficistoj aŭdis la mirindan rakonton de Zhang. Ili konfirmis kaj raportis tion al la reĝo. La reĝo honoris lin per pli alta rango.

La posteuloj de Zhang neniam forgesis lian instruon. Ili nek mortigis vivestajojn, nek

manĝis viandon, kaj pro tio, ili ĝuis
longan kaj feliĉan vivon.

25. Majstro Huinen

Granda majstro Huineng (Hūinen) vivis de 638 ĝis 713. Lia familio estis tiel malriĉa, ke li neniam havis ŝancon viziti lernejon por lerni skribi kaj legi, sed li havis profundan naturdotitan inteligentecon. Aŭdinte budhan darmon, li tuj fariĝis bonzo kun firma volo. Li laboris diligente, kaj baldaŭ atingis iluminiĝon. Lia instruisto, la kvina patriarko de la zenisma skolo, transdonis al li la robon, kiun la unua patriarko Bodhidarmo portis el Hindio. Huineng fariĝis la sesa patriarko de la zenisma skolo.

Iluminiĝinte, li konsciis, ke la sufero de homoj estas kaŭzita pro mortigo de bestoj por manĝado. Li petis, ke oni ĉesu manĝi vivestaĵojn por eviti suferon kaj malfeliĉon, sed neniu obeis lin.

Huineng sentis grandan bedaŭron,

ke la ĉasistoj mortigis bestojn senĉese. Li do demetis la bonzan robon kaj lasis la harojn kreski tiel, ke li ne plu aspektis kiel bonzo. Li sin anigis al grupo de ĉasistoj, kiuj pasigis longan tempon por ĉasi en montaro.

Huineng nek pafis nek starigis retojn, do la ĉasistoj ordonis lin gardi la retojn. Tio estis ĝuste dezirata de li. Kiam li vidis bestojn kaptitaj en la reto, li ĉiam liberigis ilin se la ĉasistoj ne estis proksime; se la ĉasistoj ĉeestis, li do ploris kaj petis ilin liberigi la bestojn.

Li restis ĉe la ĉasistoj dek ses jarojn. Tiel li ne nur savis multajn bestojn, sed ankaŭ konvertis multajn ĉasistojn. Ili ekkonsciis pri la krueleco de sia kariero, kaj trovis aliajn rimedojn por sin vivteni.

Poste, Huineng majstrigis en sia propra templo. Li estis tiel bonkora kaj saĝa, ke la homoj venis de malproksime el diversaj regionoj por

fariĝi budhanoj kaj lerni de li. Liaj disĉiploj disvastigis lian instruon de zenismo en Koreion kaj Japanion. Kaj en la nuna periodo, lia instruo plivastiĝas ankaŭ en Eŭropo kaj Ameriko.

26. Kadavroj de bestoj

Antaŭ longe en Xuancheng-urbo (Ŝjŭanĉen) vivis Geng Benshu (Gen Benŝu), kiu neniam manĝis bovaĵon.

Iutage, Geng Benshu malsaniĝis. La kuracisto preskribis por li medikamenton, kiun li devos preni kun bova cerbo. Informiĝinte pri tio, liaj amikoj donacis al li bovajn viandon kaj cerbon kiel medicinaĵon. Geng transdonis la bovaĵon al siaj servantoj, kaj prenis nur la medikamenton. Li opiniis, ke tiamaniere li estas senkulpa kontraŭ la vivestaĵoj.

Li sonĝis iunokte, ke dio en belega kostumo lin riproĉas, "Vi probable manĝis bovaĵon. Alie, vi tute ne tiel fiodoras!"

Geng tuj sin senkulpigis: "Ne, mi neniam manĝis bovaĵon."

La dio ordonis subulon alporti

notlibron kaj prienketoj la konduton de Geng. "Vi manĝis neniom da bovaĵo, sed pro via malsano, vi rompis la universalan regulon. Vi donis la mortintan kadavron al viaj servantoj por manĝi. Via vivo pli mallongiĝos pro tio."

"Tamen vi havas la firman volon ne preni viandon kontraŭ malsaneco, kaj jam esprimis vian elkoran pentagon. Se vi restos nemortiganta la vivestaĵojn kaj ankaŭ admonos la aliajn ne plu manĝi viandon, vi estos indulgita." Geng demandis: "Kion mi faru, se oni donacos bovaĵon al mi?"

La dio ekridis. "Kompreneble vi devas scii, ke la kadavro de mortintoj devas esti enterigita respektive. Se vi persistas en tio, vi certe povos fari multajn bonajn aferojn."

Kiam Geng vekigis, li trovis, ke tio estas nur sonĝo, sed la instruo de la dio estis tre grava. Li do notis la okazaĵon, por ke ĉiuj aliaj legu.

Vivestajoj ne devas esti mortigitaj. Eĉ se iu donacos al vi viandon, memoru, ke tio estas kadavro de mortintaj bestoj, kaj vi devas enterigi ĝin.

27. La lango de kapro

Tang-dinastio (Tan, 618 - 907 p. K.) estis unu el la plej grandaj eraoj en la ĉina historio. En la ĉefurbo vivis Pan Guo (Pan Gǔo). Kiam li estis tre juna, li gajnis postenon en la kortego per sia eksterordinara luktarto. Li estis societema, kaj amikiĝis kun multaj junuloj proksimaj.

Iutage ili grupe piediris preter tombejo kaj Pan ekvidis kapron inter la tomboj. Eble kapristo forgesis ĝin. La kapro absorbiĝis en manĝado de herbo. Pan kaj liaj amikoj ĉirkaŭis ĝin kaj volis fortiri ĝin. Survoje la kapro komencis blekadi. Ili timis, ke la kapristo aŭdos la mekadon kaj trovos la kapron. Pan do detranĉis ĝian langon. Li opiniis, ke li estas granda saĝulo.

Reveninte hejmen, ili mortigis la kapron kaj rostis ĝin. Ili formanĝis la

viandon kun multe da vino, kaj ege plezuris de tio.

En la sekva jaro, Pan trovis terurite, ke lia lango mallongiĝas. Ĝi fariĝis pli kaj pli mallonga, kaj ĝisfine li perdis parolan kapablon. Ne plu povante plenumi sian ordinaran taskon, li petis aksiĝon. Li povis fari nenion alian ol serĉadi diversajn metodojn por renormaligi sian langon.

Lia superulo Zheng Yuqing (Ĝen Juĉin) suspektis, ke Pan ĉesigis sian laboron pro maldiligenteco. Li do ordonis al Pan malfermi la buŝon por kontroli, ĉu li vere malsanas. Li trovis timigite, ke nur langa radiko restas en la buŝo de Pan. Li demandis pri la kaŭzo, kaj Pan levis penikon kaj skribis: "Tio okazis eble pro tio, ke ni kelkaj ŝtelis kapron en la pasinta jaro. Kiam la kapro blekis, mi deigis ĝian langon el la buŝo."

Zheng Yuqing konsciis, ke la lango de Pan perdiĝis nur por kompenso al

la kapro. Li do ordonis al siaj subuloj okazigi budhisman ceremonion kiel rekompenco al la kapro. Li ordonis al Pan kopii la Lotusan Sutron (Saddharmapundarika-sutra).

Pan pentegis pri sia peko. Li ĵuris ne plu manĝi viandon, sed laŭeble favori kaprojn per bonaj agoj, budhismaj ceremonioj kaj preĝoj. Lia lango revenis post unu jaro.

Kiam li trovis, ke lia lango reaperis en la antaŭa formo, li tremis de surprizo. Li hastis al la oficejo kaj raportis tion al Zheng. Zheng laŭdis lin pri la firma volo kompensi kulpon. Kiam Pan kapablis paroli normale, Zheng promociis lin. Zheng estis tiel honesta kaj prudenta, ke ĉiuj laŭdis lin. Informiĝinte pri tio, Imperiestro Taizong (Li Shimin, 599 - 649), unu el la plej saĝaj regantoj en la ĉina historio,

promociis lin al posteno de revizoro, unu el la plej altaj postenoj en la kortego.

Zheng Yuqing raportis al la imperiestro, ke li promociigis ĝuste pro la meritoj favoraj al la kapro.

28. Puno pro krueleco

En Tang-dinastio (Tan) estis tre kruela kamparano.

Iutagmeze li iris al sia kampo por rigardi la plantaĵojn, kaj en la kampo li trovis bovon, kiun la najbaro uzis por plugi teron. La bovo manĝis kaj tretis la plantaĵojn.

La kamparano furioziĝis. "Mi plantis la plantaĵojn kun granda peno, kaj nun vi aŭdacas ŝteli kaj eĉ treti. Ĉu vi jam enuas pri via vivo?" Li do elprenis tranĉilon kaj kriegis: "Mi ne mortigos vin, sed vi manĝas miajn plantaĵojn, mi do detranĉos vian langon. Ĉu vi aŭdacos ŝteli plue?"

Eble la bovo komprenis, ke ĝi estas kulpa, ĉar ĝi mallevis la kapon kaj aspektis pentoplana. La malica kamparano kaptis ĝin je la korno kaj detranĉis ĝian langon. La bovo sin detenis de bleko kvankam ĝi suferis

de granda doloro.

Poste, la senkora kamparano prenis edzinon kaj generis tri infanojn. Ĉiuj liaj infanoj perdis parolan kapablon ekde tiam, kiam ili komencis paroli duonjaron. Li ne sciis, pro kio la infanoj mutiĝis. Li portis la infanojn al famaj kuracistoj, sed ili havis nenian metodon kuraci la strangan malsanon.

Tiam la kamparano rememoris pri la bova lango, kiun li detranĉis antaŭ dek jaroj. Li konsciis, kio okazis al liaj infanoj. Li eksuferis punon pro sia propra krueleco.

29. Kuracisto testudo

Subite aŭdiĝis bruoj kaj tumulto e la kuirejo: "Kaptu ĝin! Ĝetu ĝin en la kaldronon!" Kiam Huang Dehuan (Hŭan Dehŭan) aŭdis la bruon, li pensis, ke io okazas, kaj tuj alkuris rigardi. Li vidis testudon rampanta sur la planko. Ĝi aspektis vere kompatinda. Huang demandis al la kuiristoj, kial ili bruas pro la malgranda testudo.

"Ni estis kuirantaj ĝin por vi, Sinjoro. Mi levis la kovrilon de la kaldrono por vidi, ĉu ĝi estas bone kuirita, sed ĝi kaptis la kovrilon kaj elrampis. Ĝia dorso jam vundiĝis, sed ĝi ankoraŭ kapablas movi la kapon kaj krurojn. Tio timigis nin."

Huang Dehuan do ordonis la kuiristojn, ke ili portu la testudon al rivero kaj forliberigu ĝin. Li decidis ne plu turmenti bestojn por manĝi. Li

estis vegetarano ekde tiam.

Iam post pluraj jaroj, Huang suferis de serioza febro. Liaj familianoj portis lin al riverbordo por ke la malvarmeta brizo komfortigu lin.

Iunokte li trovis ion grimpi sur lian korpon, kaj tuj eksentis komfortecon.

Kiam la suno leviĝis, li sin trovis iom malvarma kaj pli komforta je la brusto. Li rigardis malsupren kaj trovis, ke lia brusto estas kovrita de koto. Sur la lito sidis testudo. Kiam ĝi vidis, ke li jam vekiĝis, ĝi kapsignis al li kaj rampis eksteren.

Tiutage, Huang resaniĝis de la febro kaj kapablis ellitiĝi. Liaj familianoj diris al li, ke li reakiris sian vivon el la morto. La kuracisto diris, ke eble li jam mortus se la testudo ne venus ĝustatempe por malvarmigi lin.

Huang diris al siaj familianoj, kiel grave estas ne mortigi bestojn. Li

vivis ĝis la aĝo de 80 jaroj kaj mortis
pace sen ajna doloro aŭ malsano.

30. Bravaj kokoj

Iam ĉinoj vokis homon ne per lia nomo, sed per lia vico en la familio. En Quzhou-urbo (Ĉjuĝoŭ) estis malsupera oficisto, kiun ĉiuj nomis Fang (Fan) la Tria, ĉar li estis la tria filo de siaj gepatroj.

Fang la Tria estis bonkora kaj plaĉis al ĉiuj. Iutage li iris al Familio Hou (Hoŭ) por kolekti imposton.

"Frato Hou, mi jam petis, ke vi pagu ĉijaran imposton. Mi scias, ke neniu volas pagi, tamen mi devas plenumi la ordonon de mia superulo."

Hou la Dua diris afable: "Fang la Tria, vi scias bone, ke ĉijara rikolto estis sufiĉe malbona. Ni havas neniom por pagi. Ĉu vi bonvole prokrastu la pagigon je dek tagoj aŭ duonmonato? Eble ni kapablos kolekti iom da brulligno por vendi kaj gajni monon por pagi la imposton al la reĝo."

Dum Fang la Tria paŭzis por pripensi, Hou la Dua ordonis sian edzinon prepari manĝon por la gasto. Tuj kiam sinjorino Hou elpordiĝis kun kuireja tranĉilo en la mano, Fang kvazaŭ ekvidis virinon en bruna kostumo staranta ekster la pordo kaj petanta, ke li estu bonkora por savi ŝian vivon.

Ĝuste tiam, aŭdiĝis kokina klukado. Li tuj konsciis, ke la kokino estas bruna. Li do haste diris al Hou la Dua: "Mi jam manĝis. Nenion preparu por mi." La edzino de Hou la Dua demetis sian tranĉilon, kaj la kokino estis savita.

Kiam Fang revenis al Familio Hou por la imposto post semajnoj, la bruna kokino bonvenigis lin respektoplene ekster la pordo. Ĝi vicigis siajn idojn kaj ili ĝojis vidi lin.

Fang prenis la monon kaj eliris. Kiam li ekgrimpis monton malproksiman, trapasinte rojon ĉe la

kampo de Familio Hou, tigro trudiĝis el la arbaro kaj sin ĵetis al li. Fang la Tria dronis en granda teruro. Li povis fari nenion ol fermi siajn okulojn por akcepti la eventualan katastrofon.

Tiam li aŭdis strangan bruon, li malfermis la okulojn kaj vidis, ke la kokino kaj kokidoj kune atakas la tigron. Kiel kokoj kapablis batali kontraŭ tigro? Ili flugis supren kaj bekpikadis ĝiajn okulojn. La tigro forfuĝis vekriante.

Fang la Tria perdis sian konscion. Kiam li vekiĝis, li revenis al Familio Hou kaj aĉetis la kokinon kaj ĉiujn ĝiajn idojn je tre alta prezo. Li portis ilin hejmen kaj prizorgis ilin por ĉiam.

31. Kompatemo al vivestaĵoj

En Ming-dinastio (Min, 1368-1644 p. K.) estis upasako nomata Wang Cheng (Ĝan Ĉen). Li ĉiam fervore helpis aliajn, precipe malriĉulojn kaj orfojn.

Wang Cheng litaniis sutrojn ĉiutage. Li estis tre pia, sed pro io li ne obeis nur unu el la budhismaj reguloj: li ne estis vegetarano.

Li vivis dum malbona periodo. En la lando regis multaj katastrofoj, kaj tumultis banditoj kaj aliaj kontraŭleĝaj aferoj. Li aŭdis, ke en iu kaverno vivas bonzo, kiu praktikas budhismon diligente kaj scipovas aŭguri pri la estinteco kaj estonteco. Li bone sciis pri la nunaj kaŭzoj kaj la estontaj rezultoj. Wang Cheng decidis viziti lin por peti instruon, malgraŭ la vojo longa kaj danĝera.

Poste, Wang Cheng atingis la

kavernon de la bonzo post multaj malfacilaĵoj. Li salutis la bonzon: "Via Honora Majstro, la nuna mondo plenas de banditoj kaj kontraŭleĝaĵoj. Oni estas subpremata de tiuj posedantaj armilojn. Ni ne scias kiel daŭrigi nian vivon. Ni dronas en granda katastrofo. Mi vizitas vin speciale por peti vian favoron helpi nin pluvivi."

La bonzo ridetis: "Vi estas Wang Cheng, ĉu ne? "

Wang surpriziĝis. "Jes, Majstro. Sed kiel vi scias mian nomon? Kio estas via honora instruo?"

"Se vi ne estas vegetarano, vi nur vane donas vian tempon al tiuj problemoj."

Wang Cheng demandis insiste, sed la bonzo respondis neniom plue. Wang Cheng povis fari nenion alian ol hejmenreveni kaj pripensadi, kion li lernis. Li faris decidon ne plu manĝi viandon.

Wang Cheng reiris al la kaverno

post pluraj jaroj. Vidinte lin, la bonzo ridis: "Bone, vi komprenis tion. Vi finfine memoras la instruon pri kompatemo en la koro."

"Ni vivas en la periodo, en kiu oni reciproke superruzas. La lando plenas de banditoj. Nur tiuj, kiuj ne mortigas, povas vivi pace. Tio estas la ekvilibro de la universo."

Dirinte, la bonzo fermis siajn okulojn kaj daŭrigis sian kontempladon.

Wang Cheng revenis hejmen kaj instruis al ĉiuj, ke neniu el tiuj, kiuj mortigas vivestaĵojn, povas ĝui pacon, ĉar mortigo kaŭzas mortigon. Se vi manĝas viandon, vi certe respondecas pri mortigado. Tiel, eĉ se vi faras bonajn aferojn, vi ne povas ĝui la veran pacon. Por ĝui pacon, vi devas klopodi por krei pacon anstataŭ kaŭzi suferon. La plej bona metodo por tio estas respekti ĉian vivestaĵon kaj manĝi nur vegetaran manĝaĵon.

32. Ideala festeno por naskiĝtago

Avino Xu estis patrino de Imperia-akademiano Xu en la kortego. Ili vivis en Kunshan-gubernio (Kunŝan) dum Ming-dinastio (Min).

Avino Xu estis vegetaranino dum sia tuta vivo. Ŝi emis fari bonajn aferojn, kaj helpadis malriĉulojn per sia tuta kapablo. Ŝi faris budhisman praktikon matene kaj vespere, kaj ne forgesis tion eĉ en unu tago.

Ŝi estis afabla al siaj infanoj, kaj ĉiuj infanoj estis fidelaj al ŝi. Ili vivis feliĉe kaj harmonie.

En 1637, Avino Xu celebris sian sesdekan naskiĝtagon. La sesdeka naskiĝtago estis grava por ĉinoj, sed ŝi ne celebris la feston per kukoj kaj kandeloj. Tri tagojn antaŭ la naskiĝtago, ŝi ordonis siajn infanojn pretigi manĝaĵojn kaj monon por ĉiuj

malriĉuloj en la regiono.

La malriĉuloj kolektiĝis en ŝian domon je la naskiĝtago, kaj ili ĉiuj estis feliĉaj. La bongusta festeno estis preparita per vegetaraj manĝaĵoj. Ĉiuj manĝis ĝissate.

La amikoj kaj parencoj de Avino Xu alvenis celebri la feston. Ĉinoj kutime donis nur monon anstataŭ alian donacon je la naskiĝtago, do Avino Xu ricevis multe da mono pro tio. Ŝi alvenigis sian nepon kaj diris: "Per la mono presu La Lotusan Sutron por ĉiuj amikoj kaj parencoj."

En tiu epoko, la libropresado estis tre malfacila, kaj libroj estis rare haveblaj. Por presi libron oni devis gravuri ideogramojn sur lignotabulo, unu sub alia kaj paĝon post paĝo. La Lotusan Sutron oni elpresis post tri jaroj.

La sutro estis preta ĵus antaŭ ŝia 63-a naskiĝtago. Ŝi invitis ĉiujn siajn amikojn kaj parencojn al sia

naskiĝtaga festeno, kaj ĉi-foje, ŝi donacis La Lotusan Sutron po unu ekzemplero al ili.

Avino Xu ĝuis longan vivon. Ŝi restis sana kaj vigloplena je la aĝo de okdek jaroj, kaj ŝi ĉiam havis bonan apetiton. Ĉiuj diris, ke ŝi aspektas ne pli ol sesdek-jara. Ŝiaj gefiloj kaj genepoj diris, ke ili estas tre feliĉaj kaj prosperaj, ĉar ĉiuj el ili estas vegetaranoj, kaj krome, Avino Xu faris tiel multajn bonajn agojn. Ŝi vivis ĝis pli ol naŭdek jaroj kaj forpasis plezure sen ajna malsano.

33. Sorto ŝanĝebla

Yuan Liuzhuang (Jŭan Liŭĝŭan) estis sperta sorto-divenisto. Li kapablis aŭguri la sorton de homoj laŭ linioj sur la manplatoj kaj formo de la nazo. Iam supera oficisto portis sian fileton al Yuan por informiĝi pri lia futuro. Yuan sciis senprokraste, ke la malgranda knabo mortos post kelkaj jaroj. Li diris tion al la oficisto.

La oficisto estis malĝojega. Survoje al la hejmo li renkontis bonzon. La bonzo demandis: "Pro kio vi aspektas tiel malĝoja?" La oficisto respondis, ke li havas malbonan informon pri sia filo. La bonzo pririgardis la knabeton kaj esploris lian sorton. Li proponis al la oficisto: "Nur per merito vi povas savi vian filon. Sed ne estas ĉiam bona ŝanco por tio. Se vi volas akumuli meritojn, la plej bona metodo estas liberigi

bestojn. Per tio vi povas savi vian filon."

La oficisto faris ĵuron senprokraste, ke li laŭeble liberigos bestojn el danĝero kaj ne plu mortigos ilin. Li laboris diligente dum pluraj jaroj, sed kiam li renkontis la bonzon, la bonzo diris: "Ne sufiĉas. Vi ankoraŭ ne akumulis sufiĉajn meritojn por savi vian filon."

La patro laboris des pli diligente por savi pli da bestoj laŭeble. Kiam ajn estis bonŝanco por favori aliajn, ĉu homojn ĉu bestojn, li ĉiam estis la unua por donaci monon kaj tempon. Tiel li savis sennombrajn vivestaĵojn. Atinginte la aĝon destinitan al morto, lia filo vivis plu kaj elkreskis sane.

Poste, Yuan Liuzhuang informiĝis pri tio. Ekde tiam, kiam ajn li vidis homon kun malbona sorto, li ĉiam instigis tiun fari bonajn aferojn kaj savi vivestaĵojn. Tiel, multaj homoj destinitaj al morto en mizero, ĝuis

longan vivon, kaj tiuj destinitaj al
malriĉo, fariĝis riĉuloj.

34. Plilongigi vivon

Tu Qinwu (Tu Ĉin'u), la estro de Qiantang-gubernio (Ĉjantan) en Zhejiang-provinco (Ĝeĝjan) malsaniĝis. Kuracisto malatente donis al li eraran medicinaĵon, kaj pro tio li preskaŭ perdis sian vivon.

Tu Qinwu ekkonsciis, kiel valora kaj efemera estas la homa vivo, li do faris ĵuron: "Mi ĵuras, ke mi dediĉos mian tutan vivon helpi aliajn kaj savi la mondon. La plej grava tasko por mi estas savi ĉiujn vivestaĵojn en la mondo kaj penti pri miaj estintaj pekoj. Krom tio mi pripensos nenion alian."

Iutage, Bodisatvo Avalokiteŝvaro, la Kompatema Savanto en la homa mondo, venis en lian sonĝon kaj diris: "En via pasinta vivo vi estis oficisto de Chu-regno (Ĉu). Kvankam honesta, vi estis tro rigora, tiel ke al la aliaj vi

kaŭzis grandan suferon, kio devus esti evitata. Vi estis nek avara nek egoisma, sed via malbona konduto perdigos al vi la postenon. Kaj krome, vi manĝis multajn vivestaĵojn, kaj via vivo mallongiĝos rezulte de tio.

"Feliĉe, la malsano elvekis vian konsciencon kaj vi faris elkoran ĵuron. Vi firmvole decidis helpi la aliajn kaj nutri nenian malamon en via koro. Se vi deziras vivi pli longe, la plej granda merito por tio estas savi vivestaĵojn. Savu vivestaĵojn malliberigitajn en la kaĝoj aŭ bredatajn por mortigo. Tio ankaŭ plialtigos vian postenon. Memoru kaj bone agu!"

Vekiĝinte, Tu Qinwu tuj ordonis al siaj familianoj, ke ili ne plu mortigu bestojn. Li komencis donaci monon por liberigi mortigotajn bestojn.

Poste, li estis promociita kiel estro de Jiujiang-gubernio (Ĝjuĝjan) vintre, kaj en la sekva printempo, li resaniĝis el ĉiuj suferoj. Li estis tre dankema

al la budhoj kaj bodisatvoj. Li ĉiam
memoris sian ĵuron helpi al la aliaj,
kaj admonis homojn ne plu mortigi,
sed laŭeble liberigi vivestaĵojn.

Tu estis honesta, kaj ĉiam faris
sian taskon atenteme. Li ĝuis longan
vivon kaj fine mortis hejme en
maljuneco.

35. Seninfana riĉulo

En Yuan-dinastio (Jŭan, 1279-1367), mongoloj gvidataj de Ĉingis Ĥano konkeris Ĉinion. Tiam vivis riĉulo kun multe da havaĵoj, sed sen infano. Li kaj lia edzino vivis en granda soleco. Ili deziregis filon, sed la deziro neniam realiĝis.

La riĉulo ĉiam malĝojis pro tio. Li ofte suspiris: "Pro kio miaj riĉaĵoj utilos al mi, se mi havos neniun infanon por heredi ilin?"

"Kial vi ne vizitu la proksiman templon kaj konsultu tiean bonzon?" proponis amiko. "Li povas scii la pasintecon kaj aŭguri la estontecon. Li povas vin helpi, eĉ se neniuj aliaj povas tion fari."

La riĉaj geedzoj do iris al la templo, kaj esprimis sian estimon al la budhoj. Kiam ili vidis la bonzon, ili genuiĝis kaj klinis sian kapon

respektoplene al la tero.

"Honora Majstro, mi petas vin sciigi al ni, kio eraras en ni. Ni deziras infanon multe pli ol ĉion alian, sed nia deziro neniam realiĝis."

La bonzo, farinte budhisman manovron, diris al la riĉulo: "Vi ŝuldis tro multe en la pasintaj vivoj pro mortigo de vivestaĵoj. Vi mortigis la idojn de multaj bestoj, kaj en ĉi tiu vivo, vi havos neniun infanon propran.

"La ŝuldo estis tiel peza, ke estas sufiĉe malfacile por repagi. Vi devas bedaŭri kaj penti. Se vi povos savi milionojn da vivoj, vi likvidos la ŝuldon. Se vi mortigos insekton aŭ vermon, eĉ pro malatento, vi devos savi cent aŭ pliajn vivojn kompanse.

"Tio estas la plej bona rimedo por ŝanĝi vian sorton kaj havi infanon."

La riĉulo ege emociiĝis. Li iris en la ĉefan halon de la templo kaj faris ĵuron antaŭ la budhoj, ke ili ne plu mortigos la vivestaĵojn. Kiam la

geedzoj revenis hejmen, ili eklaboris por savi vivestaĵojn, kaj elspezis plej multe da havaĵoj por tio. Ili aĉetis porkojn, kokojn kaj anasojn de la bazaro, kaj aranĝis, ke ili vivu libere en la templo ĝis la natura morto. Ili aĉetis fiŝojn, krabojn, angilojn kaj metis ilin en riveron. Ili estis tre piaj al budhismo kaj partoprenis en diversaj ceremonioj en la templo por kompensi sian antaŭan pekon.

Ili persistis dum multaj jaroj. Longan tempon antaŭ ol ili savis milionon da vivoj, naskiĝis al ili knabo plaĉa kaj sana.

Ilia filo estis tiel inteligenta, ke elkreskinte li trapasis la kortegan ekzamenon je la unua fojo.

36. Valora vivo

Antaŭ longa tempo iu nomata Wang Dalin (Ŭan Dalin) vivis en Suzhou-urbo (Suĝou). Ĉiuj vivestaĵoj estis valoraj en liaj okuloj. Li ĉiam aĉetis bestojn kaj liberigis ilin el kaĝoj.

Kiam ajn geknaboj en vilaĝo kaptis fiŝojn, birdojn aŭ insektojn, li ĉiam pagis por liberigi. Li kutime diris al la geknaboj: "Estas malbone mortigi bestojn. Ĉu vi ne vidas, kiel feliĉe la birdoj flugas en la arbaro? Kiam vi kaptas ilin, pripensu, kiel maltrankviliĝas iliaj gepatroj. Rigardu, kiel feliĉe naĝas la fiŝoj en akvo. Ili naĝas tien kaj reen ĝojplene. Ili beligas nian vidaĵon. Pro kio vi volas ilin kapti kaj peli al morto? Vi vere ne rajtas mortigi vivestaĵojn."

La geknaboj revenis hejmen kaj rakontis al siaj gepatroj, kion diris

Wang. Liaj gepatroj konsentis kun li.

Foje, Wang malsaniĝis. Li suferis de nekuracebla malsano. Kuracisto proponis al liaj familianoj, ke ili elfosu tombon por li. Apenaŭ li estis mortanta, kiam li aŭdis dion parolanta al li. Li eĉ ne aŭdacis kredi siajn proprajn orelojn.

La dio diris al li: "Wang Dalin, nun estas la tempo antaŭe destinita por via morto. Sed vi savis tiel multajn vivojn, ke vi savis ankaŭ vin mem. Vi ne mortos je la nuna tempo."

Wang malfermis la okulojn eksteratende. "Mi ankoraŭ vivas!" li diris al la familianoj. Poste, li ellitiĝis kaj tute resaniĝis.

Li vivis ĝis la aĝo de 97 jaroj. Liaj filoj, nepoj, pranepoj kaj prapranepoj vivis kune kun li en granda feliĉo kaj profunda harmonio.

Wang estis tiel fortuna pro tio, ke li havis bonan koron kaj opiniis ĉiujn vivojn same valoraj.

37. Malfeliĉa rakonto

Nun mi rakontu al vi malfeliĉan historion. Antaŭ longa tempo estis kortega oficisto.

Li plej ŝatis manĝi anserajn piedojn kaj kapran koron. Kiam li volis manĝi anserajn piedojn, li ordonis al kuiristo ligi anseron sur fera pota super brulanta fajro. Kiam la fajro varmigis la poton, la ansero baraktis kaj kriis, sed tio ne povis moligi la ŝtonan koron de la oficisto. La anseraj piedoj ŝvelis de la bruligo, kaj ĝia sango akumuligis en la piedojn kiam ĝi mortis de sufero. Kiel kruele la oficisto preparis sian manĝaĵon.

Poste, la oficisto ordonis ligi kapron al arbo. Lia kuiristo senfeligis ĝin viva ĉe la ripoj, etendis la manon en ĝian korpon kaj eltiris ĝiajn koron kaj hepaton. Ili kuiris kaprajn koron kaj hepaton kaj alportis vinon. La

mizera kapro blekis dolore ĝis la morto.

La oficisto mortigis multajn anserojn kaj kaprojn en tiel bruta maniero.

Iutage, klerulo admonis lin ŝanĝi la malbonan konduton kaj ne plu mortigi senkulpajn bestojn. Anstataŭ akcepti la admonon, la oficisto insultis lin kolere per diversaj fivortoj.

"Vi mortos de gangreno," dirinte, la klerulo foriris.

La oficisto blasfemis des pli furioze. Sed post nelonge, li suferis de gangreno tra la tuta korpo. Ĉiutage li suferis dolore. Multaj famaj kuracistoj provis laŭ sia kapablo, sed neniu povis lin resanigi. Li mortis post nelonge, kaj lia korpo odoris tiel haladze, ke neniu volis proksimiĝi.

38. Terura morto

En 1732 viro nomata Wei (Ŭej) vivis en Wuxing-urbo (Uŝjin). Li havis pafilon kaj pafis centojn da birdoj por vendi aŭ manĝi kun vino.

Wei ankaŭ ŝatis kapti angilojn, ranojn kaj testudojn. Iam li eĉ metis venenon en lagon por mortigi fiŝojn. Krom tio, li ankaŭ renversis nestojn kaj forprenis birdajn ovojn.

Liaj amikoj admonis lin: "Maljuna Wei, vi devas ĉesigi la mortigadon. Vi povas terkulturi aŭ fari alian laboron."

Maljuna Wei neniam akceptis ilian admonon. Anstataŭe, li kutime diris al ili, ke ili zorgu nur pri sia propra afero.

Maljuna Wei sin ŝargis per granda sanga ŝuldo dum longaj jaroj. Poste, li suferis de furunkoj tra la tuta korpo. Iuj furunkoj estis tiel grandaj kiel pigaj ovojn, kaj ĉiu furunko havis

malmolan peceton tiel grandan kiel kuglo en la centro. Lia tuta korpo estis plena de puso. Tio dolorigis lin tiel, ke li vekriis kiel diablo torturata en la infero.

Wei mortis de sufero finfine post kelkaj tagoj. Lia familio aĉetis ĉerkon por li. Kiam ili okupiĝis pri la funebro, ili aŭdis strangan sonon. Ili rigardis kaj vidis, ke centoj da bestoj entrudiĝis en ilian domon. Ili stuporiĝis de tio.

Ili vidis mirigite, ke la birdoj, kaproj, testudoj, kaj ranoj svarmas en la ĉambrom de lia kadavro. Antaŭ ilia reago ĉiuj bestoj sturmis al la korpo de Maljuna Wei kaj ĝin mordis, ŝiris, gratis, batis, ungis kaj bekis. Iuj el la bestoj eĉ tretis la kadavron per la piedoj, dum la aliaj frapis ĝin per la kapo. Vere timiga kaj nekredbla vidaĵo!

Lia familio sciis, ke tio estas rezulto de liaj fiagoj. Momenton poste,

nenio restis en la kadavro de Maljuna
Wei krom la ostoj.

39. Terura festeno

Iam estis oficisto. Li ĵuris neniam mortigi vivestaĵojn, sed lia edzino estis malica kaj frandema. Ĉiutage ŝi mortigis plurajn bestojn por bongusta plado. Ŝia edzo neniam manĝis viandon el mortigitaj bestoj.

Iutage ŝi ordonis pretigi abundan festenon por celebri ŝian naskiĝtagon. Vekriis malĝoje ĉiuj porkoj, ŝafoj, kokinoj, kaj anasoj, ĉar ili sciis, ke venos ilia fino.

Vidinte tion, la oficisto sentis grandan bedaŭron. Li admonis sian edzinon: "Morgaŭ estos via naskiĝtago, sed ĉiuj ĉi bestoj mortos pro tio. Kompatu ilin kaj ne faru malbonan aferon."

Tio flamigis ŝin. Ŝi insultis: "Ĉu vi volas, ke mi fariĝu stulta budhano kaj ĵuru ne plu mortigi bestojn? Se ĉiuj tion farus, post pluraj jaroj ĉie estus

plene de bestoj. Mi ne agos laŭ via volaĉo. "

Ŝi atendis la festenon ĝojplene en la sekva tago. Kiam oni eltiris la unuan porkon kaj pikis ĝin per tranĉilo, ŝia animo iris en ĝian korpon. Ŝi sentis sian korpon pikata kaj dispecigata.

Poste, oni mortigis kapron, kaj ŝi suferis kiel la kapro kiam ĝi estis mortigata. Jen venis la vico de kokino, do ŝia animo iris en la kokinan korpon, kaj ŝi sentis sian kolon torde rompata. Ŝi neniam imagis tiel grandan suferon. Ĉiufoje, kiam iu ajn besto estis mortigata, ŝi sentis ĉiun ĝian doloron. Ŝi komprenis sian kulpon. Ŝi ordonis la kuiristojn, ke ili ĉesigu la mortigadon kaj liberigu la nebuĉitajn bestojn.

Ekde tiam ŝi ne mortigis vivestaĵojn nek manĝis viandon. Ŝi ĉiam rakontis al ĉiuj, kian doloron la bestoj suferas, kiam oni mortigas

ilin. Kiom senkompate oni mortigas
bestojn ne kapablajn paroli!

Ŝi vivis longan vivon pro siaj bona
konduito kaj kompatemo.

40. Vizito de animo-kolektanto

Zhao (Ĝaŭ) pasis la kortegan ekzamenon kaj gajnis akademian diplomon de Talentulo. Li estis bonkora kaj honesta, ĉiam atentema por ne damaĝi bestojn.

Iutage li iris viziti plurajn parencojn. Kiam la pramo, sur kiu li sidis, atingis la mezon de rivero, li rimarkis iun staranta sur la pramo. Strange, tiu aspektis kiel lia servisto mortinta antaŭ tri jaroj.

"Kion vi faras?" Zhao demandis lin.

"Mi laboras en la anima mondo. Mia profesio estas kolekti la animon de tiuj mortontaj," respondis la estinta servisto, "kaj hodiaŭ mi kolektos tri animojn."

"Kies?" demandis Zhao.

"Unu el ili vivas sur la bordo, la

dua estas unu el viaj parencoj, kiujn vi vizitos, la tria..."

"Kiu estas la tria?" demandis Zhao, sed lia estinta servisto respondis nenion. Zhao komprenis, ke la tria animo kolektota estas ĝuste lia.

La estinta servisto proponis, ke li ne timu: "Se ĉi-nokte mi ne iros al vi, ĉio estos en ordo."

"Pro kio?"

"Sur la vojo oni postulis min forlasi vin, ĉar vi estas bonkora kaj nenion mortigas."

Kiam Zhao atingis la domon de siaj parencoj, li aŭdis mornan ploradon. Iu mortis. Li sin returnis kaj revenis hejmen. Lia servisto ne iris al li tiunokte. Nenio do okazis.

Zhao havis longan kaj utilan vivon. Li estis feliĉa kaj prospera, ĉar li nenion mortigis. domaĝante la vivon de aliaj, vi protektas la propran.

41. Farmulo kaj serpento

Iam antaŭe, iu farmulo vivis en la sudo de Jiangshan-urbo (Ĝjanŝan), Zhejiang-provinco (Ĝeĝjan). Li opiniis mortigon de bestoj amuza. Edziĝinte, kvankam li aĝis jam pli ol 40 jarojn, li havis nur unu filon. La malgranda knabo aĝis naŭ jarojn kiam okazis nia rakonto.

Tiutage en majo de 1868, la malica farmulo iris al sia kampo kun sarkilo sur la ŝultro. Li renkontis grandan serpenton sur la vojo. Kiam la serpento vidis lin, ĝi rigardis lin kun pardonpeta aspekto, kaj eletendis sian langon. Ŝajnis, ke ĝi estas timigita kaj petas lian indulgon.

"Mi mortigos vin sendube," diris la farmulo. La serpento komencis forkuri, sed la farmulo hakis ĝin en du pecojn per la sarkilo.

Kiam la serpento ne plu moviĝis,

la farmulo metis la sarkilon sur la ŝultron kaj daŭrigis sian vojon kantante plezure.

Tiunokte, lia filo songis, ke granda serpento mordas lin. Vekiĝinte pro timego, la knabeto febris kaj tremegis. Li murmuradis senĉese, "Dolore! Kiel dolore al mi!"

Lia patro ne sciis kion fari kontraŭ tio. Apenaŭ li volis inviti kuraciston, kiam lia filo etendis la langon— tiel longan, ke ĝi ne plu similis al tiu de knabeto, sed al tiu de serpento.

"Fileto, mia kara!" korŝire ekploris la farmulo, sed estis jam tro malfrue. Lia filo mortis post nelonge.

42. Venĝo de angiloj

Guizhou (Gujĝou) estas malriĉa regiono en Ĉinio. Ĝi estas monteca provinco en la sudokcidento. Tie vivis homo nomata Lu, kiu preferis angilaĵon tiel, ke sen ĝi li povis manĝi nenion alian.

Se iu demandis, pro kio li manĝis tiel multajn angilojn, li ĉiam respondis: "Ili estas vere bongustaj."

Iutage li, jam sesdek-jara, iris al bazaro por aĉeti angilojn freŝajn kaj dikajn.

Vendisto kriis: "Fiŝojn? Fiŝoj vivaj, freŝaj kaj dikaj! Aĉetu ĉi tie!"

"Ĉu vi havas angilojn?" demandis Lu. "En tiu urno," respondis la vendisto. Lu kuspis la manikon kaj etendis brakon en la urnon por elekti dikajn angilojn. Li estis tiel sperta, ke li kapablis elekti bongustajn angilojn nur per palpo anstataŭ per rigardo.

Sed la afero iris malsame tiutage. Kiam li etendis la brakon en la urnon, lia vizaĝo subite perdis ordinaran koloron, kaj li ekblekis kiel vundita bovo. Oni trovis, ke ĉiuj angiloj en la urno atakas lin je la brako kaj mordas lin laŭeble plej forte.

Neniu sciis kion fari. Ili neniel kapablis preni la angilojn for de lia brako. Iu kuris raporti al lia familio, kaj liaj gefiloj alkuris por savi lin per akra tondilo. Kiam ili detondis la angilojn, la kapo de la angiloj ankoraŭ restis sur la brako de ilia patro, kun la dentoj profunde enigitaj en la karnon. Kiam oni finfine elprenis la kapojn de la angiloj, la karno jam falis de lia brako, kaj li baldaŭ mortis pro doloro.

43. Veneno Wang

Lia nomo estis Wang (Ŭan), kaj oni nomis lin Veneno. Li loĝis en Hengling (Henlin) ekster Changzhou-urbo (Ĉangĝou), Jiangsu-provinco (Ĝjansu). Ĉe Hengling estis akreoj da fragmitoj, kaj tie vivis multaj paseroj. Veneno Wang bredis ferocan aglon kaj trejnigis ĝin zorgeme. Poste, li faris grandan reton kaj starigis ĝin en la fragmitejo. Li ellasis la aglon, por ke ĝi flugu tien kaj reen super la reto. Kiam la paseroj vidis sian naturan malamikon, ili disflugis ĉien panike, kaj multaj el ili sin entrudis en la reton de Veneno Wang. Oni ne povis teni la kaptitajn paserojn longe. Ili preferis sin mortigi demordinte la langon ol vivi longe en kaĝo. Kaj siaflanke Veneno Wang ne volis bredi ilin en kaĝo, tial, ilin kaptinte, li frakasis iliajn kapojn per granda ŝtono

kaj portis iliajn korpojn al bazaro por vendi kiel viandon. Tio estis lia vivrimedo, kaj li fieris pri sia artifiko.

Pro kio oni nomis lin Veneno? Li kondukis malice kaj kruele. Li ĉiam volis agi laŭ sia propra plaĉo, spite al ies admono. Se iu senatente tuŝis lian paseran reton, li blasfemadis lin per plej timigaj kaj malbonaj vortoj, kiujn li kapablis elpensi. Li povis senĉese insultadi tutan tagon. Pro tio, ĉiuj en la regiono lin konis kaj malestimis.

Finfine, li eksuferis de stranga malsano, kiun neniu el kuracistoj vidis antaŭe. La tuta korpo tiom doloris lin, kie li sin rulis tien kaj reen en lito. Li ĝemis, ploris, kaj petadis kuracistojn, sed neniu sciis, kiel kuraci lin. Li tute perdis la arogantecon, kaj lia vizaĝo distordiĝis pro doloro. Kiu ajn venis, li ĉiam petegis murmure: "Estu bonkora al mi, kaj bonvolu savi min!" Sed neniu sciis kion fari kontraŭ tio. Liaj najbaroj diris, ke liaj voĉo kaj aspekto

similas tiujn de la rete malliberigitaj paseroj.

Plurajn tagojn poste, la doloro tiom suferigis lin, ke li demordis sian langon kaj mortis. Li mortis en terura maniero, ĉar li havis teruran vivon.

44. Favoro al helikoj

En 1576, Han Shineng (Han Ŝinen) de Changzhou-urbo (Ĉangou), Jiangsu-provinco (Ĝjansu) songis, ke dio en brile ora kostumo diras al li: "Gratulon! Mi alportas ĝojigan novaĵon al vi. Vi promociigos al la plej alta posteno en la kortego."

Han ne aŭdacis kredi tion eĉ en la songo. "Pro kio?" li demandis la dion.

La dio respondis: "Via Honora Avo, Han Yongchun (Han Jungĉun), estis malriĉa. Kvankam li ne estis sufiĉe bonhava por vivteni la familion, tamen li ŝatis liberigi bestojn. Ĉiumatene, tuj kiam la suno leviĝis, li iris al la rojo ĉe sia domo kun balailo. Vi scias, ke helikoj kutime vagas el la rojo nokte. Via avo balais kaj remetis ilin en la rojon, por ke la homoj ne piedpremu ilin pro malatento. Iam li estis tre malriĉa kaj havis neniom

por manĝi, li do balais laŭ la rojo kilometrojn por forgesi la malsaton. Tiel li savis sennombrajn helikojn.

"Iuj kutime mokridis lin: 'Ĉu vi ne povas doni vian tempon por fari ion pli bonan?' Aliaj demandis: 'Se vi estas tiel malsata, kial vi ne manĝu helikojn? Vi ja scias bone, ke ili estas tre bongustaj.' Ili senĉese mokis kaj nomis lin malsaĝulo, sed li tute ne zorgis pri tio. Li daŭrigis la bonfaron, kio estas prava laŭ li. Li tute ne pensis, ke necesas atenti kion oni diras pri li. Tiel ĉiufoje kiam li remetis helikojn sekure en la akvon, li ĉiam ĝuis mirindajn kontentecon kaj feliĉon. Tian ĝuon oni ne povas aĉeti per mono.

"Via avo persiste faris tion en pli ol kvardek jaroj. Li savis tiel multajn vivojn, ke li ne nur rikoltis grandan fortunon al si mem, sed ankaŭ al siaj posteuloj dum multaj generacioj. Ankaŭ vi profitas de lia bonkoreco."

Tiam la sonĝo finiĝis. Han Shineng ekokupiĝis pri sia laboro. Poste, li vere promociiĝis pli kaj pli alten, ĝis fine li ricevis la postenon plej altan en ĉiuj ĉinaj kortegoj. La imperiestro sendis lin al Koreio kiel specialan misiulon. Li estis grava kaj potenca, kaj dank' al lia bonkoreco, lia familio prosperis dum multaj generacioj.

45. Prezo por kontraŭleĝo

En 1836 juĝisto de Jiangyin-gubernio (Ĝjanjin) faris novan leĝon malpermesi mortigon de ranoj, ĉar la ranoj manĝis fiinsektojn por protekti plantojn. Do oni ne plu rajtis mortigi ranojn por manĝi.

Kiam la leĝo publikiĝis, oni informis tion al Zhang Axi (Ĝan Aŝji). Zhang Axi kutime sin vivtenis kaptante kaj vendante ranojn. Li ne scipovis legi, tial li sciis nenion pri la nova leĝo. Aŭdinte tion, li tute ne ŝatis la informon.

"Bone, mi ne obeu tiun damnindan leĝon. Pro kio oni forlasos tiel bongustajn ranojn?" Li estis tiel malĝentila kaj obstina, ke liaj amikoj malsukcesis deadmoni lin de tia vivmaniero. Tiel li daŭre kaptis kaj mortigis ranojn.

Li ŝatis aĉeti kaj trinki vinon per

la mono gajnita pro la ranoj. Li ĉiam sin pravigis: "Kiel oni povus peki pro kaptado de ranoj? Rigardu, mi vivas sufiĉe bone."

Liaj amikoj respondis al li: "Jes, nun vi vivas bone, sed tio fakte estas malbona afero pro la kontraŭleĝeco."

Tio ege kolerigis Zhang Axi: "Kiom gravas la leĝo? Multaj homoj agas kontraŭ la leĝoj, ne nur mi mem!"

Iun ŝtorman nokton, Zhang Axi malaperis. En la sekva tago, kiam ĉesis la ŝtormo, la vilaĝanoj trovis lin finfine. Li falis en riveron kaj dronis. Tiaj aferoj povus okazi al iu ajn, tamen estis sufiĉe eksterordinare, ke centoj da ranoj venis kaj manĝis lian kadavron por venĝi siajn parencojn mortigitajn de li.

Neniu vidis tiel teruran bildon antaŭe. Ili ekkonsciis profunde, ke eĉ se iu povas eskapi de la ŝtata leĝo, tiu ne povas eskapi de la universa leĝo.

Pro la bona konduto ni estos

rekompencitaj per feliĉigo, kaj pro la malbona konduto ni estos punitaj per malfeliĉigo. Tio okazos senescepte pli-malpli-frue.

46. Ekzekuto de angiloj

En "Rekordo pri Vasta Amo", Meng Ping'an (Men Pin'an) notis jenan historion:

En Suzhou-urbo (Suĝou) estis tre fama restoracio de angilaj nudeloj. La mastro estis maliculo kruela kaj egoisma. Lia restoracio estis pli prospera ol tiuj de liaj konkurantoj, ĉar li elpensis sagacan metodon por kuiri angilojn. Li vicigis najlojn en la vaporumilo, kaj metis vivajn angilojn enen. Post kiam li metis la vaporumilon super la kaldronon en kiu nudeloj estis kuirataj, la angiloj en la vaporumilo movadis tien kaj reen panike por eskapi. Ilia korpo estis tranĉita pro la najloj kaj la sango fluis en la kaldronon. Multaj klientoj opiniis, ke tiaj nudeloj estas bongustegaj.

Iun tagon, li kalkulis konton per

abako. Li levis la kapon kaj ridegis:
"Ha! Mi pli kaj pli riĉiĝas!"

"Paĉjo," diris lia filo, "ni faru alian negocon. Estas tro kruele gajni monon tiamaniere eĉ se ni pli kaj pli riĉiĝas."

"Malsaĝuleto! Por kio ni vivas anstataŭ por mono? For! Alian negocon? Per kia negoco ni povas enspezi tiel multe? Vi estas plena de absurdaĵoj!"

Iutage, la mastro ne plu vidiĝis. Lia filo serĉis lin en diversaj lokoj. Fine, najbaro alkuris kaj kriis: "Ni jam trovis lin. Rapidu! Li estas en la rivero."

La junulo kuris al la bordo, kie ĉiuj vilaĝanoj staris kaj rigardis la strangan vidaĵon. Lia patro estis dronigata de centoj da angiloj, kiuj trenis lin en la akvon ĝis lia morto.

47. Mono sangomakulita

Zhao Yong (Ĝaŭ Jun) estis kolportisto en Jiaxing-gubernio (Ĝjaŝjin), Zhejiang-provinco (Ĝeĝjan). Li kaptis kaj vendis krabojn por vivtenado, kaj mortigis multajn vivestaĵojn tiamaniere. Li tutkore plenumis filecan devon al sia patrino. Li elspezis neniom el la gajnita mono por si mem, sed nur por prizorgi sian maljunan patrinon. Ĉiuj diris, ke li estas filo bonega.

Kvankam la filo estis bona, tamen la patrino estis malica. Ŝi neniam instruis sian filon fari bonajn agojn. Ŝi elspezis ĉiun moneron de la filo nur por manĝi kaj drinki.

Ŝi eksuferis de malsano, kaj ĝemadis pro doloro kuŝante en la lito. Foje, kiam Zhao Yong revenis hejmen, li estis terurigita de la vidaĵo. Lia patrino kondukis tute freneze.

Ŝi enbuŝigis kaj englutis la kanaban ŝnuron, kiun Zhao Yong uzis por ligi la krabojn. Zhao Yong hastis por haltigi ŝin, tamen ŝi forpuŝis lin. Iom poste, ŝi eltiris la ŝnuron, sed apenaŭ ŝi elbuŝigis ĝin, ŝi denove englutis ĝin. Ŝi ĝemadis kaj vomadis senĉese. La najbaroj aŭdis la bruon kaj alvenis por rigardi la okazaĵon.

La ŝnuro estis kovrita de sango kaj malpuraĵo de ŝia internaĵo, kaj la ĉambro estis plena de fiodoro. Estis tiel fiodore, ke multaj najbaroj ne povis sin deteni de vomado.

Fine sinjorino Zhao sin klinis al la kapkuseno kaj diris anhelante, "Mia filo mortigis multajn krabojn por gajni monon. Tio estas peko kontraŭ la naturo, sed li almenaŭ estas fidela kaj nur uzas la monon por vivteni min. Mi ne uzis la monon en ĝusta maniero! Mi elspezis la sangomakulitan monon nur por manĝi kaj drinki, tial mi havas timindan ŝuldon por pagi. Mi

devas purigi mian internaĵon, alie, mi suferos des pli grandan doloron pro mia malico."

Zhao Yong bedaŭris, ke li sin vivtenas per la sufero de tiel multaj senkulpaj kraboj. La patrino kaj filo ploradis kaj ploradis senĉese. Nelonge poste, la patrino de Zhao Yong mortis mizere.

48. Birdoj omaĝaj al imperiestro

"Ĉu mia edzo povos resaniĝi, Kuracisto?" demandis sinjorino Xie (Ŝje).

La kuracisto skuis la kapon kaj respondis nenion.

Xie suferis de granda furunko sur la dorso, kaj ĉirkaŭ la granda furunko estis multaj malgrandaj. La kuracistoj provis diversajn metodojn kaj medikamentojn por tio, sed neniu efikis.

Kuracisto Lin diris: "Lia malsano estas ne kuracebla per ordinaraj metodoj. Neniu medicinaĵo aĉetebla per mono povas kuraci lin."

Iu el la lertaj kuracistoj diris: "Tio estas malsano tre rara, tiel rara, ke eble vi eĉ neniam aŭdis. Ĝi nomiĝas 'Birdoj omaĝaj al imperiestro'." Aŭdinte tion, sinjorino Xie ekkriis kaj

svenis.

Xie estis tre riĉa. Li komencis sian vivon kiel malriĉa knabo, kaj laboris diligente kaj honeste por ligna komerco. Li vere ne havis aliajn malbonajn kutimojn, krom nur unu mankon komunan al multaj ĉinoj: Li estis frandema. Kiam ajn li okazigis festenon, li elspezadis laŭeble plej multe por eksterordinaraj pladoj.

Li preferis ian grandan kaj abundan pladon. Oni mortigis grandan kaj dikan anason, kaj plenigis ĝian ventron per paseroj antaŭ la kuirado. Kiam la plado estis preta, la manĝantoj malkovris la anasan ventron per manĝbastonetoj, kaj trovis la paserojn en la anaso. La plado estis nomata "Birdoj omaĝaj al imperiestro".

Jen kial sinjorino Xie terurigis je la vortoj de la kuracisto. La malsano de la edzo havis la saman nomon de lia preferata plado. Por la festenoj dum

multaj jaroj, Xie mortigis tiom da birdoj, ke li mem eksuferis pro tio.

Iu ajn, kiu iam havis furunkon, scias bone, kian doloron li suferis. La tuta dorso de Xie estis plena de furunkoj. Ili ne nur doloris, sed ankaŭ fiodoris. Li suferis plurajn monatojn kaj finfine mortis. Li suferigis tiel multajn bestojn, do lia riĉaĵo donis al li nenian helpon.

49. Imuneco sen vakcinado

Shen Wenbao (Ŝen Ŭenbaŭ) loĝis ĉe la granda lago Taihu (Tajhu). Li estis ĝentila kaj bonkora. Lia tuta familio kondukis same bone kiel li. Ili ĉiam malliberigis bestojn laŭeble.

"Ĉu vi jam liberigis la birdojn, kiujn mi aĉetis de ĉasistoj tagmeze?" demandis Shen la edzinon.

"Jes, mi jam liberigis ĉiujn," ŝi respondis. "Bonege!" diris Shen. "Nun ili povas libere flugi kien ajn laŭplaĉe. Ili povas flugi alte sur la ĉielo aŭ ripozi kviete sur branĉoj en la arbaro." Pensante pri tio, Shen estis tiel feliĉa, ke li ekridis elkore.

Multaj homoj en la regiono senĉese kaptis kaj mortigis bestojn. Nur gesinjoroj Shen estis malsamaj. Kiam iliaj najbaroj kaptis bestojn, ili ĉiam aĉetis tiel multe laŭeble por liberigi. La najbaroj certigis al si, ke

ili estas frenezaj: "Kial ili elspezas monon por kelkaj birdoj? Kian bonon tio donos al ili? "

"Ili estas nur malsaĝuloj!" ofte tiel konkludis la najbaroj.

Sed iunokte, ĉiuj endormiĝis krom Maljuna Li, kiu suferis de sendormeco. Li aŭdis bruon el la strato. Apenaŭ li rigardis eksteren, li falis teren terurigit.

En la strato li vidis du demonojn semantaj epidemion. Nun ni certe diras, ke virusoj kaŭzas epidemion. Eble la virusoj estas speco de demonoj. Malgraŭ ĉio, virusoj estas timigaj eĉ en imago. La demonoj, kiujn Maljuna Li vidis, certe estis teruraj. Ili portis multe da flagetoj en la mano.

Unu el la demonoj demandis: "Ĉu flageto po unu domo? "

"Prave," respondis la alia, "Sed ne al tiu domo. Jen la domo de gesinjoroj Shen. Ili savis multajn bestojn, do ni

rajtas fari nenion kontraŭ ili."

En pluraj tagoj, terura epidemio balais la regionon ĉirkaŭ Taihu-lago. En malpli ol unu semajno, pli ol duono de homoj mortis de malsano.

Sed strange, neniu en la familio Shen suferis la malsanon. Liaj najbaroj eksciis de tio, ke gesinjoroj Shen gajnis rekompenco per sia bona konduto. Shen Wenbao vivis ĝis maljuneco kaj mortis pace sen ajna sufero.

50. Venĝo de ranoj

Iam estis barbiro nomata Liang Jiashou (Ljan Ĝjaŝou) en Wuweigubernio (Uŭej), Anhui-provinco (Anhŭi). Lia kapo estis tiel pinta je la verto kiel tiu de cervo, kaj liaj okuloj estis tiel malgrandaj kiel tiuj de rato. Li estis eksterordinare malbela. Sed la ekstera malbeleco estis nenio kompare kun lia malica koro. Li ĉiam emis kvereli kaj ĉantaĝi. Li neniam provis plibonigi siajn konduton kaj sintenon.

Li estis ankaŭ tre avida. Liaj preferataj manĝaĵoj estis ranoj, kiujn la ĉinoj nomas "Kokoj de la Kampo". Li tute ne povis manĝi sen ranoj. Li ankaŭ scipovis kuiri ranojn en multaj metodoj. Li havis multajn amikojn, kiuj estis ne malpli fiaj ol li. Ili ĉiuj laŭdis, ke la ranoj kuiritaj de Liang Jiashou estas plej bongustaj.

Ju pli la frandemuloj laŭdis lin,

des pli da ranoj li mortigis, kvazaŭ la ranoj estus liaj malamikoj. Li tiel agis ĝis li atingis 40 jarojn.

Iunokte apenaŭ li dronis en profunda dormo, li eksentis jukon en la tuta korpo. Li vekiĝis kaj vidis, ke lia tuta lito estas plena de ranoj. La ranoj kovris la litkovrilojn kaj kapkusenon. Ĉie estis ranoj.

"Strange!" li murmuris al si mem, "Bonege! Mi scias bone, kion mi faru kontraŭ ili." Li kaptis la ranojn kaj metis ilin en la kaldronon. Kiam li revenis en la dormĉambbron, li trovis, ke la lito estas kovrita de pli da ranoj.

Liang trapasis la tutan nokton por la ranoj. Li senĉese kaptadis ilin de la lito. En la sekva tago, li alvenigis plurajn amikojn kaj diris al ili, kiel li pasigis la nokton kaptante ranojn de la lito. Sed liaj amikoj neniel povis imagi pri tio.

Subite, Liang sin kaptis je la ŝultro. "Jen revenas la ranoj!" li kriis.

"Mi vidas nenion!" diris unu el la amikoj. "Jen! Ĉi tie, estas rano sur miaj brovoj!

Nun alia estas en miaj haroj!" Liang teruriĝis, kaj ankaŭ liaj amikoj konfuziĝis. Ili ne povis vidi eĉ ombbron de la ranoj. Ili nur vidis, ke Liang kuregas, baraktas, kaj per razilo forrazas siajn harojn kaj brovojn. Sed ili vidis neniun ranon. "Eble li freneziĝis!" ili flustris.

Ekde tiam, Liang vidis ranojn atakantaj lin ĉiutage. Li provis sin defendi per la razilo, sed la ranoj senĉese venis. Li petis, ke liaj amikoj helpu, sed neniu krom li kapablis vidi la tiel nomatajn ranojn. Li vivis freneze ses monatojn antaŭ ol morti finfine.

Ĉu li estis elĉerpita en baraktoj kontraŭ la ranoj? Ĉu la ranoj sin venĝis? Aŭ ĉu li freneziĝis? Neniu sciis pri tio. Sed ĉiuj

komprenis bone, ke se li ne kuirus
tiel multe da ranoj, li ne suferus tiel
terure.

51. Kuirata testudo

Freŝakva testudo estis preferata manĝaĵo de Zheng Laozhi (Ĝen Laŭĝi), kiu vivis en Angangvilaĝo (Angan), Zhenjian-gubernio (Ĝenĝjan), Jiangsu-provinco (Ĝjansu). Li ŝatis manĝi freŝakvajn testudojn pro tri kaŭzoj: Unue, li diris, ke la viando de tia testudo estas nek tro mola, nek tro malmola. Due, li dormas bone manĝinte testudaĵon. Trie, li opiniis, ke la testudaĵo estas bona al homaj koro kaj renoj. Do kiam ajn li havis sufiĉan monon en la poŝo, li ĉiam aĉetis testudon por kuiri.

En iu nokto Zheng Laozhi sonĝis, ke iu en nigra kostumo genuis antaŭ li kaj petegis, "Liberigu min, bonvole! Estu bonkora, kaj ne mortigu min!" Estis tre strange, ke lia edzino ankaŭ vidis la saman sonĝon.

La sekvan matenon, fiŝisto venis

por vendi la ĵus kaptitan freŝakvan testudon grandan kaj dikan. Zheng Laozhi ĝojegis pro tio. Li ne povis deteni la salivon kiam li pagis monon al la fiŝisto, kvankam la prezo estis sufiĉe alta. "Kuiru ĝin!" li kantetis ĝojplene.

"Atendu momenton!" kriis la edzino, "Ĉu vi forgesis kion ni ambaŭ songis lastanokte?" "Ba! Tio estis nur absurda songo. Ne kredu la vidaĵon en la songo!"

"Sed mi ne opinias, ke la viro en nigra kostumo aŭguras al ni feliĉon. Atentu, mia kara, kial vi ne lasu la kompatindan testudon libera?"

"Kio? Ĉu vi volas, ke mi liberigu la testudon el la kuirejo? Vi virinaĉoj ĉiam havas kuriozajn opiniojn."

Dirinte, Zheng Laozhi iris en la kuirejon kaj kuiris la testudon. Poste, li manĝis kaj ĝuis ĉiun pecon da testudaĵo. Oni ne sciis kial, ke manĝinte la testudon, li tuj volis sin

bani.

La edzino atendis longan tempon ekster la banĉambro, sed li ankoraŭ ne eliris; ŝi aŭskultis atente, tamen aŭdis neniom da sono de lia sinbano; ŝi frapetis je la pordo, sed ricevis nenian respondon.

Fine, ŝi eniris por rigardi, kio okazis al li. Kiam ŝi malfermis la pordon, ŝi vidis eksteratende, ke la banujo estas plena de sango. Ŝia edzo solviĝis en la banakvon kvazaŭ la testudo en supon. Nenio de li restis krom la haroj!

52. Forto de kompato

Dashan-templo (Daŝan) estis unu el la plej grandaj temploj en Kuaiji (Kŭajĝji), Zhejiang-provinco (Ĝeĝjan). Tie svarmis multaj pilgrimantoj, vojaĝantoj kaj spektantoj de la pejzaĝo. Iutage al la templo venis du kleraj junuloj Tao Shiliang (Taŭ Ŝiljan) kaj Zhang Zhiting (Ĝan Ĝitin). Ni jam rakontis, kiel Majstro Saĝo ekkonstruigis vivliberigan lageton ĉe la templo. Kompreneble, Dashan-templo ankaŭ havis grandan vivliberigan lageton. Kiam la du kleruloj vidis, ke centoj da angiloj kaj fiŝoj naĝas feliĉe en la lageto, ili emociiĝis kaj ankaŭ volis ion fari por favori la fiŝojn.

"Mi volus aĉeti la angilojn kaj meti ilin en grandan riveron, kie ili havos pli da spaco por naĝi. Tiu rivero fluas al Yangzi-rivero, do ili havos

tiom da spaco, kiom ili bezonas. Ili estos liberaj dum la resta tempo en sia vivo. Kiel vi opinias pri tio?" proponis Tao Shiliang.

Zhang Zhiting respondis: "Bona ideo! Mi vin helpu."

"Sed mi ne havas multan monon. Ni klopodu, ke pli da homoj partoprenu en la aktivado, tiel ni povos liberigi pli multe da angiloj."

"Bonege! Mi agos laŭeble," respondis Zhang. Zhang havis unu taelon da arĝento. Do li donacis ĉiom. Poste, li iris al la bonkoraj konatuloj por ties helpo. Ili entute kolektis ok taelojn da arĝento por la aktivado.

Tao kaj Zhang estis tre ĝojaj. Ili dungis laborantojn kaj faris aranĝon kun la bonzoj en la templo. Ili portis milojn da angiloj el la lageto al la rivero kaj liberigis ilin.

Poste, ili forgesis ĉion pri la angiloj, sed iunokte en aŭtuno, Tao havis strangan sonĝon. Li sonĝis, ke

dio alvenis kaj informis lin serioze: "Ambaŭ vi fariĝos kleruloj. Sed antaŭe vi destinis malsukcesi en la kortega ekzameno. Sciu, ke vi gajnis grandan meriton ĉar vi liberigis milojn da fiŝoj kaj helpis ilin reveni en la naturan liberecon. Vi jam havas sufiĉan meriton por trapasi la kortegan ekzamenon. Mi venas speciale gratuli vin pro via estonta fortuno."

Vekiĝinte, Tao iris al Zhang kaj informis lin pri la sonĝo.

"Strange!" respondis Zhang, "Ankaŭ mi havis la saman sonĝon en la pasinta nokto."

Vere, kiam Tao Shiliang kaj Zhang Zhiting partoprenis en la kortega ekzameno tiujare, ambaŭ sukcesis. Ili fariĝis gravaj kortegaj oficistoj. Ili ĉiam memoris, ke ilia fortuno venis de ilia favoro al la fiŝoj.

53. Sinjorino Kun

La historio okazis dum la lasta regperiodo de Imperiestro Qianlong (Ĉjanlun), je la fino de la dek-oka jarcento.

La homoj en la regiono Runzhou (Runĝoŭ) estis tre malicaj. Ili nature ŝatis mortigi bestojn. Kruelaj estis ne nur la viroj kaj knaboj, sed ankaŭ la maljunuloj, virinoj kaj eĉ knabinoj. Tie ne estis multaj knabinoj, ĉar oni preferis knabojn. Naskinte knabinon, ili tuj dronigis ŝin por havi knabon. Ili eĉ ne skrupulis mortigi siajn proprajn bebojn, do vi povas imagi, kiel ili kondukis kontraŭ la bestoj. Ili kutime instruis siajn infanojn kolekti helikojn por vendi aŭ manĝi. La infanoj kolektadis helikojn, pektenojn kaj ranojn. Ili eĉ scipovis mortigi bestojn per tranĉilo. Se la gepatroj trovis, ke ilia infano torturas bestojn,

ili kutime ridis kaj laŭdis fiere: "Kian inteligentan infanon ni havas!"

La infanoj estis edukataj tiamaniere, do ili opiniis nature, ke estas bona konduto mortigi bestojn. Kiam ili elkreskis, ili mortigis ĉiujn kaptitajn bestojn.

Sed vi ne rajtas aserti, ke ĉiuj en Runzhou estis ĝisoste malbonaj. Tie estis bonkora maljunulino nomata Kun. Ŝi estis la ununura, kiu sciis bonon kaj evitis mortigon. Fakte, ŝi kutime savis la helikojn, kiuj rampis malproksimen forlasinte akvon. Ŝi ankaŭ savis multajn formikojn el danĝero de ies piedpremo. Ĉiuj najbaroj ridis je ŝia konduto kaj diris, ke ŝi estas freneza.

Iun nokton, fiŝisto songis, ke du viroj en nigra oficista kostumo alprenis libron de la riverbordo.

"Kia libro ĝi estas?" demandis la fiŝisto. "Registroj pri ĉies kondutoj bonaj kaj

malbonaj. Estas multaj vortoj pri viaj fikondutoj, kaŭzitaj de via mortigado. Do estu singarda kontraŭ tio."

La fiŝisto ne multe pensis pri la sonĝo, ĉar ili kutimis mortigi vivestaĵojn. Post kvin tagoj, la tuta urbo de Runzhou dronis en subita inundo. Plejparte da homoj perdis sian vivon antaŭ ol ekkrii por helpo.

Sinjinon Kun ne trafis la katastrofo. En la tago antaŭ la inundo, ŝia plej juna nepo suferis de malario. Ŝi kondukis lin en la montaran templon por oferi incenson kaj preĝi al la bodisatvoj resanigi lin. Plurajn tagojn poste, post la resaniĝo de la nepo, ili forlasis la templon. Kiam ili atingis la hejmon, ili vidis, ke jam detruigis la tuta regiono. Mortis ĉiuj homoj.

54. Semado kaj rikolto

Wu Lin (U Lin) estis la plej riĉa ĉirkaŭe. Li havis sufiĉan monon por elspezi, do li vivis malŝpareme.

Ankaŭ lia filo estis tre ĝuema. Kia patro, tia filo! La filo speciale ŝatis manĝi novajn kaj eksterordinarajn manĝaĵojn. Iam, kiam la familio Wu okazigis festenon, kuiristo aĉetis grandan testudon en la bazar.

"Tiuspeca testudo estas tre malfacile aĉetebla. Kaj ĝia viando estas vere bongusta. Mastro Wu certe ĝojos pro tio," plezure ridis la kuiristo kiam li akiris tranĉilon por mortigi la testudon. Sed kiam li pretis dehaki la kapon de la testudo, li trovis, ke ĝi ploras. Ŝajnis, ke ĝi ploras por sia vivo.

La kuiristo demetis la tranĉilon kaj tuj raportis al mastro Wu pri la stranga testudo: "Bonvolu ne ordoni

min mortigi la kompatindan testudon, kiam ĝi petas min savi ĝian vivon."

Mastro Wu insultis la kuiriston kolere: "Idioto! Kion vi kapablas fari ĝuste? Donu la tranĉilon al mi. Mi mem mortigu ĝin se vi ne volas tion fari." Li prenis sian plej bonan tranĉilon el tirkesto kaj kuris en la kuirejon. Vidinte la plorantan testudon, li sentis nenian bedaŭron por ĝi. Li dehakis ĝian kapon fulmrapide. Sed li hakis tiel forte, ke la kapo de la testudo flugis kaj falis sur trabon subtegmentan.

"Lasu! Ne zorgu pri tio. Kuiru la restaĵon de la testudo kaj prezentu ĝin al mi vespere."

Tiuvespere, la familio Wu ekĝuis testudaĵon ĝojplene. Sed apenaŭ ili manĝis nur pecetojn, lia filo plendis, ke li kapturniĝas. Li rigardis supren kaj ekkriis timigite. Montrante trabon per sia fingro, li diris: "Rigardu! Estas grandegaj testudoj sur la trabo!"

"Mi vidas nenion," diris Wu Lin.

"For! For! Aj! Ili mordas min. Helpu, paĉjo, ili mordas min!"

"Kio mordas vin? Estas nenio alia ĉi tie." "La testudoj! Estas testudoj sur mia tuta

korpo! Ili mordas min! Helpu!" La juna sinjoro ruliĝis tien kaj reen sur la planko piedbatante kaj kriante, sed neniu alia povis vidi la testudojn.

"Ili mordas min je la piedoj! Helpu min! Dolore!" Oni povis fari nenion kontraŭ tio, ĉar neniu el ili povis vidi la tiel nomatajn testudojn, kiuj mordis lin.

Post tri tagoj, la juna sinjoro mortis. Li fariĝis viktimo de iliaj frandemo kaj krueleco.

Memoru, ke ĉiu el ni devas respondecigi pri sia propra konduto. Se vi ne volas suferigi vin mem, ne suferigu ankaŭ la aliajn vivestaĵojn.

55. Unu vivo kontraŭ cent

"Ĉu vi sentas vin pli bone hodiaŭ?" Fan sciis, ke lia edzino suferas de tuberkulozo malfacile kuracebla, sed li flegis ŝin ankoraŭ zorgeme.

"Dankon... pro... via... prizorgo," la edzino respondis anhelante kun granda sufero.

Fan petis la plej bonan kuraciston en la regiono por kuraci lian edzinon. La kuracisto ekzamenis ŝin atenteme, kaj tiris Fan flanken.

"Estas metodo por kuraci ŝin kvankam ŝia malsano estas serioza," la kuracisto diris. "Havigu al vi cent paserojn, kaj preparu medikamenton per la paseraĵ kapoj laŭ la recepto. Poste en la tria kaj la sepa tago la malsanulino manĝu la paseran cerbon. Tio efikas bone. La kuracmetodo estas sekreto heredita de miaj praavoj, kaj

ĉiam efikas. Sed memoru, ke vi devas pretigi cent paserojn, neniom malplie."

Fan deziregis resanigi sian edzinon, li do senprokraste elkuris kaj aĉetis cent paserojn. La paseroj estis amasigitaj en granda kaĝo. Ili pepadis kaj baraktis malĝoje, ĉar estis ne sufiĉa spaco por ili sin amuzi. Eble ili sciis pri sia venonta fatalaĵo.

"Kion vi faros per tiuj paseroj?" demandis sinjorino Fan.

"Tio estas la speciala recepto de kuracisto. Mi preparos per ili medikamenton por vi, kaj vi resaniĝos post nelonge," respondis ĝojplene ŝia edzo.

"Ne. Ne tiel agu!" sinjorino Fan sidiĝis de la lito, "Ne savu min per cent vivoj. Mi preferas morti ol lasi vin mortigi la paserojn por mi."

Fan ne sciis, kion fari.

"Se vi vere amas min," ŝi daŭrigis, "faru tion, kion mi petas. Malfermu la kaĝon kaj liberigu ĉiujn paserojn. Tiel,

eĉ se mi mortos, mi mortos en paco."

Kion li povis fari kontraŭ tio? Fan do obeeme portis la kaĝon en arbaron kaj ellasis ĉiujn paserojn. La liberigitaj paseroj flugis sur arbustojn kaj arbojn kantante kaj pepante. Ili estis feliĉaj de la liberiĝo.

Post pluraj tagoj, sinjorino Fan ellitiĝis kvankam ŝi prenis nenan medikamenton. Ŝiaj amikoj kaj parencoj alvenis gratuli ŝin pro la rapida resaniĝo el tiel serioza malsano. Ili ĉiuj estis ĝojplenaj.

Unu jaron poste, sinjorino Fan naskis knabeton. Li estis ne nur sprita kaj vigla, sed ankaŭ iom stranga, ĉar li havis signon similan al pasero sur ĉiu el siaj brakoj!

56. Sovaĝaj anseroj

En 1613, generalo Qian (Ĉjan) de Zhenjiang (Ĝenĝjan) gvidis sian armeon reveni al la urbo per boatoj, kaj ili jam atingis la mezon de la Rivero Jangzio, la plej longa rivero en Ĉinio. La generalo absorbite legis libron en kajuto. Li kapjesis de tempo al tempo.

Sovaĝa ansero vekriis malĝoje super boato. Ĝi jam sekvis la boaton kvindek kilometrojn kaj ne volis forlasi, ĉar unu el la soldatoj kaptis kaj malliberigis ĝian kunulinon en la boato. Tiel, unu el la ansera paro malliberiĝis en la kaĝo dum la alia povis fari nenion krom sekvi kaj vekrii.

La senkora kaptinto de la ansero tute ne zorgis tion, malgraŭ ke pluraj bonkoraj soldatoj petegis lin forlasi la kompatindan birdon.

"Ne. Ĝi estos mia viandsupo post nia albordiĝo ĉi-vespere."

Kiam la boatoj proksimiĝis al kajo, la sovaĝa ansero en la kaĝo rigardis supren kaj vokis plilaŭte. La birdo en la aero plonĝis kaj haltis ĉe la kaĝo de sia karulino. La sovaĝa ansero en la kaĝo etendis la kapon, kaj ambaŭ birdoj ĉirkaŭpremis la kolojn reciproke, kiel la geedzoj rekuniĝis post longa disiĝo.

"Ha, kiel amindaj ili estas!" diris maljuna soldato rigardante.

"Amindaj? Se ni ne tuj agus, ni perdus la manĝaĵon donacitan de la ĉielo," dirante, malica soldato eltiris sian glavon kaj tuj dehakis la kapojn de ambaŭ birdoj.

Generalo Qian aŭdis bruon kaj eliris inspekti pri la okazaĵo, sed jam estis tro malfrue por li haltigi la mortigon. Li do eksplodis de kolero.

"Arestu la aĉulon! Kiu kaptis la anseron unue? Vi? Ankaŭ vi

estu arestita!" tondris la generalo furioze, "Gardistoj! Mi ne toleras tiajn kruelaĵojn inter miaj soldatoj. Donu al tiuj sovaĝuloj po tridek battoj per bambua stango, ke ili memoru la lecionon!"

Tiel punate, la du soldatoj eksciis, ke neniu ŝatas suferi, sed kion ili faras, tion ili ricevas.

Nelonge poste, ambaŭ senkoraj soldatoj suferis de stranga malsano, kiun kuracistoj neniel kapablis kuraci. Ili mortis kaj enteriĝis antaŭ la migrado de sovaĝaj anseroj en la sekva jaro.

57. Perlo donacita de serpento

"Kio estas tio?" demandis gardostaranto. "Serpento. Ni mortigu ĝin!" proponis lia kamarado. Ili elprenis lancojn por mortigi la serpenton malgrandan kaj koloran.

"Haltu!" aŭdiĝis ordono.

Ambaŭ soldatoj stuporiĝis kiam ili vidis, ke la ordonanto estas la duko de Sui-regno (Sŭi).

"Ĉu vi ne vidis, ke ĝi jam vundiĝis? Kompatinda etulo!"

Vere, ili vidis, ke la serpento havas vundon sur la kapo.

La duko zorgeme alprenis la serpenton per sia irbastono kaj portis ĝin al riverbordo. Li ordonis, ke la soldatoj lasu ĝin sola.

Momenton poste, la gardostaranto diris al la alia: "Jen, rigardu! La serpento revenas denove!"

"Jes ĝi eĉ portas ion en la buŝo."
"Rigardu, ĉu vi povas vidi? Ĝi portas perlon!" Aliaj soldatoj alkuris, kiam ili aŭdis pri la serpento. La malgranda serpento rampis antaŭen. "Rigardu! Kien ĝi iras?" iu kriis. Ili cedis la vojon. La malgranda serpento rampis rekte en la tendon de la duko, kaj metis la perlon ĉe lia piedo.

"Dankon por via favoro," diris la duko afable, "sed mi estas kortega oficisto. Mi neniam akceptas donacon, vi scias." La serpento persistis, ĝis la duko alprenis la perlon kaj metis ĝin en sian poŝon.

La duko songis tiunokte, ke li tretis serpenton senatente. Li estis tiel timigita, ke li vekiĝis kaj rigardis siajn piedojn por kontroli, ĉu li estas mordita... Estis nur songo. Sed kio? Li trovis alian perlon ĉe sia piedo, kaj tio ne estis songo.

Du belaj perloj! La duko estis bonkora kaj honesta. Li tute ne volis

akcepti rekompencan de la serpento, sed li povis fari nenion alian ol ricevi la ambaŭ perlojn, kiujn al neniu li povis redoni. Li prenis la perlojn kiel memoraĵojn pri bonkoreco al ĉiuj vivestaĵoj.

La rakonto diskoniĝis vaste kaj malproksime. Multaj homoj konsciis, ke eĉ malgranda besto rampanta surtere damaĝas sian vivon. La rakonto eĉ pensigis la maliculojn, kaj ili tute ŝanĝis sian antaŭan konduton. Poste, pli kaj pli da homoj eklernis protekti vivestaĵojn kaj ĉesis mortigi aŭ turmenti ilin.

Por la duko de Sui-regno, tio estis rekompenco multe pli valora ol la perloj.

58. Servistino savita de testudo

"Ne forgesu lavi la testudon antaŭ la kuirado," ordonis gesinjoroj Cheng (Ĉen) kiam ili pretis eliri. "Ĝi estas tiel granda, kaj vi devas kuiri atenteme. Faru tion bone!"

"Certe, mi scias," respondis la servistino. Post la eliro de la geedzoj, la servistino iris al la kuirejo por rigardi la testudon, pripensante, kiel komenci la kuiradon. Sed kiam ŝi vidis la testudon sur la planko, ŝi ekkompatis ĝin. "Kompatinda testudo, ĉu vi ne preferas naĝi en rivero ol barakti en supo?"

Pro kio la servistino kompatis speciale tiun ĉi testudon? Ŝi jam kuiris multajn testudojn por gesinjoroj Cheng, ĉar ili preferis testudaĵon. Neniu sciis pri la kaŭzo. Ŝi portis ĝin eksteren por liberigi.

"Ne. Mi ne devas mortigi ĝin... Kiam gesinjoroj Cheng revenos por la testudaĵo, mi diru al ili: 'Pardonu, mi jam liberigis ĝin.' Eĉ se ili skurĝos min, tio ne pli suferigos min ol la testudon, kiam oni kuiras ĝin." Tiel pensinte, ŝi firmvole liberigis la testudon.

Kiam gesinjoroj Cheng revenis por la frandaĵo kaj trovis la pladon sen testudaĵo, ili vere insultis kaj skurĝis la servistinon. Sed ŝi toleris tion silente. Ĉiuj preskaŭ forgesis la okazaĵon post tio.

Nelonge poste, en la regiono okazis subita epidemio. La servistino suferis de serioza malsano. Gesinjoroj Cheng petis kuraciston kuraci ŝin, sed la kuracisto proponis, ke ili senprokraste preparu ĉerkon, ĉar ŝi estis mortanta nekuraceble.

Tiunokte, la servistino sentis, ke el lageto rampas io malseka, glueca kaj koteca. Ĝi venis pli kaj pli proksimen

al ŝi. Ĝi venis en ŝian ĉambron, kaj rampis al ŝia lito. Poste, ĝi grimpis sur ŝian liton. Sed ŝi sentis neniom da timo pri tio.

Poste, la malseka kaj koteca vivestaĵo grimpis sur ŝian korpon, kaj ŝi tuj sentis malvarmeton en la tuta korpo. Ŝi jam ne ĝuis tian komfortecon de multaj tagoj.

La sekvan matenon, sinjorino Cheng envenis kun ŝnureto en la mano. Ŝi volis mezuri la altecon de la servistino por aĉeti ĉerkon. Ŝi vidis eksteratende, ke la malsana servistino sidas sur la lito. La servistino estis plena de koto, sed aspektis multe pli bone. "Ĉu vi pliboniĝis?" mire demandis la sinjorino.

"Jes, Mastrino. Vere strange, mi sentas min multe pli bone hodiaŭ."

"Sed pro kio vi estas tiel kotoplena?"

La servistino rakontis al ŝi pri la okazaĵo en la nokto. Sinjorino Cheng ege maltrankviliĝis, ĉar ŝi supozis, ke

la servistino deliras. Ŝi decidis rigarditi en la nokto.

Noktomeze, gesinjoroj Cheng vidis propraokule, ke la granda testudo liberigita de la servistino rampas en la ĉambron kaj ŝmiras koton sur la korpo de la servistino. Ili apenaŭ kredis siajn okulojn, sed post nelonge, la servistino resaniĝis kaj vigliĝis. Ŝi estis la ununura homo resaniĝinta el la serioza epidemio.

Ekde tiam, gesinjoroj Cheng ne plu manĝis testudojn.

59. Resaniĝo de Li Jingwen

Sinjoro Li Jingwen (Li Ĝjinŭen) estis bonkora. Li ofte iris al lagbordo kaj demandis fiŝistojn: "Kion vi kaptis hodiaŭ? Fiŝojn? Krabojn? Aŭ testudojn?" Poste li elprenis monon kaj aĉetis la kaptajojn de la fiŝistoj por liberigi. Eble vi opinias, ke li havis tro multe da mono por konsumi, sed fakte, li ne estis bonhava. Li nur ŝatis savi kompatindajn bestojn.

Kiam ajn li liberigis bestojn, li ĉiam ridis feliĉe, dirante: "Rigardu! Ili estas denove liberaj!" Li sentis sin feliĉa dum la tuta tago.

Sinjoro Li estis alkemiisto, kiu devas sin ekipi per scioj pri kemio, psikologio kaj filozofio samtempe. Li faris eksperimenton per diversaj nekonataj kemiaĵoj. Iam li eĉ englutis iom por sperti, kio okazos post tio. Vi povas imagi, kio okazos. Fine, li

malsaniĝis pro tio. Li havis grandan furunkon sur la dorso, kaj neniuj kapablis kuraci lin malgraŭ diversaj klopodoj. La furunko doloris lin tiel, ke li eĉ ne povis endormiĝi tutan nokton.

Li turniĝadis en la lito. Malgraŭ en kia pozo li kuŝis, lia dorso doloris lin. Ĝuste tiam, li vidis, ke multaj fiŝoj, kraboj kaj testudoj blovadas vezikojn al lia dorso, kaj krome, ili lekis lian dorson. Li tuj sentis neeldireblan komfortecon pro tio. Plej baldaŭ, liaj ostoj ne plu doloris, kaj lia dorso tute resaniĝis. Li elsaltis el la lito kun granda ĝojo. "Ho, mi povas piediri denove. Rigardu! Mi resaniĝis!"

La kuracistoj tute ne povis kredi tion. Neniu furunko tiom serioza povis resaniĝi tiel rapide! Sed la furunko malaperis, kaj ĉiuj venenaĵoj jam forlasis lian korpon. Li estis eĉ multe pli sana ol antaŭ la malsaniĝo.

En la resta tempo de sia vivo,

kiam ajn li havis monon, li ĉiam iris al lagbordo aŭ bazaro, kaj ĝentile demandis fiŝistojn, ĉu ili kaptis ion— fiŝojn, krabojn aŭ testudojn. Poste li elspezis tutan monon kaj portis la fiŝojn, krabojn kaj testudojn al lagbordo kaj liberigis ilin. Kun rido sur la vizaĝo, li diris kontente: "Rigardu! Rigardu! Ili denove estas liberaj!" Kaj li rigardis ĝis ili ĉiuj malaperis el lia vido. Poste li hejmeniris ĝojplena.

60. Bonkora oficisto

Pan Hua estis gubernia juĝisto. Estante honesta kaj bonkora, li ĉiam favoris ne nur homojn en la gubernio, sed ankaŭ bestojn. Li faris leĝon, ke neniu en la gubernio sin vivtenu per fiŝkapto, kaj iu ajn trovita estu arestita kiel krimulo. Kvankam multaj homoj sin vivtenis per fiŝkapto antaŭe, ili sciis, ke la juĝisto estas bonkorulo, tial ili ne plendis kontraŭ lia ordono. Ili obeis la novan leĝon, kaj ĉio iris bone en la gubernio.

Ĉio estis en tiel bona ordo, ke kiam juĝisto mankis en pli granda gubernio, superulo decidis rekomendi Pan por la ofico. Kiam la homoj en lia antaŭa gubernio informiĝis, ke Pan promociiĝos, ili sentis ne nur feliĉon kaj fieron por lia honoro, sed ankaŭ bedaŭron pro lia forlaso. Ĉu ilia nova juĝisto estos ankaŭ tiel bona kiel Pan?

Venis adiaŭa tago. La vojo estis plene borderita de homoj alvenintaj de proksime kaj malproksime por adiaŭi lin. Estis viroj, virinoj, knaboj kaj knabinoj. Estis maljunuloj tiel aĝaj, ke ili venis helpate de siaj nepoj, kaj ankaŭ infanoj tiel junaj, ke ilin portis la gepatroj. Ili ĉiuj alvenis por diri adiaŭon al Pan.

Viro paŝis el la homamaso, kaj genuiĝis antaŭ Pan. Li prezentis al Pan dek taelojn da arĝento respektive per ambaŭ manoj: "Jen humila donaceto por esprimi mian sinceran dankon al vi! Mi esperas, ke Via Moŝto akceptu favore."

"Mi ne akceptas tion," koleriĝis Pan, "Mi jam sciigis al vi ĉiuj, ke neniuj preparu donacon por mi. Ĉu vi ne scias pri tio?"

"Jes, mi scias bone, sed ĉi tiu estas malsama. Mi estis ŝtelisto. Kiam mi estis kaptita, mi pensis, ke mi mortos pro tio, ĉar la kaptitaj ŝtelistoj kutime

estas senkapigotaj. Sed vi ne mortigis min. Anstataŭe, vi admonis min ŝanĝi mian konduton. Mi vere ŝanĝis mian vivrimedon. Mi estis tiel emociita de via favoro, ke mi decidis ne plu ŝteli. Mi lernis teknikon, edziĝis kaj nun vivtenas familion. Ĉio, kion mi havas hodiaŭ, sin ŝuldas al via bonkoreco. Se vi ne estus tiel bonkora, mi jam fariĝus senkapa kadavro putriĝinta en tombo. Jen kial mi speciale esprimas mian profundan dankon al vi."

Pan rifuzis lian donacon, sed tio montris, kiel bona oficisto li estas.

Homoj loĝantaj ĉe la lagoj kaj riveroj en la gubernio aŭdis ploron kaj lamenton ankaŭ el la akvo. La fiŝoj ankaŭ sciis, ke iliaj feliĉaj tagoj finiĝos kaj ili estos kaptitaj kaj turmentitaj por fariĝi frandaĵo de homoj.

Eĉ fiŝoj kaj kraboj domaĝas sian vivon, kaj malĝojas kiam ilia protektanto forlasas ilin.

61. Majstro Xin

Majstro Xin (Ŝjin) estis bonzo kun profunda saĝo kaj granda povo. La brilan atingon li gajnis per diligenta sinkulturado. Ĉar li estis tre saĝa, li estis tre kompatema. Ĉar li estis tre potenca, li estis tre indulgema.

Foje li vidis maljunan fiŝiston kun korbo. Li rigardis en la korbon kaj trovis, ke ĝi plenas de testudoj. Li sciis bone, ke la testudoj estos manĝitaj, kiu ajn aĉetos ilin. "Kompatindaj testudoj," li pensis, "vi ne volas morti, ĉu?" Li do elprenis sian monujon kaj aĉetis ĉiujn testudojn el la korbo kaj metis ilin en vivliberigan laĝeton.

Plurajn jarojn poste, okazis serioza sekeco. Ĉiuj kamparanoj ege maltrankviliĝis pro tio. Se ne pluvos, plantaĵoj ne kreskos, kaj oni mortos de malsato. Tiam oni bone sciis pri morto el malsato, ĉar tio okazis ofte.

En sekeca periodo estis tiel multaj malsatuloj, ke oni ne kapablis trovi manĝaĵon facile. Oni devis sin vivteni per herbo kaj arboŝelo. Multaj homoj mortis pro malsato.

Ĉiufoje, post komenciĝo de la sekeco, kamparanoj senprokraste oferis bovojn kaj kaprojn al dioj por peti pluvon, sed tio neniam efikis.

Ĉi-foje, iu havis novan ideon: "Ni petu Majstron Xin por helpo. Li estas tiel potenca, ke li certe kapablas ion fari kontraŭ la sekeco." Ĉiuj iris en la templon kaj petis Majstron Xin pluvigi. Li ridetis kviete, kaj respondis al ili: "Bone! Sen problemo! Mi preĝu por pluvo, tamen vi devas helpi min unue. Ekde nun ĝis nia ceremonio, neniu el vi mortigu vivestaĵojn. Ĝis tiam, vi ĉiuj devas manĝi nur vegetaran manĝaĵon. Alie, neniom efikos nia klopodo."

Eĉ por pluraj frandemuloj, kiuj ne povis manĝi sen viando, estis multe

pli bone preni vegetaran manĝaĵon ol manĝi nenion. Kaj krome, ili ĉiuj respektis Majstron Xin, do ili promesis, ke ili ne plu mortigos bestojn aŭ manĝos viandon.

En la tago por la ceremonio, ĉiuj de tiu regiono kolektiĝis en la templo kun oferoj el fruktoj kaj incensoj. Majstro Xin atendis ilin. Kiam ĉio estis preta, li bruligis incensojn kaj komencis preĝi. Li prilitaniis mantron: "Om! Dajrta salo salo... "

"Mi komprenas eĉ neniun vorton!" iu flustris.

"Ĉu vi opinias, ke tio vere efikos?" demandis alia al siaj najbaroj.

Multaj homoj diris: "Se tio vere efikos, mi fariĝu vegetarano."

La majstro preĝis konstante, kaj antaŭ ol forbruliĝis la unua incenso, nubego kovris la ĉielon kaj pluvego ekverŝiĝis al la soifa tero. Ĉiuj genuiĝis kun estimo kaj ĝojo. Ili ne povis distingi, ĉu ilia vizaĝo

malsekiĝis pro pluvo aŭ pro dankemaj
larmoj.

62. Rakonto pri cerva bambuo

Iam estis malbona bonzo nomata Liaokong (Liaokong). Li kondukis tute ne kiel bonzo. Li neniam faris bonajn aferojn aŭ helpis vivestaĵojn. Li ankaŭ ne aspektis kiel bonzo. La bonzoj faris tiel multajn bonajn aferojn kaj havis tiel multajn bonajn ideojn, ke ili aspektis fervoraj kaj ĝentilaj. Sed Liaokong ĉiam ĉirkaŭvagadis kun malbonhumora mieno kiel tiu de histriko.

Li ekinteresiĝis pri Cerva Bambuo, membro de lilia familio. La formala nomo de Cerva Bambuo estas Huangjing (Hŭan Ĝin). Ĝi kreskas tri futojn alta, kun pintaj folioj. En la komenco de somero, pale verdaj bulboj aperas sub folioj, kaj poste, ili fariĝas koloraj fruktoj tiel grandaj kiel faboj. La folioj kaj la radikoj estas

dolĉaj. Oni diris, ke Cerva Bambuo povas plilongigi homan vivon.

"Ĉu vere? Ĉu tio vere plilongigas homan vivon?" Liaokong volegis scii, sed li tute ne aŭdacis provi per si mem. Li havis najbaron A la Tria. Li estis la plej malsaĝa en la regiono.

Liaokong metis faskon da Cerva Bambuo sur la fundon de seka puto, alvenigis A la Trian kaj diris al li:

"A la Tria, mi devas diri, ke vi estas granda homo kaj mia vera amiko. Mi vere amas vin, do mi diru al vi sekreton. Rigardu en la puton ĉi tie. Ĉu vi povas vidi la Cervan Bambuon sur la fundo? Via vivo daŭros por ĉiam, se vi restos tie kaj flaros ĝin."

"Ĉu vere? Bonege! Mi vere estas bonsorta, ke mi havas tiel bonan amikon kiel vin." A la Tria kredis la vortojn de Liaokong, kaj preskaŭ ekploris pro emociiĝo kiam li descendis en la puton. Sed apenaŭ

A la Tria estis en la puto, Liaokong tuj kovris la puton firme per anticipe pretigita kovrilo. Kiam A la Tria konsciis, ke li estas malliberigita, li ekploregis dolore.

Ĉe la sunsubiro, la aero en la puto pli kaj pli maldensiĝis. A la Tria pensis: "Se mi ne povas tuj eliri, mi mortos de sufokiĝo anstataŭ de malsato."

Ĝuste tiam, li aŭdis iun voki lin: "A la Tria! A la Tria! A la Tria! Ĉu vi aŭdas min?"

"Kiu vi estas?" Estis tiel mallume, ke li povis vidi nenion.

"Ne maltrankviliĝu! Estas malgranda truo en la puta kovrilo. Se vi rigardas ĝin atente, vi povas vidi sunlumon tra la truo. Tio, kion vi devas fari nun, estas kuŝi kviete kaj rigardi tra la truo. Vi devas senĉese koncentri vian menson. Poste, via tuta korpo flugos el la puto en la aeron."

"Ĉu vi ŝercas? Kiu vi estas?"

"Mi estas vulpo. Ĉiuj scias bone, ke vulpoj estas plenaj de saĝo kaj artifiko. Ankaŭ mi estas sama. Iam mi estis malliberigita, kaj vi elsavis min. Ĉu vi ne memoras?"

"Oh, jes. Mi memoras, tamen mi ne sciis, ke vi povas paroli."

"Mi ne parolas sen urĝa bezono. Nun vi estas en granda danĝero. Mi devas helpi vin elputiĝi, ĉar vi savis mian vivon antaŭe. Nun rapidu kaj ne plu babilu. Kuŝiĝu kaj najlu vian rigardon al la truo. Via vivo dependas de tio."

A la Tria agis laŭ la instruo de la vulpo, kaj li vere elflugis semajnon poste. Do li revenis hejmen ĝojplena kaj manĝis ĝissate.

Kiam Liaokong vidis, ke A la Tria jam revenis, li certigis al si mem, ke efikas la Cerva Bambuo. Li metis faskon da Cerva Bambuo en la sekan puton, kaj ankaŭ ensaltis. Unu el liaj amikoj kovris la puton laŭ lia peto.

Forpasis pli ol unu monato kiam lia amiko pensis, "Liaokong estas ankoraŭ en la puto. Do mi rigardu, kiel li fartas." Li malfermis la kovrilon, rigardis al la fundo kaj trovis, ke la malbona bonzo Liaokong jam mortis pro sufokiĝo, kuŝante sur la Cerva Bambuo.

63. Majstro Lianchi kaj skolopendro

Antaŭ ĉirkaŭ 400 jaroj, estis granda bonzo nomata Lianchi (Ljanĉi), kies signifo estas "Lotusa lageto". Li esperis, ke ĉiuj vivestaĵoj naskiĝu en la lotusan lageton de la Pura Lando de Amitabo.

Iam li vidis viron kun skolopendroj treditaj sur bambua strio. La skolopendroj estis suferantaj. Lianchi demandis: "Ĉu vi bonvole liberigus la skolopendrojn?"

"Neniel! El tiuj venenaj skolopendroj oni povas fari bonan medikamenton. Mi ne liberigos ilin. Tamen se vi pagos por ili, mi vendos ilin al vi!"

"Bone! Mi konsentas. Kiom vi postulas?" Kvankam la viro estis kruda, Majstro Lianchi ridetis kaj parolis al li ĝentile. Li aĉetis ĉiujn

skolopendrojn. La skolopendroj preskaŭ mortis pro trapiko de la bambua strio. Nur unu fartis iom pli bone. Ĝi longe najlis sian rigardon al Majstro Lianchi, kaj poste, forrampis malrapide.

Post nelonge, kiam majstro Lianchi sidis en ĉambro kun sia amiko kaj parolis pri Budhismaj Sutroj aŭ Sanktaj Libroj, la vizaĝo de la amiko subite paliĝis: "Rigardu la grandan skolopendron!"

Granda kaj terura skolopendro rampis sur la manikon de Majstro Lianchi. La amiko haste puŝis ĝin per stango, sed ĝi ne volis moviĝi. Lianchi neniel maltrankviliĝis pro tio.

"Kio okazos se ĝi mordos vin?"

Lianchi ĝentile diris al la skolopendro: "Ĉu vi estas tiu, kiun mi liberigis antaŭ nelonge? Se jes, sidu tie kviete. Mi instruos vin pri budhismo."

La skolopendro ne moviĝis. Lianchi parolis al ĝi, "Iu ajn, kiu

volas tute kompreni budhismon, scias bone, ke la naturo de ĉio en la materia universo estas la produkto de nia menso.

"Ni kreis nian vivon per nia propra menso. Tiuj kun fera menso fariĝos vulpoj aŭ tigroj. Tiuj kun venena menso fariĝos serpentoj aŭ skorpioj, aŭ aliaj venenaj insektoj.

"Nun vi estas venena skolopendro. Ĉu tio estas hazarda? Ne. Vi havis venenan menson en via pasinta vivo. Se vi volas forlasi vian suferon, unue forĵetu la venenon el via menso. Tiam vi liberiĝos. Nur vi kapablas liberigi vin mem.

"Ĉu vi komprenas? Nun, estas tempo por via foriro. Bonan sorton!"

La skolopendro malrapide elrampis tra la fenestro, kaj la amiko elrampis el sub la seĝo.

La Majstro diris al li: "Eble vi opinias, ke la bestoj estas liberaj, sed ili vivas en timo. La plej

terura afero estas tio, ke ili vivas en senscieco. Vivo estas plena de suferoj. Se vi volas liberiĝi de la renaskiĝo, petu Amitabon konduki vin al la Pura Lando. Tie vi lernos fariĝi budho. Vi liberiĝos de la renaskiĝo kaj vi povos savi aliajn vivestaĵojn. Ĉu tio ne estas pli bona ol la senĉesaj naskiĝoj kaj mortoj?"

64. Esti bovo por dek unu vivdaŭroj

En 1815, forpasis Du Silin. Ĉiuj liaj familianoj kaj amikoj estis malĝojaj, ĉar li estis homo sufiĉe bona.

Du Silin konsciis, ke li estas en la infero. Prijuĝadon prezidis la imperiestro de la infero. La asesoroj estis demonoj kun bova kapo kaj ĉevala vizaĝo. Aliaj demonoj atendis avida aliajn mortintojn. Sur la muro pendis teruraj torturiloj. Ĉio ĉi estis kreita de propraj malbonaj pensoj kaj malbonaj kondutoj, tute ne de dioj aŭ diabloj.

La demonoj eskortis kuraciston Yin (Jin) en la juĝejon.

"Ne. Mi ĵus mortis. Tio eble estas la juĝejo, kie mi estos juĝata." tiel pensante, Yin ektimis.

"Genuiĝu, aĉulo!" hurlis la asesoroj.

Yin genuiĝis, kaj tuj rimarkis iun ankaŭ genuanta apud li. Poste li rekonis, ke tiu estis neniŭ alia ol lia amiko Li Pi, loka buĉisto.

Li Pi ne plu estis tiel amika kiel antaŭe. Kiam li vidis kuraciston Yin, li montris per sia fingro al lia vizaĝo kaj raportis al la juĝisto: "Li estis kulpa pri ĉio. Ĝuste li! Se li ne manĝis bovaĵon, mi tute ne mortigis bovojn. Kaptu lin kaj liberigu min!"

Yin tute ne atendis pri tio! Li refutis haste: "Via Ekscelenco, se li ne mortigis bovojn, mi tute ne manĝis viandon." Li Pi furioziĝis pro tio, kaj ekatakis lin. La intendantoj haste retenis ilin.

La juĝisto bategis la tablon per la pugno: "SILENTU! Unu mortigis kaj la alia manĝis. Vi ambaŭ havas saman kulpon! Ĉu vi ne havas koron? Bovoj plugadas kampon por kreskigi grenon al vi. Vi sentas nenian dankemon, kaj eĉ manĝas la senkulpajn bestojn. Se

vi manĝas pli da bovaĵo, pli da bovoj mortas de tio. Se vi manĝas malpli da bovaĵo, malpli da bovoj mortas de tio. Se vi manĝas neniom da bovaĵo, neniu bovo mortas de tio. Ĉu vi ambaŭ komprenas tion?"

Ili kapjesis obeeme.

"Li Pi! Pro viaj kulpoj kontraŭ la vivestaĵoj kaj ankaŭ via konscienco, vi estas kondamnita al malliberiĝo en la infero, kie vi suferos turmentojn ĝis vi ĉerpos la lecionon sufiĉe bone. Fortrenu lin!"

La demonoj ĝoje fortrenis la vekriantan buĉiston, piedbatante lin senĉese.

"Kuracisto Yin! Vi manĝis bovaĵon tro multe. Ĉiufoje, kiam malsanulo invitis vin al festeno, vi ĉiam insistis manĝi bovaĵon. Ĉu vi scias, kiom da bovoj vi jam formanĝis? Ĉu vi konfesas vian kulpon?"

Kuracisto Yin mallevis la kapon kaj jesis. "Krom tio, dek unu malsanuloj mortis pro viaj malsaĝo kaj senatento. Por viaj kulpoj, mi kondamnas vin esti bovo por dek unu vivodaŭroj. Vi pagos viajn ŝuldojn al la viktimoj de via misago. Vi finos ĉiun vivon sub la buĉista tranĉilo, kiel kompenso pro via suferigo al la senkulpaj vivestaĵoj. Fortrenu lin!"

Kuracisto Yin vekriis kiam la demonoj trenis lin eksteren.

"Kaj vi," la juĝisto sin turnis al Du, parolis en milda tono, "vi estas fidela al viaj gepatroj kaj lojala al via lando. Estas ankoraŭ ne via fino, do vi povas reiri. Sed memoru, ke vi informu ĉiujn pri ĉi-tiea vidaĵo, por ke ili ne mortu pro io simila al ilia kazo." Je tio, Du Silin reviviĝis.

65. Plugadi kiel Bovo

Oni nomas Bodisatvon Ksitigarbo Dizang (Dizan) en la ĉina lingvo. Li estas tiel bonkora, ke li iris en la inferon por savi la suferantojn.

En iu templo sur Naŭ-flora Montaro en Anhui-provinco (Anhŭi) vi povas vidi lian korpon de unu el liaj rekarniĝoj. En 1840 grupo da pilgrimantoj iris omaĝi al li, kaj inter la pilgrimantoj estis malica viro nomata Diao Zuan (Diao Zŭan).

Diao Zuan tre ŝatis manĝi viandon, kaj precipe bovaĵon. Bovoĵ estas grandaj obeemaj bestoj. La ĉinaj kamparanoj kutime plugas per bovoj, do bovaĵo estas tabuo por plejparto de ĉinoj. En la templo, kiun ili vizitis, ili vidis bildserion instruantan homojn kompati al la bovoj.

Diao Zuan opiniis malsame. Li diris: "Mi ne obeu tion! Mi sciigu al

vi, ke mi ne povas manĝi sen bovaĵo."

Apenaŭ li finis la vortojn, li subite falis teren kaj ekspasmis kun ŝaŭmo en la buŝo.

"Li profanis la bodisatvon!" La tuta grupo genuiĝis por peti Ksitigarbon indulgi Diao. Ĉesis la konvulsio de Diao, sed ŝajnis, ke li tute ne scias, kiu kaj kie li estas.

Liaj amikoj metis lin sur brankardon kaj portis lin al la domo de lia parenco, kiu loĝis proksime. "Ni ne havas liberan litĉambbron por li, lasu lin loĝi en la legoĉambro," diris la parenco. Timante, ke li denove svenos de spasma, oni ligis lin al la kuŝlito por porti lin hejmen en la sekva tago.

La sekvan matenon, oni malfermis la pordon kaj trovis mirigite, ke la legoĉambro aspektas kiel blovita de tajfuno. Ĉiuj mebloj renversiĝis; la libroj kaj paperoj kovris la plankon. La litkovrilo, kiun oni metis sur la korpon de Diao, dispeciĝis. Diao

jam sin liberigis de la ŝnuro. Li estis rampanta sur la planko per kvar membroj anhelante kaj stamfante kiel bovo.

Oni portis lin al lia propra domo. Lia edzino svenis apenaŭ vidinte la edzon. Vekiĝinte, ŝi ploregis, kaj demandis, kio okazis al li.

Post kiam oni informis ŝin pri la okazaĵo,

la tuta familio faris ĵuron senprokraste, ke ili ne plu manĝos bovaĵon. Ili ankaŭ faris promeson, ke ili pilgrimos al Naŭ-flora Montaro ĉiusomere.

Ili preĝis senĉese, sed Diao ankoraŭ senhalte rampadis per la kvar membroj tien kaj reen sur la planko en la ĉambro. Neniu povis haltigi lin, eĉ se ili ligis lin.

Liaj familianoj konstante petadis favoran helpon de Bodisatvo Ksitigarbo. En la deka tago, Diao subite falis teren kaj perdis la

konscion. Poste, malferminte la okulojn, li aspektis normala.

"Kio okazis al vi?" demandis liaj familianoj kaj amikoj ĉirkaŭ li.

"Ne plu menciu tion! Mi plugadis kampojn por dek tagoj." Diao respondis tremante.

Ekde tiam, Diao ne plu manĝis bovaĵon. Kiam ajn li vidis bovon, li ĉiam speciale aliris, frapetis ĝin kaj diris plurajn favorajn vortojn al ĝi. Li jam sciis bone, kiom suferas la bovoj.

66. Viro kun bova kapo

Ye Asan (Je Asan) riĉiĝis per vendo de bovaĵo. Li estis lerta buĉisto kaj saĝa komercisto, do li fieregis pri sia kariero. Li ĉiam primokis la abstinadon de bovaĵo:

"Ha, kiu aŭdacas diri, ke buĉado estas malbona kariero? Rigardu min! Mi estas buĉisto, kaj ĉion mi havas nun."

Liaj amikoj admonis lin bonkore: "Vi akumulis vian riĉaĵon per sango. Ĉesigu tion, kaj faru alian komercon."

"Kio? Ĉu vi ŝercas? Tio estas la plej bona okupo. Mi faros tion ĝis fino de mia vivo. Ne nur mi mem, sed ankaŭ miaj filoj kaj nepoj faros tion. Imagu kiom da mono ni povos gajni! Kio estas pli valora ol mono? Vi rajtas parolaĉi pri via dogmo, tamen por mi, nenio estas pli bona ol mono."

Nelonge poste, subita malsano

trafis Ye, kaj preskaŭ forprenis lian vivon. En la sekva tago, kvankam li ankoraŭ vivis, lia ventro ŝvelis, kaj lia tuta korpo estis kovrita de kontuzoj. Li sidiĝis kaj forlasis la liton. Apenaŭ lia familio provis haltigi lin, kiam li iris el la pordo, murmurante dum la irado.

Liaj edzino kaj filoj sekvis lin en la urbon. Tie li haltigis ĉiujn preterpasantojn kaj parolis al ili: "Je la ordono de Lia Imperiestra Majesto de la infero, mi sciigu al vi, ke vi ne plu faru malbonajn aferojn. Ne plu mortigu bestojn."

"Vi ne konas, kian torturon mi suferas en la infero. Mi deziregas, ke mi povus reviviĝi denove kaj ĝui miajn tagojn pace sub la suno, sed mi faris tiel multajn krimojn, ke atendas min nur la sufero. Mi riĉiĝis per bovaĵo, kaj tio estas mia krimo. Oni batis mian ventron tiel kruele, ke ĝi ŝvelis. Tio estas nur la komenco. Mia

senkoreco destinis min al turmentado de la infero."

Liaj amikoj malĝojis por li. Tiam ili vidis eksteratende, ke lia kapo jam aliformiĝis en tiun de bovo, kiel rimarkigo al la aliaj pri la danĝero kaŭzita de avido kaj malico.

67. Gustumi bovaĵon

Tagmeze de la deka de aprilo en 1820, nigraj nuboj kovris la sunon. Subite, la nuboj apartiĝis kaj pluvo ekverŝiĝis. Fulmoj kaj tondroj furiozis tra la ĉielo. La preterpasantoj haste diskuris por ŝirmejo.

Iu el ili subite genuiĝis vekriante. Li estis trafita de tondro! Kvankam li ankoraŭ vivis, tamen li brulvundiĝis tutkorpe. La aero pleniĝis je laodoro de rostita viando. Li tordiĝis en agonio. Li tremegis tutkorpe, kaj la larmoj fluis el liaj okuloj.

Momenton poste larvoj rampis el liaj vundoj. La viro malfermis siajn okulojn kaj rigardis sian brulvunditan korpon kaj fenditan karnon. Li ŝiris pecon da karno el la korpo kaj metis ĝin en la buŝon. La rigardantoj stuporiĝis de tio.

Liaj najbaroj provis haltigi lin:

"Fang Dengshan (Fan Denŝan)! Ĉu vi ne scias, kion vi faras? Haltu!"

"Hm, bongusta bovaĵo," li diris al ili, "bongusta bovaĵo! Gustumu?"

Vidinte tion, plejparto de la apudrigardantoj svenis aŭ ekvomis. Pluraj kuraĝuloj alvenigis liajn familianojn kaj ili portis lin hejmen.

Li ne mortis senprokraste. Li plu vivis plurajn monatojn. Je la tempo de lia morto, sur liaj ostoj jam restis nemulte da karno.

Malgranda knabino, kiu loĝis najbare, demandis sian patrinon: "Mi scias, ke Sinjoro Fang estis malica kaj kutime kverelis kun ĉiuj aliaj homoj. Li ĉiam interbatis kun la aliaj. Sed pro kio li mortis tiel mizere?"

Ŝia patrino eksplikis: "Fang Dengshan estis fama buĉisto. Li ĉiam diris, ke li fariĝis buĉisto pro la prefero al bovaĵo. Sidante ĉe la buĉista vendejo, li kutime manĝis bovaĵon kaj allogis klientojn: 'Bongusta bovaĵo!'

Gustumu?"

"Li estis riĉa, ĉu ne?" demandis la knabineto.

"Jes, tre riĉa. Li ofte fanfaronis, ke li gajnos pli kaj pli da mono. Li diris, ke li neniam povriĝos nur se li havos bovojn por mortigi.

"Sed kian bonon lia tuta riĉaĵo donis al li? Se li estus iom pli bonkora, tia malfeliĉo ne okazus al li."

"Ĉu tio estas la kialo, ke ni neniam manĝas viandon, Panjo?" demandis la knabineto.

"Jes, ĉar ni ne volas, ke al ni okazus tio, kio okazis al li. Do ni ne kaŭzos suferon al ĉiuj vivestaĵoj. Jen la plej bona metodo protekti nin de la sufero."

68. Morto de la buĉisto

En Zhihe-gubernio (Ĝihe), de Fujian-provinco (Fuĝjan) estis malica buĉisto Zhao Fuqiao (Ĝaŭ Fuĉjaŭ). Li estis tre riĉa, ĉar li gajnis multe per vendo de bovaĵo. Ĉiutage li buĉis almenaŭ tri bovojn kaj provizis multe da bovaĵo, do en malpli ol unu jaro li jam fariĝis unu el la plej riĉaj homoj en la gubernio.

Je la komenco de la 9-a jarcento, kiam Fuqiao estis maljuna, lia filo Guanghua (Gŭanhŭa) transprenis la familian negocon. La patro kaj filo tiel fieris pri sia negoco, ke ili metis grandan stumpon de trunko antaŭ sian pardonon. Ili uzis la stumpon kiel haktabulon dum multaj jaroj. Ili kutime metis bovkapojn sur ĝin por disrompi. Kiam oni vidis ĝin, ili eksciis, ke tio estas la domo de buĉisto.

Foje en iu nokto okazis strangaj. La stumpo aliformiĝis en bovan kapon, kaj sin ruladis sur stratoj kaj vojoj en la urbo. Ĉiuj vidintoj estis timigitaj.

En la sama nokto, la preterpasantoj aŭdis bruon de sennombraj bovoj interbatalantaj en la domo de la buĉisto. Neniu povis imagi, kio okazas.

Unu aŭ du tagojn poste, Guanghua faris sian negocon kiel kutime kiam soldato alvenis por aĉeti viandon. Ĉar li aĉetis viandon por la ofica afero, li petis malaltigi la prezon.

"Ĉu vi freneziĝis?" kriegis Guanghua, "Mi malprofitos pro tio!" Li koleriĝis pro la peto de la soldato, kaj ekkverelis kun li. Fine, Guanghua ege furioziĝis, alprenis tranĉilon kaj hakis la kapon de la soldato.

Kiam Fuqiao aŭdis, ke lia filo mortigis soldaton, li tiom maltrankviliĝis kaj teruriĝis, ke li falis

teren kaj perdis sian vivon.

Guanghua ekzekutiĝis pro la mortigo. Post nelonge, liaj edzino kaj infanoj en ĉifono ekalmozpetis sur la stratoj. La najbaroj diris: "Ni neniam imagis, ke tiel riĉa Familio Zhao petos almozon ekster sia estinta etaĝdomo."

Budhano eksplikis al ili: "Ili suferis de tio, kion li kaŭzis pro mortigo de tiom multaj bovoj. Se vi faras bonon, vi gajnos bonan rekompencan al vi kaj viaj posteuloj. Kaj se vi faras malbonon vi suferigos vin kaj vian familion tiom, kiom vi suferigas la aliajn."

"Jen kial ni ne toleras manĝi viandon. Ni devas laŭeble regi nian menson, kaj vivi harmonie kun ĉiuj vivestaĵoj, tiel ke ni ĉiuj povos ĝui nian vivon."

Ĉiuj opiniis tion prava. La aliaj buĉistoj en la regiono konsciis, ke tio okazis al Zhao, okazus al ili mem, do ili fermis siajn vendejojn kaj ekfaris

aliajn negocojn. Zhihe-gubernio estis harmonia kaj paca loko dum multaj jaroj ekde tiam.

Nun, medicina scienco jam pruvis, ke manĝi bovaĵon damaĝos homan sanon. Tio kaŭzos koran malsanon kaj kanceron. Kiel ajn vi opinias pri tio, vi devas scii, ke manĝi viandon donas nenian bonon al vi.

69. Buĉista dio

Kun fortaj bronzkoloraj brakoj, densaj vangoharoj kaj paro da brilaj okuloj, Gu famis vaste kaj malproksime kiel la reĝo de bovaj buĉistoj. Oni preferus renkonti tigron ol vidi lin. Oni nomis lin "Buĉista Dio".

Buĉista Dio havis du filojn. Ili estis fortaj kaj sovaĝaj same kiel la patro. La najbaroj kutime evitis ilin timeme. Krome, ilia patrino, Sinjorino Gu, ankaŭ lertis pri uzado de buĉista tranĉilo. Ŝi povis buĉi bovon tiel rapide kaj nete kiel la edzo.

La timiga familio loĝis en granda ligna domo kun malmultaj mebloj. La gepatroj dormis sur la bronza lito, dum la filoj kuŝis sur la planko. Ili metis stumpon de trunko en la domo kiel haktabulon por buĉi bovojn. La ununuraj ornamaĵoj en la ĉambro estis

strioj de viando pendantaj sur la hokoj en la fenestroj. Ĉiuj bovaj kruroj, kapoj, vosto kaj aliaj partoj pendis sur la hokoj.

La tuta familio mortigis multajn bovojn. Iutage, Buĉista Dio plendis, ke liaj okuloj doloras al li. Li vizitis ĉiujn kuracistojn, kiujn li povis trovi, sed neniu el ili kapablis kuraci lin. Post kelkaj tagoj li tute perdis la vidpovon. Iom poste Sinjorino Gu eksuferis de stranga malsano. La karno de ŝia tuta korpo putriĝis kaj disfendiĝis. Tio tiom doloris ŝin, ke ŝi eĉ ne toleris surporti vestojn. Eĉ tuŝo de kotona tuko dolorigis ŝin kvazaŭ oni distranĉus ŝin per tranĉiloj.

Iunokte, prizorgante ŝin, servistino aŭdis ŝian murmuron: "Jen prijuĝejo de la infero. Ili instruas al mi, kiel suferas la bovoj kiam oni senfeligas ilin."

"Mi neniam sciis, ke iliaj animoj ankoraŭ suferas doloron pro la

tranĉiloj kaj brulanta fajro eĉ post ilia morto. Vere dolore! Ho, dolore! dolorege! Kiel mi dezirus ĉesigi tion!"

La servistino estis timigita, sed ŝi povis fari nenion por ĉesigi la torturadon kreitan de Sinjorino Gu al si mem pro sia torturado al la bestoj dum tiel longaj jaroj.

Bovoj ĉiam favoras al homoj. En la antikvo, ili tiris ĉarojn por niaj prapatroj, kaj eĉ nun ili plugas kampojn en multaj partoj de la mondo. Ĉu ne estas peke buĉi tiel helpemajn bestojn?

70. Buĉisto stufita

"Iru, ĉu vi volu aŭ ne!" Feroca buĉisto tiregis ŝnuron per sia tuta forto. Maljuna bovo ligita per la ŝnuro sciis bone, kio okazos al ĝi. Ĝi mallevis la kapon kaj rifuzis sin movi.

"Rapidu! Ĉu ne?" La buĉisto elprenis vipon, blasfemis kaj freneze skurgis la bovon. Ili luktis sur la strato: unu blasfemis, batis kaj tiris, dum la alia kontraŭstaris mute.

Kiam ili iris preter banko, la bovo subite genuiĝis per la antaŭaj kruroj antaŭ la pordo kaj komencis plori. Grandaj larmogutoj falis de ĝia vizaĝo. La bankestro eliris kaj vidis la malfeliĉan bovon.

"Buĉisto, kiom estas la prezo por tiu ĉi bovo?" li demandis.

"Ok mil monerojn, alie mi ne vendos ĝin!"

"Mi donu al vi dek mil kontraŭ la

bovo. Ĉu vi konsentas?" La bankestro estis emociita de la bovaj larmoj, kaj decidis savi ĝin .

Sed la buĉisto rikanis kaj respondis: "Tiu ĉi bovaĉo donis al mi grandan malagrablajon! Mi jam suferis sufiĉe. Mi dehakos ĝian kapon kaj mortigos ĝin. Jen kion mi faros! Mi ne vendos ĝin al vi, kaj ankaŭ vi ne plu cerbumu por plialtigi la prezon!"

Ŝajne, la maljuna bovo komprenis liajn vortojn. Audinte tion, ĝi suspiris, stariĝis kaj sekvis la buĉiston obeeme.

La buĉisto furioziĝis de la bovo, kiu eĉ provis peti sian vivon. Anstataŭ al bazono, li tiris ĝin hejmen kaj dispecigis ĝin. Li ĵetis la viandon en sian plej grandan kaldronon por kuiri.

Jam estis malfrue, li do enlitiĝis, lasante fajron bruladi sub la kaldrono tutan nokton, por ke la viando estu bone kuirita kaj fariĝu bongusta en la sekva mateno.

Li ellitiĝis frue en la sekva mateno. "Mi kontrolu la fajron, kaj vidu, kia estas la viando," li diris al la edzino.

Pasis longa tempo, sed li ankoraŭ ne revenis. Lia edzino ellitiĝis por serĉi lin. En la kuirejo ŝi vidis, ke la fajro estas ankoraŭ brulanta sub la kaldrono — sed oni ne scias, kiel ŝia edzo falis en la kaldronon kaj estas kuirata kune kun la bovaĵo.

71. Savi bubalon

Chen Xingyuan (Ĉen Ŝjin'jŭan) rakontis la suban historion al ni.

Iam estis grupo da malfeliĉuloj. Iuj el ili pasis la kortegajn ekzamenojn kaj fariĝis oficistoj, tamen ili malpromociiĝis de siaj postenoj pro diversaj kaŭzoj. Aliaj neniam sukcesis en la ekzamenoj. Ili ĉiuj estis deprimitaj kaj decidis vojaĝi al iu fama templo por sin distri.

Kiam ili atingis la templon, Chen Xingyuan hazarde eliris por ĝui freŝan aeron. Li vidis hazarde, ke kamparano skurĝas bubalon, sed malgraŭ la skurĝado ĝi rifuzas sin movi. Kiam la bubalo vidis lin, ĝi ekploris. Tiam li konsciis, ke ĝi ploras pro tio, ke oni pelas ĝin al morto. Nature, neniu el la vivestaĵoj voluntas morti. Li forgesis sian propran malĝojon kaj ekkompatis la suferantan bruton. Li demandis la

kamparanon: "Kiom vi postulas por la bubalo?"

"Kvindek rulojn da silko."

Li tuj iris en la templon kaj diris al la aliaj: "Ni jam pretigis monon por nia sekva vojaĝo, sed kial ni ne elspezu tion por pli bona afero?"

"Kion vi opinias?"

"Ni aĉetu la misfortunan bubalon, kaj lasu ĝin vivi sekure ĝis la fino."

"Sed ni jam decidis elspezi la monon por alia pikniko dum la flora sezono. Ĉu vi forgesis tion?"

"Ne, mi memoras bone. Sed la pikniko daŭros nur plurajn horojn, kaj poste ĉio forpasos sen spure. Ni povas uzi la saman sumon savi vivon. Pripensu, kiu estas la plej bona maniero por elspezi la monon laŭ via opinio?"

Liaj amikoj ekpripensis tion. Li urĝis ilin: "Rapidu, ni unue uzu la monon por la bubalo, kaj kiam pompos la floroj, mi pagos nian

piknikon. Bone?"

"Certe?"

"Certe!"

Vidinte, ke li jam faris decidon, ili kolektis monon kaj donis al la kamparano por la bubalo. Poste, ili kondukis la bruton en la templon kaj aranĝis, ke oni lasu ĝin vivi tie ĝis la natura fino.

Kiam floroj ekpompis, Chen Xingyuan estis ankoraŭ malriĉa, sed li ne forgesis sian promeson. Li lombardis sian plej bonan veston kaj pagis por la pikniko.

Sed li ne plu povris poste. En la sekva jaro li tre sukcesis en la kortega ekzameno kaj fariĝis oficisto.

Nelonge poste, li promociiĝis al tre alta posteno en la kortego, kaj ĝuis honoron, potencon kaj fortunon. Li certigis al si mem, ke li ĝuas tian bonan fortunon nur pro savo al kompatinda bubalo.

72. Skurĝado de dio

En Guangdong-provinco (Gŭandun) estis generalo, kiu estis granda klerulo. Lia nomo estis Zhang Zhendao (Ĝan Ĝendao). Li estis bone trejnita luktisto. Brava kaj forta, li kapablis konkeri multajn malamikojn samtempe. Li estis ankaŭ bone edukita klerulo. Li povis versi kiel la plej eminentaj poetoj. Li famiĝis pro sia kaligrafio kun militista stilo.

Sed li havis mankon same kiel multaj guangdong-anoj. Li ŝatis manĝi hundan viandon. Estis neniu tago por li sen hundaĵo. Li tiel manĝis hundon, kiel oni manĝas kokon aŭ porkon. Rezulte de tio, kien ajn li iris, la hundoj postkuris lin bojante.

Zhang estis tiel talenta, ke li promociiĝis al grava posteno. Iam imperiestro sendis lin al Fujian-provinco. Dum la vojaĝo de sia

inspektado, la generalo iris grimpi faman Wuyi-montaron (Uji), kiu sin etendis en la aeron kiel klabo. Estis malfacile grimpi la monton, do li pasigis la nokton en proksima vilaĝo.

Liaj subuloj sciis bone, ke ilia superulo ŝatas hundaĵon, ili do aĉetis plurajn hundojn por la vespermanĝo.

En la sekva tago, ili iris viziti belan taŭisman templon.

Kiam ili atingis la templon, taŭisto Cai Yuanying (Caj Jŭanjin) volis haltigi ilin, sed aŭdacis diri nenion al tiel potenca kortega oficisto kiel Zhang Zhendao.

Apenaŭ paŝinte en la templon, Zhang ekvidis okulpikan oran lumon. Tio estis ekster lia tolero, kaj tuj svenigis lin. Kiam liaj subuloj suprenlevis lin, li ne nur perdis la parolan kapablon, sed ankaŭ paraliziĝis. Lia tuta korpo estis tiel mola, kvazaŭ sen osto. Kiam ili palpis lian frunton, ili trovis, ke li jam perdis

la vivon.

La subuloj terurigis de tio. Ili demandis la taŭiston pri la kaŭzo. La taŭisto respondis: "La dio adorata ĉi tie estas tre potenca. Li ŝatas hundojn, tial la frandemuloj de hundaĵo tute ne aŭdacas veni. Ili ne aŭdacas kontraŭstari tiel potencon dion aŭ profani la templon."

"Mi volis haltigi Lian Honoran Moŝton, sed li estis tiel potenca kaj altranga, ke mi aŭdacis diri neniom. Lia alveno ja signifas, ke li estis destinita al morto."

Ektimis la subuloj de Zhang. Ili demandis: "Sed pro kio lia korpo fariĝis tiel mola?"

La taŭisto respondis: "Tia afero kutime okazas. Ĉiuj ostoj en lia korpo estis dispecigitaj pro la skurgado de la Dio."

73. Venĝo de Mortinta Hundo

Ĉinaj kamparanoj plugas kampojn per bovoj, do plejparto de ĉinoj ne manĝas bovaĵon pro dankemo al la fidelaj brutoj. Sed multaj ĉinoj rigardas hundojn kiel porkojn. Do iuj ĉinaj buĉistoj speciale buĉas hundojn.

Iu buĉisto de hundoj vivis en Nanxiang-vilaĝo (Nanŝjan) de Jiaxing-gubernio (Jiaŝjin), proksima al Ŝanhajo. Li nomiĝis Cai Liu (Caj Liŭ). Hundaĵo estis precipe populara en vintro, ĉar oni opiniis, ke hundaĵo varmigas homan korpon. Je la alproksimiĝo de la novjara festo, Cai ridis kiam li akiris siajn tranĉilojn kaj pripensis, kiom li povos enspezi.

Cai buĉis hundojn de longaj jaroj, do li havis lertan rutinon. Li tranĉis hundon je la gorĝo kaj tuj ĵetis ĝin en urnon de varma akvo. Kiam ĝi estis

tute trempita, li senhaŭtigis ĝin tre facile. Li ĉiam tiel agis. Lerteco donis efikon. Sed la aferoj iris malsame ĉifoje. Tuj kiam li metis la hundon en la urnon, liaj okuloj ekŝvelis, dum liaj oreloj zumis kaj lia koro bategis. Li antaŭsentis misfortunon.

Ĝuste tiam, la hundo reviviĝis. Per sia tuta forto, ĝi sin ĵetis el la urno, rekte al Cai! La antaŭsento de Cai pruviĝis. Apenaŭ li vidis la hundon kaj sin tiris malantaŭen, la hundo jam kaptis lin per la dentoj. Li provis forpuŝi ĝin per ambaŭ manoj, sed ĝi jam firme tenis lian brakon per akraj dentoj.

Cai vekriis pro doloro. Liaj najbaroj alvenis por helpi lin. Ili provis malfermigi la hundan faŭkon per diversaj metodoj, sed malsukcesis.

"Kiu imagis, ke hundo kun gorĝo tranĉita ankoraŭ havas tiel grandan forton!" iu el la najbaroj diris mirigite.

"Ne estas tempo por diskuti. Trenu

ĝin for de mi, mi petas!" Cai sin rulis tien kaj reen sur la planko, klopodante sin liberigi de la hundo, sed ĝi tenis lin firme kvazaŭ gluita al lia brako.

Li larmis kaj liaj pantalonoj malsekiĝis pro la doloro, sed la hundo ankoraŭ ne forlasis lin.

La doloro des pli fortiĝis, kaj li ne plu kapablis elteni la suferon. La najbaroj vidis senhelpe, ke lia vizaĝo pli kaj pli paliĝas. "Ka!" ili aŭdis klakon el lia gorĝo.

Li perdis sian vivon. Samtempe la hundo forlasis lin kaj ankaŭ mortis.

Ekde tiam, neniu en la regiono aŭdacis manĝi hundaĵon plue.

74. Hundiĝo

Fengjing (Fenĝin) estis vilaĝo malgranda sed tre bela. Tie plejparte de la homoj estis simplaj kamparanoj. Kun honesteco kaj diligenteco, ili vivis harmonie kaj ĝuis la pacan vivon.

Tamen estis malica viro en la vilaĝo. Oni nomis lin Shen (Ŝen) la Dua, ĉar li estis la dua filo de sia familio. Li havis malgrandan vendejon, kaj la komerco iris tiel bone, ke li akumulis grandan sumon iom post iom.

Shen ŝatis drinki alkoholaĵon kaj manĝi hundaĵon. Kiam ajn li trovis ŝancon, li ĉiam aĉetis alkoholaĵon kaj kuiris hundaĵon por ĝui.

Li kutime diris al aliaj: "Hundaĵo odoras bone kaj gustas spice! Nenio estas pli bona ol ĝuo de alkoholaĵo kaj hundaĵo!" Li ofte invitis amikojn al

festenoj, do dum kelkaj jaroj, li buĉis multajn hundojn.

En la jaro 1756, Shen eksentis malfortecon. Iutage, li subite genuiĝis senforte, kaj oni tuj portis lin en lian liton. Eĉ kuracistoj ne sciis, pro kio li malsanas.

Lia edzino prizorgis lin fidele, precipe kiam li eksuferis pro perioda sveno. En profunda nokto, Shen kutime turniĝadis pro la sufero, sed la edzino povis fari nenion kontraŭ tio. Subite ŝi aŭdis, ke li murmuris. Ŝi kliniĝis al li por aŭskulti atente, kaj ŝia sango preskaŭ fridiĝis kiam ŝi aŭdis la vortojn:

"Alia nigra hundo! Vere feroca!"

"Hundo kun makuloj atakas min!"

"Hundoj, du, tri, kvar... mi ne povas kalkuli ilin ĉiujn. Forpelu ilin de mi. Bonvolu, bonvolu forpeli ilin!"

Poste li kriegis tiel laŭte, ke li vekis ĉiujn en la domo: "Helpu! Helpu! Savu min!" Ĉiuj aŭdis lin,

tamen ili neniel povis vidi la tiel nomatajn hundojn. Ili vidis nur, ke Shen baraktas kaj sin turnas en la lito kun terura esprimo en la okuloj.

"Eble li freneziĝis," diris liaj parencoj malĝoje skuante la kapon.

Ekde tiam, Shen rampis per la kvar membroj kaj bojis kiel hundo ĝis morto.

Antaŭ onia morto kutime estas signo, kie tiu renaskiĝos poste. Homo renaskiĝonta en la ĉielo mortas pace kaj eĉ feliĉe. Homo renaskiĝonta en la infero ankaŭ scias pri sia destino. la sufero de Shen la Dua komenciĝis tuj antaŭ la morto ege malfeliĉa.

Li certe fariĝos hundo en sia sekvonta vivo. Eble ankaŭ li finos sian vivon kuirata en kaldrono.

75. Lerta pafisto

Li Fucai (Li Fucai) en Baoshan (Baŭŝan), Jiangsu-provinco (Ĝjansu) estis malalta. Li havis larĝan frunton, hokan nazon, grandajn okulojn kaj maldensajn harojn. La okuloj neniam rigardis rekte antaŭen kaj la malsupren kurbiĝinta buŝo neniam kovris la malebenajn dentojn.

Li estis ne nur voluptema kaj malica, sed ankaŭ la plej kruela viro en la regiono. Li havis riĉan familion kaj vivis apud rivero. Por sin protekti kontraŭ inundoj kaj humideco el la rivero, oni plantis dikajn bambuojn ĉirkaŭ sia domo. Birdoj estis allogitaj de la bambuoj kaj faris siajn nestojn inter la folioj.

Tiam oni jam enkondukis pafilojn en Ĉinion el la Okcidento. Kiam li estis ankoraŭ knabeto, li jam lertis en pafado. Li tre ŝatis la bambuan boskon

ĉirkaŭ la domo, ĉar tio provizis lin per tre multaj celoj por pafi.

"Mi trafis alian!" li kriis ĝojplene. Apenaŭ alia nesto falis, li kriegis frapante la manojn.

Kiam li plenkreskiĝis, pafado estis lia preferata aktivado. En la aĝo de 50 jaroj, li ankoraŭ dronis en amuziĝo de pafado. Sennombraj birdoj mortis mizere antaŭ lia paftubo.

Iumatene liaj familianoj trovis lin saltanta antaŭ la fenestro, kvazaŭ laŭ stilo de stranga danco, senĉese movante ambaŭ manojn ĉe la kapo. Li kriis plorante: "Ne beku min! Ne plu beku min!"

Li provis protekti jen la kolon, jen la ŝultrojn, jen la mandorsojn, jen la krurojn, jen la dorson, kaj li eĉ malleviĝis por protekti la maleolojn. La tutan tempon li saltadis kvazaŭ formiko en varma kaldrono. "Ne beku min! Ne beku min!" Li senĉese vekriis.

Sed neniu povis vidi, kio bekas lin. Poste li komencis krei: "Birdoj! Birdoj! Birdoj!" Lia mieno esprimis timon kiel tiun de muso antaŭ kato. Sed neniu el lia familio povis vidi la birdojn.

"Mi mortos!" li kriegis. Liaj brakoj kaj kruroj spasmis malgraŭ la klopodado de liaj filoj por rektigi ilin. Li senĉese movis la kolon kvazaŭ birdego fluganta tra la ĉielo.

Liaj familianoj kapablis fari nenion ol ploregi, rigardante la spertan pafiston ruliĝantan kaj tordiĝantan pro la turmentiĝo.

76. Kvar ĝemelaj hundidoj

Iam estis maljunulo nomata Zhu Ping (Ĝu Pin). Li estis ĉiam bonkora, kaj precipe ŝatis bestojn. Iutage, li eliris por viziti parencon. Kiam li alvenis tien, li vidis, ke la parenco eltrenis kvar hundidojn.

"Kion vi faras kontraŭ ili?" demandis Zhu Ping.

"Mi enterigos ilin. Nia hundino samtempe naskis kvar idojn. Laŭ onidiro, hundida kvarĝemeleco kaŭzos fatalaĵon. Mi do mortigos ilin."

"Ĉu vi bonvolas doni ilin al mi?"
"Forportu ilin, se vi volas."

Tiel Zhu Ping fariĝis la mastro de la kvar hundidoj viglaj kaj amindaj. Li prizorgis ilin atenteme kaj ofte ludis kun ili. Post nelonge, ili jam fariĝis hundoj sanaj kaj fortaj.

Iun vesperon, kiam Zhu Ping sidis en ĉambro, li aŭdis siblon el herboj

ekstere. La sono pli kaj pli laŭtiĝis kaj ankaŭ pli kaj pli proksimiĝis. Komence ĝi similis flustron, sed poste ventegon hurlantan tra la valo.

Elirinte, Zhu Ping vidis grandan serpenton ĉe la pordo. Ĝia korpo estis tiel dika kiel rado de ĉaro. Ĝi rigardis ĉirkaŭen sovaĝe per grandaj kaj timigaj okuloj. Ĝia brile ruĝa lango etendiĝis kaj tordiĝis.

Ekvidinte Zhu Ping, ĝi sin ĵetis al li kiel sago el pafarko. Zhu Ping stuporiĝis kaj eĉ ne povis krii pro timo.

En la danĝera momento, la kvar hundoj sturmis fluge al la serpento. Ili sentime atakis la gigantan monstron kune de kvar flankoj, bojante kaj hurlante.

La bruo alvenigis najbarojn de la mastro, tamen neniu el ili aŭdacis proksimiĝi al la giganto, krom nur senĉese hurai por la bravaj hundoj starante malproksime.

Post nelonge, la hundoj mordis la serpenton je la gorĝo. Ili sin tenis sufiĉe malproksime por ke la serpento ne atingu ilin. La sango de la serpento elŝprucis kaj ĝi mortis momenton poste.

La hundoj atenteme snufis por konstati, ĉu la serpento vere mortis. Ili malestime ĵetis polvon al ĝia kadavro kaj kuris al Zhu Ping, etendinte la langon kaj svingante la voston. Ĉiuj najbaroj aplaŭdis kiam Zhu Ping kaŭriĝis kaj karesis la savintojn. La hundoj lekis liajn vizaĝon kaj manojn.

"Kiu diris, ke kvarĝemeleco de hundoj donos malbonan sorton?" Zhu Ping diris al siaj hundoj.

"Mi neniam imagis, ke post mia savo al vi, vi savos mian vivon."

"Savi la vivon de aliaj ja signifas savi la propran!"

77. Virinoj en porkejo

La ĉefurbo de Anhui-provinco (Anhŭi) havas interesan nomon: Hefei (Hefej), kiu signifas "Kunan Grasiĝon".

Ne malproksime, en Paitou-vilaĝo (Pajtoŭ) estis porkobuĉisto nomata Xuan (Ŝjŭan) la Kvara. Li havis dudekjaran sperton pri buĉado. Li enspezis multe el tiu ĉi profesio, kaj ŝparis monon zorgeme, do li havigis al si tri domojn. Li loĝis en unu el ili, kaj ludonis la aliajn. Li ankaŭ posedis cent akreojn da fekunda kampo.

Alivorte, li jam havis sufiĉan monon por pasigi la restan vivon. Sed ne estas multaj homoj sciantaj kontentecan. Fakte, Xuan tiel kutimiĝis al la buĉado, ke li sentus ĝenon se li pasigus tagon farante nenion. Eĉ en la festoj li akrigadis tranĉilon.

Li ellitiĝis frue iumatene kiel kutime por komenci la tagan laboron. Lia edzino iris al necesejo ĉe porkejo. Ŝi senatente ĵetis rigardon al la porkejo, kaj ekkriis. Je tio la edzo alkuris haste.

"Kio okazas? Kio okazas?"

"Mi hazarde rigardis en la porkejon, kaj vidis du virinojn kuŝantaj tie, anstataŭ la porkojn. Mi opiniis, ke tio estis iluzio. Mi do frotis al mi la okulojn kaj rigardis atente, tamen mi certis, ke tio estas du virinoj, sed ne porkoj. Mi pensas, ke tio aŭguras ion. Mia kara! Bonvolu ne plu mortigi porkojn!"

"Ha, ha, ha!" ekridis Xuan la Kvara, "Vi havas strangan ideon! Eble vi ankoraŭ ne sobriĝis el sonĝo?"

SinJORINO Xuan vidis, ke li ne akceptis ŝian admonon, ŝi do forkaptis lian tranĉilon kaj ĵetis ĝin en fekejon. Xuan la Kvara ne mortigis porkojn tiutage, sed li eliris kaj aĉetis novan

tranĉilon.

En la sekva tago, Sinjorino Xuan petis siajn gepatrojn veni por admoni la edzon: "Rigardu, vi jam havas sufiĉe multan monon por la resta vivo. Kial vi ankoraŭ ne obeas la deadmonon de via edzino?"

"Sed estas mia kariero mortigi porkojn." "Se vi ne rezignos tion, nia filino ekŝiĝos de vi."

Xuan pensis pri la geedza vivo dum longaj jaroj, kaj ankaŭ pri la gajnita mono pro buĉado de porkoj. "Do lasu ŝin ekŝiĝi."

Xuan donis al sia eksedzino duonon de ilia havaĵo kaj ankaŭ la rajton prizorgi ilian infanon. Kiam ĉio estis aranĝita, Xuan revenis al sia laboro kaj buĉis la porkojn, kiujn lia eksedzino iam opiniis virinoj.

Li mortigis ankaŭ iliajn porkidojn. Sed apenaŭ li finis la laboron, iu enkuris kaj informis lin, ke lia infano subite mortis.

Xuan ekpentis, tamen li estis tro obstina por konfesi, ke li eraras. Li komencis partopreni en hazardludado por forgesi sian malĝojon. Sed post nelonge, ĉiuj ludantoj sciis bone, ke iliaj poŝoj pleniĝos de mono kiam ajn Xuan venas al ilia tablo, ĉar li perdadis monon ĉiufoje.

Nelonge poste, li perdis ĉiujn havaĵojn pro la monludado.

"Kion fari?" li diris al si mem, "Mi nur povas repreni mian antaŭan karieron mortigi porkojn, ĉu ne?" Li kolektis iom da mono, aĉetis kelkajn porkidojn kaj ekbredis ilin. Sed antaŭ ol pasis unu monato, li ekmalsaniĝis kaj devis kuŝi surlite.

Li suferis pro stranga malsano. La sango kaj puso senĉese fluis el lia nazo, kaj tio tiel dolorigis lin, ke li vekriis plengorĝe. Kiam homoj aŭdis tion, ili ĉiuj opiniis, ke tio sonas same kiel vekrio de buĉata porko.

78. Ekzekuto de tondro

Laŭ Kolektitaj Perloj en la Darma Ĝardeno (Fajŭan Ĝulin), en Tang-dinastio (Tan) estis lerta kuiristo Feng Yuan (Fen Jŭan) en Changsha, (Ĉanŝa), Bohai (Bohaj). La reĝo de Regno Khotan en la okcidento venis omaĝi al la reĝo de Ĉinio. Oni dungis Feng Yuan por prepari festenon al la honoraj gastoj. La gastoj manĝis kaj frandis ĝissate kaj ĉiuj laŭdis, ke vere bongustas la pladoj. Tamen je la fino de la festeno, restis ĉirkaŭ cent kaproj ne mortigitaj. La respondeculoj de la festeno ne sciis kion fari per la restaj kaproj. Kiam la reĝo de Khotan hazarde aŭdis tion, li postulis, ke oni savu la kaprojn.

"Mi sincere deziras, ke oni sendu la kaprojn al budhisma templo por ke ili vivu ĝis la natura fino."

Feng akceptis la ordonon sendi la

kaprojn al la templo, sed li pensis, ke la reĝo de Khotan reiros al sia regno post nelonge, kaj pli ol naŭdek kaproj kostas grandan sumon! Do anstataŭ sekvi la ordonon, li vendis la kaprojn al buĉisto. Li vere ĝojis pro sia profito.

Poste li elspezis ĉion gajniton per la kaproj, kaj eble forgesis tion iom post iom. Li estis kuiristo tiel lerta, ke kiam ajn potencaj oficistoj aŭ famaj riĉuloj en la ĉefurbo volis okazigi festenon, ili ĉiam dungis lin por tio. Li laboris diligente, kaj lia enspezo estis tre alta.

Somere de la jaro 661, Feng promenis ekster la pordego de Xuanyang-urbo (Ŝjŭanjan). Subite, ekblovis ŝtormo, kaj nigriĝis la ĉielo. Pluvego ekverŝiĝis kun fulmoj kaj tondroj.

Timiga tondrego eksonis ĉe la urbomuro, kaj stuporigis ĉiujn homojn ĉirkaŭajn. Poste ili vidis viron genuantan en la pluvo. Lia hararo

distaŭziĝis, kaj liaj okuloj elstariĝis. Li tenis la mentonon sur la brusto kvazaŭ senkapigota kondamnito.

Oni rigardis atente, kaj trovis, ke lia kapo preskaŭ detranĉiĝis. Lia kapo dispeciĝis kaj la cerbo fluis el la verto. Li similis al tiu, kies kapo hakiĝis de ekzekutisto.

"Haj, ĉu ne Feng Yuan, la fama kuiristo?" "Jes, prave," iu respondis, "eble tio estas la rezulto de mortigo al la liberigindaj kaproj."

Ni neniam povas eskapi de la prijuĝado kaŭzita de ni mem.

79. La vizaĝo de buĉisto

Qian Meixi (Ĉjan Mejŝji) iam notis la historion de Xue Qingguan (Ŝjüe Ĉjin'güan), la buĉisto de kaproj. Xue havis vendejon por vendi kapran viandon kaj viandan supon. La bongusteco de lia vianda supo famis eĉ en malproksimo, kaj allogis multajn klientojn proksimajn kaj malproksimajn. Iuj eĉ vojaĝis kelkajn tagojn por gustumi lian supon, kaj poste foriris kontente.

Xue riĉiĝis post nelonge pro la prospera negoco.

Pluraj el liaj amikoj estis budhanoj. Ili ofte admonis lin ne plu mortigi kaprojn: "Vi jam gajnis sufiĉan monon. Ne estu tiel avida. Ni ja ne estas bestoj en la ĝangalo. Vi scias bone, ke mortigi bestojn estas terura peko kontraŭ la universo. Vi ne povos eskapi de la ŝuldo estonte.

Frue aŭ malfrue vi devos pagi pro via malbona konduto, kaj tiam, kiom ajn riĉa vi estos, tio donos nenian helpon al vi."

"Rigardu, Xue, kial vi ne faru alian negocon per via mono? Vi povas gajni monon per tio, kaj samtempe, vi povas penti kaj fari bonajn aferojn por kvitigi ĉiujn viajn pekojn. Alie, malfeliĉo trafos vin kaj ankaŭ viajn infanojn kaj prainfanojn."

Neniu volas aŭskulti bonan admonon malplaĉan. Xue mokis: "Mi ne estas tiel malsaĝa por kredi la mitojn de maljunulinoj. Ĉu vi opinias, ke vi povus timigi min per la feaj rakontoj? Peko kontraŭ universo! Kia sensencaĵo!"

Kiam Xue estis ĉirkaŭ kvardek-jara, li eksuferis de stranga malsano. Lia buŝo etendiĝis, lia mentono longiĝis kaj liaj okuloj perdis la antaŭan brilon. Efektive, li aspektis pli kaj pli simila al kapro.

Post nelonge, ĉiuj lokanoj opiniis, ke la vizaĝo de Xue Qingguan similas tiun de kapro. Kvankam ili povis diri nenion al li, tamen ĉiutage aroj da homoj venis por rigardi lin. Kontentiĝinte pri la rigardo, ili sin turnis al siaj amikoj, flustris inter si kaj kapjesis. Xue laciĝis de tio. Neniu el la kuracistoj povis kuraci lin, kaj ankaŭ ili ĉiuj diris, ke li vere mienas kiel kapro.

Xue tiel afliktiĝis, ke li sin opiniis freneza, sed li estis tro obstina por konfesi, ke li eraris. Li rifuzis agnoski, ke li ne rajtis mortigi tiel multajn kaprojn.

Fine, li falis en riveron kaj dronis, okaze de komerca vojaĝo. Oni eĉ ne povis trovi lian kadavron.

La humiliĝo kaj subita morto ja estus eviteblaj por malfeliĉa Xue. Se li havus konsciencan kaj ne estus tiel avida, li povus ĝui longan kaj feliĉan vivon.

Sed malfeliĉe, mono, obstino kaj
malsaĝo estis pli valoraj al li ol feliĉo,
bonfarto kaj saĝo.

80. Tipa akcidento en ĉasado

Estis pitoreska montaro, tamen Wu Tang (U Tan) tute ne zorgis pri la ĉarma pejzaĝo. Li kaj lia filo elspezis multe da tempo por ĉasi en la montaro.

Wu Tang estis lerta arkopafisto. Li neniam maltrafis. Li estis tiel lerta en la pafado, ke li tute ne bezonis celi. Li bezonis nur tiri la pafarkon por trafi la celon. Neniam estis bestoj tiel rapidaj kaj lertaj por eskapi de liaj sagoj.

Jen aperis malgranda cervido. Malgrandaj cervidoj eble estas la plej amindaj bestoj en la naturo, sed Wu Tang tute ne pensis pri tio. Kiam li vidis ĝin, li tiris sagon el la sagujo. Zum! La cervido falis teren kaj mortis.

Wu Tang rimarkis, ke ĝia patrino

estas tre malproksima en la herbejo, kaj lia sago ne povas atingi ĝin. Li do restis senmova por atendi la plej bonan momenton.

La patrino cervo korŝire kriis, trovinte sian idon morta. Lamente, ĝi komencis leki la vundon de la cervido. Tuj kiam ĝi absorbiĝis en la lekado, Wu Tang pafis senprokraste kaj mortigis ĝin.

Sed tio ne estis sufiĉa por Wu Tang. Li pensis, ke eble troviĝas pli da cervoj ĉirkaŭe, ĉar li aŭdis ion marŝanta en la herboj. Tie eble estas almenaŭ du aliaj cervoj.

"Tri cervoj estas multe pli bonaj ol du," li pensis kiam li sin pretigis por pafi. Konfirminte la devenon de la sono, li tuj pafis al figuro en la herboj.

Li sentis fieron aŭdinte la sonon de io falinta sur la teron, sed lia fiero tuj fariĝis timo kiam li aŭdis homan ĝemkrion. Cervoj ne kapablis ĝemi tiamaniere. Tie sonis homa voĉo!

Wu Tang alkuris haste, kaj vidis timigite, ke la tria viktimo estas ne cervo, sed lia propra filo, kiu venis por ĉasi kun li.

Wu Tang stuporiĝis. Subite aŭdiĝis voĉo el la ĉielo: "Wu Tang! Ĉu vi nun komprenas, kiel vi malĝojas vidinte vian propran filon vunditan per sago? Bestoj amas siajn idojn same kiel vi amas la vian. Kiom da malĝojoj vi jam kaŭzis al la gepatroj de la bestoj?"

Wu Tang staris tie tiel malĝoje kaj stultece, ke li tute ne rimarkis la sonon de proksime. Subite, li konsciis, ke la sono, kiun li aŭdis en la herboj, ne estas de cervo, sed de tigro.

Estis jam tro malfrue. Apenaŭ li pretis forkuri, la tigro jam mordis lin je la brako, per kiu li pafis. Kaj plej baldaŭ, la resta parto de lia korpo estis en ĝia ventro.

81. Tria vulpeto

Wang Huonan (Ŭan Hŭonan) estis riĉulo en Huainan (Hŭajnan). Li entreprenis lombardejon, kaj la komerco iris tre bone. Li bezonis pli da spaco por teni la varojn, do li aĉetis plurajn malplenajn domojn ĉe la lombardejo. Oni eksteratende trovis tri vulpetojn en unu el la aĉetitaj domoj. La laborantoj provis forpeli ilin, tamen Wang Huonan donis alian proponon:

"Ili kaŭzos al ni senfinajn malagrablajojn se vi lasos ilin eskapi vivaj. Mortigu ilin." Do du el la vulpetoj estis mortigitaj kaj nur unu eskapis.

Ekde tiam, Familio Wang ne plu havis pacan vivon. Iuj objektoj malaperis, dum aliaj perdiĝis mistere, aŭ ĉiuj objektoj ne plu restis sur siaj antaŭaj lokoj. Oni diris, ke tion faris

la tria vulpo.

En vintro de 1815, fajro senkaŭze okazis en la tenejo. Feliĉe oni trovis tion frue, kaj la familio ne suferis grandan damaĝon. Wang Huonan petis sorĉiston okazigi ceremonion por forpeli la malagrablajojn, tamen post pluraj monatoj okazis alia fajro. Oni scias bone, kiel ruzaj estas la vulpoj. Se ili persistas, ili ja povas kaŭzi senfinajn malagrablajojn.

Fine, post longjaraj senĉesaj malagrablajoj, Wang Huonan decidis forvendi la tenejon. Li proponis ĝin al Chen (Ĉen), alia riĉulo, kiu ankaŭ bezonas spacon por siaj varoj. Chen venis kaj inspektis la tenejon. Ili interkonsentis pri la konvena prezo de 40 000 oraj moneroj, kaj decidis la tagon por subskribi kontrakton.

Ĝuste en la tago antaŭ la subskribo de la kontrakto, Gesinjoroj Chen aŭdis voĉon dirantan al ili: "La malamo inter mi kaj Wang Huonan tute ne

estas via afero, do ne intervenu pri tio." Ili ne povis distingi, de kie venis la voĉo, sed Sinjoro Chen konvinkiĝis, ke li devos serĉi tenejon aliloke.

"Ĉiuj miaj havaĵoj ruiniĝos en la fajro!" la vekrio de Wang Huonan vekis ĉiujn familianojn iunokte en marto 1841. Li kuris el la loĝejo eĉ sen pantalono kaj ŝuoj.

Oni ne sciis, kiel fajro okazis en la kuirejo kaj sin etendis al la tenejoj. Kiam la familio vekiĝis pro tio, ĉiuj tenejoj jam dronis en la fajrego. Do je la tagiĝo tie restis nenio alia krom ruino.

La tria vulpo plenumis sian venĝon.

Kvankam bestoj ne havas homan inteligentecon, tamen ili ankaŭ povas memori kiu estis bona kaj kiu iam faris malutilon al ili. Saĝaj bestoj kiel vulpoj eĉ povas sin venĝi necedeme. Neniu povas teni ilin for de la venĝo, kaj eĉ la spertaj sorĉistoj ne povas

subigi ilin.

La ununura metodo por eviti malfeliĉon estas pento kaj kompto. Wang Huonan devus penti pri la mortigo al la vulpoj, fari bonajn aferojn kompanse kaj ĉesi mortigi bestojn por pruvi sian sinceron. Kaj samtempe, se li kapablas instrui la vulpon pri la budhisma darmo, kiu eksplikas la ekvilibron kaj naturon de la universo, ili povus likvidi la malpacon inter si men, fariĝus amikoj kaj evitus la malfeliĉaĵon.

En konkludo, per venĝo oni tute ne povas rikolti bonon.

82. Foko en rivero

Li Chuntan (Li Ĉuntan) gvidis armeon por eskorti grenon laŭ rivero al Dachangkou (Daĉankou) en Huaining (Hŭajnin), Anhui-provinco (Anhŭi). Lia subulo Gong Kai (Gun Kaj) venis al li kaj raportis: "Mi havis strangan songon lastanokte."

"Kion vi songis?"

"Mi songis maljunulon kun blankaj haroj kaj longa barbo. Li venis al mi plorante kaj petis: 'Helpu! Donu favoron por savi min. Se vi tiel agos, mi certe rekompencos vin iutage!'"

"Songo vere stranga!"

Ilia interparolo rompiĝis de subita bruo. Ĉiuj soldatoj en la boato kriis ekscitite, rigardante ion en la akvo. "Rigardu, sinjoro!" diris Gong Kai: "Jen foko! Ĉu vi iam vidis fokon en la rivero?"

La soldatoj kaptis la fokon kaj

trenis ĝin al la boato. Li Chuntan kaj Gong Kai aliris por rigardi. Kiam la foko vidis Gong Kai, ĝi najlis al li sian rigardon longan kaj signifoplenan. La koro de Gong Kai batis pli rapide. Li rememoris sian sonĝon.

"Sinjoro, mi volas aĉeti la fokon kaj savi ĝian vivon. Mi opinias, ke ĝi havas rilaton kun mia sonĝo, pri kiu mi ĵus diris al vi."

"Bone, se vi volas. Vi tion faras per via propra mono." Gong Kai prenis sian monujon por doni rekompencan al la soldatoj okupiĝantaj pri la foko.

La soldatoj ĝojis pro tio, sed malica soldato nomata Chen (Ĉen) la Kvara insistis, ke li volas manĝi la fokon kiel vespermanĝon. Li rifuzis la monon de Gong Kai. Anstataŭ liberigi la fokon, li prenis sian lancon kaj pikis ĝin je la kapo. La akvo ruĝiĝis pro la sango.

"Ĉu vi ne scias, kiel bongustas la fokaĵo?" kriis Chen la Kvara al

la soldatoj, "Kion vi volas kun la malgranda trinkmono? Ni manĝu fokaĵon ĉi-nokte!" Multaj soldatoj bedaŭris por la kompatinda foko, sed iuj ne zorgis pri tio. Ili helpis Chen movi la mortan fokon sur la boaton, kaj ĝin manĝis kune kun li.

Eble estis malprudente manĝi la fokon. Nelonge poste, malsaniĝis ĉiuj, kiuj partoprenis en la manĝado kun Chen la Kvara. Chen malsaniĝis plej grave kaj suferis terure. Kelkaj soldatoj prizorgis lin. Subite, Chen ekparolis en stranga tono: "Mi laboris longajn jarojn por min kulturi. Ĉio iris glate ĝis mia misfortuno kaj finiĝo en la rivero. Mi petis Gong Kai por helpi. Ĉiuj konsentis liberigi min, krom vi, maliculo. Vi rifuzis liberigi min, Chen la Kvara! Vi rifuzis lasi min vivi. Vi eĉ prenis lancon, pikis mian kapon kaj mortigis min. Vi forrabis mian vivon, kaj ankaŭ mi ne plu lasos vin resti en la mondo!"

La soldatoj rigardis terurite kiam Chen la Kvara klinis sian kapon kaj mortis mizere.

Iuj vivestaĵoj kultivas sian povon en centoj kaj miloj da jaroj. Iuj el ili eĉ atingis la kapablon de metamorfozo. Kvankam sciencistoj ankoraŭ ne rekonas tiajn kapablojn de la vivestaĵoj, tamen malgraŭ ĉio, en la naturo estas pli multaj vivestaĵoj, kiujn ni ne povas vidi per niaj propraj okuloj.

83. Kaŭzo de mortigita koko

"Li estis pia budhano kaj vera vegetarano. Li observis la budhismajn regulojn tre bone." diris Li Ziwei (Li Ziŭej) viŝante siajn larmojn.

"Jes, prave. Li estis modelo de ĉiuj budhanoj," respondis lia amiko Luo Dagan (Lŭo Dagŭan).

Ili babilis pri sia malnova amiko Jin Shiyan (Ĝin Ŝijan). Jin Shiyan estis vere tiel bona kiel ili laŭdis. Eĉ homoj je cent kilometroj ĉirkaŭe sciis bone, ke li estas vera budhano. Ili estis surprizitaj kaj malĝojaj pro tio, ke li mortis en la aĝo de kvardek jaroj.

Jin Shiyan venis en la sonĝon de sia servanto kaj diris al li: "Mi tre ĝojas revidi vin."

"Bedaŭrinde, mi mortis tiel juna. Mi deziregis iri al la Pura Lando, tamen mia deziro ne realiĝis. Mi fartas bone. Mi povas veni kaj iri

laŭplaĉe."

"Nun mi estas novico ĉe Amitabo. Mi okupiĝas akumulante meritojn por iri en la Puran Landon. Diru al miaj familianoj, ke ili ne plu malĝoju por mi. Bone? Estas vere agrable paroli kun vi."

Ili ĉiuj ĝojis pro tio, sed iom poste, Jin Shiyān aperis en la sonĝo de sia estinta edzino, kaj li furioziĝis: "Vi malsaĝulinaĉo! Ĉu mi ne instruis ĉion al vi? Jen rigardu, kion vi faraciĝis! Ĉu vi volis detrui min? Kiel vi povis esti tiel senprudenta?" Li riproĉis ŝin severe.

Sinjorino Jin tute ne sciis, pri kio ŝi eraris. Antaŭe ŝi neniam vidis sian estintan edzon tiel kolera. "Pri kio mi eraris?" ŝi pensis, "Ĉu eble li furioziĝis pro mia reedziniĝo?"

"Vi buĉis kokon ĉe mia tombo je via reedziniĝo! Mi tre ĝojas pri via reedziniĝo. Mi ne toleras lasi vin suferi de soleco, sed pro kio vi

faris tian malbonaĵon kontraŭ la kompatinda koko? Ĉu vi ne scias kiel serioza la kulpo estas?"

Lia edzino sentis grandan bedaŭron kaj konfesis honeste: "Ne, mi vere ne scias, kiel serioza tio estas."

"Bone, lasu min diri al vi. Nun la oficistoj observadis min ĉie por certigi al si, ke mi neniam mortigis bestojn. Eble ili misopiniis, ke mi mem mortigis la kompatindan kokon. Nun ili ĉiam intervenas en miajn aferojn kaj instruas al mi, kion mi devas fari kaj kion mi ne rajtas fari. Vi kaj via koko..."

"Mi tre bedaŭras... Shiyan, vi scias bone, ke mi jam reedziniĝis. Mi ĝojas, ke vi ne malhelpis min kontraŭ tio. Ĉu vi ankaŭ scias, ke mi jam gravediĝis?"

"Jes. Mi scias bone. Estas knabo."

"Knabo? Bonege!"

"Tiu ĉi estos bona, tamen alifoje..."

"Kio okazos alifoje?"

"Alifoje vi kaj via bebo ne fartos tiel bone. Jen, miaj oficistoj revenis, do mi devas forlasi vin. Sed aŭskultu! Mi esperas, ke vi fariĝu vegetarano. Ne plu metu mortajn bestojn ĉe mian tombon. Ĉu vi komprenas?"

Poste, ĉio okazis kiel Jin diris en la sonĝo de sia estinta edzino.

Atentu, kiel grava estas la morta koko por la animo de mortinto. Do pensu, kio okazas al la animoj de la homoj, kiuj manĝadis kokaĵon, porkaĵon kaj bovaĵon tagon post tago!

84. Ruĝaj ŝnuroj

Fama klerulo Ji Xiaolan (Ĝi Ŝjaŭlan) notis jenan historion:

Grandioza boato atingis bordon. Oni surprizite vidis, ke mezaĝa sinjorino dolore ploregas ĉe la fenestro de la boato. Ŝi estis en belega kostumo, kaj oni povis konstati tuj je la vido, ke ŝi estas la edzino de iu granda sinjoro. Iu flustris: "Ĉu ŝi ne estas la edzino de Lia Subprovincestro Moŝto?"

"Jes. Sed pro kio ŝi malĝojas en tiel alta pozicio?"

Ŝiaj servantoj en la boato ankaŭ provis informiĝi pri la sama afero.

Fine, maljuna nutristino malkaŝis la sekreton. La sinjorino songĝis, ke ŝia filineto, kiu mortis tre juna, estas ligita per ruĝaj ŝnuroj por esti mortigota. La filino petegis ploregante, ke la patrino savu ŝin. Tio estis tiel korŝira, ke la

sinjorino vekiĝis timigite.

Sed la sonĝo ne tuj finiĝis. Kiam ŝi vekiĝis, ŝi ankaŭ povis aŭdi la ploradon de la kompatinda filino, kaj la voĉo aŭdiĝis el la najbara boato.

La nutristino iris esplori tion. Atinginte la boaton, ŝi tuj vidis sangan bildon.

Buĉisto okupiĝis mortigi porkidon, kaj la porkido vekriis plengorĝe. Kiam la nutristino iris sur la boaton, ĝi baraktis kaj spasmis tutkorpe. Vere terure! Ĝiaj kruroj estis ligitaj per ruĝaj ŝnuroj, same kiel en la sonĝo de la sinjorino.

La nutristino venis tro malfrue por savi la porkidon. La sinjorino ĝin aĉetis kaj solene enterigis sur la bordo.

Poste oni babilis multe pri la stranga afero.

La filino de la subprovinca estro estis aminda kaj inteligenta. Ŝi ne havis malbonan konduton, tamen al ŝi tre plaĉis kokida viando. Ŝi rifuzis

manĝi sen plado da kokaĵo. Ĉiujare
sepcent aŭ okcent kokidoj mortis
por kontentigi ŝian apetiton. Kiam ŝi
mortis malfeliĉe en la aĝo de dek ses
jaroj, ŝi devis respondecigi pri la vivo de
miloj da kokidoj.

Kiu povas eskapi el la sanga ŝuldo
de miloj da vivoj?

85. Konscienco de ĉasisto

Sinjoro Huang Xiuyuan (Hŭan Ŝjujŭan) estis fama kuracisto sperta pri malsanoj de haŭto.

Iutage li sidis en kuracejo kiam viro eniris ĝemante. "Kia malbelulo!" Li ne povis sin deteni de la penso, kvankam li sciis bone, ke kuracistoj devas laŭeble kuraci la suferon de malsanuloj malgraŭ ilia aspekto.

La viro demetis sian veston kaj sidiĝis sur seĝon por ke la kuracisto vidu lian dorson. Estis dekoj da furunkoj sur la dorso kaj ŝultroj de la malsanulo. Iuj furunkoj estis tiel grandaj kiel tasoj, ĉirkaŭataj de multaj malgrandaj. Ili ĉiuj odoras naŭze.

Kuracisto Huang estis tiel surprizita, ke li diris pretervole: "Via tuta dorso jam putriĝis."

"Kio?" demandis la malsanulo sin turninte.

"Tio estas vere rara malsano nomata 'Birdoj Omaĝi al la Imperiestro'. Ne kuraceble!"

Kuracisto Huang supren puŝis siajn okulvitrojn sur la nazo kaj demandis: "Kian karieron vi faras? Mi opinias, ke estas plej bone por mi informiĝi pri tio unue."

"Ĉu vi scias pri la nova armilo nomata 'pafilo'? Mi havas pafilon, kaj uzas ĝin por pafi birdojn. Mi kutime renversas nestojn tiel ke la birdoj ne plu povu reiri. Poste mi pafas ilin kiam ili flugas ĉirkaŭe. Mi tion faras jam de multaj jaroj." konfesis la malsanulo.

"Jen la kialo!" respondis la kuracisto, "Pensu, kiom da familioj vi ruinigis, kaj kiom da vivestaĵoj vi mortigis! Vi suferas la doloron de vi mem pro la kulpo kontraŭ la natura leĝo."

La ĉasisto maltrankviliĝis: "Do kion mi faru?"

"Se vi estas sufiĉe brava por konfesi, ke vi ne rajtis mortigi la senhelpajn birdojn, kaj se vi ĵuras, ke vi ne plu mortigos vivestaĵojn, ni eble havus ŝancon, alie..."

La ĉasisto enpensiĝis pri tio, kaj li konsciis, ke li vere estis tro kruela mortigi tiel multajn senhelpajn birdojn. Li senprokraste ĵetis sian pafilon en riveron kaj prenis alian karieron.

En du semajnoj lia dorso multe pliboniĝis. Li eksentis komfortecon ambaŭ mense kaj korpe. Post nelonge li tute resaniĝis.

La malsanulo savis sin mem el la terura fino pro tio, ke li vidis la veron kaj obeis al sia konscienco.

86. Zhao Qun kaj rivera testudo

La historio okazis en Dantu, Jiangsu-provinco (Ĝjansu). Iam fiŝisto kaptis grandan testudon. Li ne sciis kion fari per ĝi plej bone. Li do pensis: "Vere granda testudo! Ĝi valoras tre multe. Neniu sufiĉe riĉas por aĉeti ĝin krom Zhao Qun (Ĝaŭ Ĉjun) en la regiono. Li estas la plej riĉa homo en la gubernio."

Li metis la testudon en ĉaron kaj portis ĝin al Zhao Qun. Vidinte ĝin, Zhao Qun tuj diris: "Faru testudan supon per ĝi!" Li pagis altan prezon al la fiŝisto por la testudo. Ekde tiam, kiam ajn fiŝistoj kaptis testudojn, ili ĉiam vendis al Zhao Qun. Do kapti testudojn por Zhao Qun fariĝis speciala kariero en la regiono.

Post unu jaro, Zhao Qun songĝis, ke li estas akuzita antaŭ juĝisto en

la Templo de la Orienta Montaro. La akuzanto estas dikulo kun triangula kapo. Li sin nomis Rivera Testudo. La rivera testudo raportis al la reĝo de la Orienta Montaro: "Zhao Qun mortigis multajn el ni testudoj. Li devas kondamniĝi pro tio."

"Neniom. Mi nur ŝatas manĝi testudaĵon. Nur tiom. Neniom da malbonaĵo mi faris! Mi diras, ke mi tute ne kaptis la testudojn."

La reĝo respondis: "La fiŝistoj estas senkleraj, kaj oni ne povas supozi ilin kompreni la veron, ke mortigi senkulpajn bestojn rompas la ekvilibron de la universo. Vi, kiel klerulo, devas scii pli bone pri tio. Se vi estas senscia, ni donos al vi lecionon en la infero." La reĝo najlis sian indignoplenan rigardon al Zhao Qun, dum la rivera testudo kapjesis.

"Zhao Qun," tondris la voĉo de la reĝo, "kion vi diros por vin defendi?"

"Ĉu vi korektos vian eraron? Ni

donu al vi bonan ŝancon. Se vi ne plu mortigos nek kaŭzos mortigon al ĉiuj bovoj, porkoj, kortobirdoj, hundoj, testudoj kaj aliaj bestoj, sed laŭeble deadmonos aliulojn de mortigado, vi povos kompensi vian kulpon per vi mem."

"Ĉu la akuzanto havas ion por aldoni?" "Jes, Via Majesto," petis la rivera testudo,

"Ĉu vi forlasos lin tiel facile? Ne forgesu, kiom el miaj parencoj finiĝis en lia ventro."

"Jes, prave! Se ni ne donas al li lecionon pro liaj kruelaj kondutoj, ni ne povas esprimi la koleron de ĉiuj vivestaĵoj. Subuloj! Bategu lin dekfoje per bambuaj stangoj."

Ses demonoj faligis Zhao Qun kaj premis lin al la tero dum aliaj du bategis lin per bambuaj stangoj.

Kiam Zhao Qun stariĝis de la tero, la reĝo diris: "Se iu posedas bonan ideon, la dioj kaj demonoj

povas donaci al li bonan sorton. Se iu malbone kondutas, fatalaĵo trafos lin. Se vi ŝanĝos vian konduton, vi povos gajni bonan sorton. Se vi daŭre agos laŭ via malbona hobia, vi ne estos indulgita." Kelkaj demonoj kondukis lin el la templo.

Zhao Qun vekigis en sia propra lito. Liaj sidvangoj estis ŝveligitaj. Li kuŝis en la lito dum semajno por resanigi.

Li diris al sia tuta familio, kio okazis al li. Ekde tiam, ili ĉiuj fariĝis vegetaranoj. Ili ne plu manĝis viandon. Ili aĉetadis kaptitajn bestojn kaj liberigis ilin. Nelonge poste, ĉiuj opiniis, ke la familio de Zhao Qun ŝanĝigis entute. Ili fariĝis ne nur la plej riĉaj, sed ankaŭ la plej bonkoraj homoj en la regiono.

87. La genuoj de Maljuna Xu

Maljuna Xu (Ŝju) eklaboris kiel servanto en la familio Gao (Gaŭ) jam en siaj kvindek jaroj. Li laboris diligente kaj ĉiam faris sian laboron rapide kaj atente sen plendo aŭ malkontento. Do li tre plaĉis al Gesinjoroj Gao.

Iutage la suno jam leviĝis alte en la ĉielo, tamen Maljuna Xu ankoraŭ ne ellitiĝis. Tio estis kontraŭ lia kutimo, ĉar li ĉiam ellitiĝis plej frue en la mateno. Alia servanto iris al lia ĉambro por vidi, kio okazis. Komence li frapis je la pordo, kaj poste, li bategis la pordon ĝis Maljuna Xu eliris ŝanceliĝante kun esprimo de granda doloro.

"Kio okazis al vi je la kruroj?" mire demandis la alveninto.

"Rigardu, miaj genuoj ruĝiĝis kaj

ŝvelis. Eble mi suferas de furunkoj," diris Maljuna Xu, kuspinte siajn krurumojn.

Li daŭrigis: "Mi havis strangan songon lastanokte. Mi vidis centojn da angiloj. Du el la plej grandaj angiloj sin ĵetis al mi kaj mordis min je la genuoj. Tio tiel dolorigis min, ke mi vekiĝis. Mi trovis, ke mi ne plu povas moviĝi. Jen kial mi ne povis rapide malfermi la pordon."

Sinjoro Gao diris: "Tio estas kurioza songo. Ĉu vi scias pri la kaŭzo?"

Maljuna Xu iom pripensis kaj respondis: "Kiam mi estis dudekjara, mi havis nudelan vendejon en Dongguan-(Dungŭan)-kvartalo. Mia angila nudelo estis fama kaj bone vendebla, do mi devis mortigi dekojn da angiloj ĉiutage por kontentigi la bezonon."

"Post tridek jaroj, mi jam akumulis grandan sumon. Enuiĝinte

pri la nudela komerco tagon post tago, mi decidis investi. Mi komencis akapari oleon por elvendi je plialta prezo kiam ĝi estos en urĝa bezono. Ĉio estis preta, tamen subita brulego okazis en mia tenejo, kaj elpelis min. Mia havaĵo de tridek jaroj cindriĝis dum nokto! Mi havis nenion ĉe mi. Jen kial mi venis al vi por labori kiel servanto."

"Ĉu vi opinias, ke mia songo havas rilaton kun miaj genuoj, Sinjoro?" demandis Maljuna Xu.

"Tio estas nur songo. Ne maltrankviliĝu. Mi donos ion al vi." Sinjoro Gao elprenis medicinan ŝmiraĵon faritan laŭ speciala recepto de sia familio, kaj ŝmiris ĝin sur la genuojn de Maljuna Xu. Momenton poste, la genuoj de Maljuna Xu pliboniĝis kaj li kapablis piediri. Sed post nur pluraj tagoj, li denove suferis de furunkoj sur la genuoj.

Maljuna Xu ne plu kapablis ellitiĝi

por malfermi la pordon. Oni povis fari nenion ol eniri tra la fenestro. Li montris siajn genuojn al ili. La karno sur la genuoj preskaŭ putriĝis ĝis liaj ostoj.

"Venos mia fino," li plorĝemis, "ili denove venis al mi lastanokte. Dolorege! Mi ne povas elteni plue." Xu mortis de doloro post kelkaj tagoj.

88. Feliĉaj kraboj

Liang Tui'an (Ljan Tŭi'an) estis kuracisto, kiu vere deziris sensuferigi ne nur la homojn, sed ankaŭ ĉiujn vivestaĵojn. Kompreneble, li estis vegetarano.

Iun aŭtunon, lia amiko donacis al li du korbojn da kraboj kaj diris: "Manĝu kun vino!" Oni sciis bone, ke aŭtunaj kraboj kaj vino estas plej bongustaj kombinaĵoj. Sed Liang faris strangaĵon. Anstataŭ al la kuirejo, li portis la krabojn al malproksima riverbordo kaj liberigis ilin en la riveron.

Alia amiko veninta de Huzhou (Huĝou) diris al Liang Tui'an: "Vi estas vera bonkorulo. Tio rememorigis min pri Zhang Fengweng (Ĝan Fenŭen) en mia hejmloko. De generacio al generacio lia familio praktikas vegetarismon, kaj nenion

mortigas.

"Lia bonkoreco estas rekompencita. Multaj el liaj familianoj havas altan postenon en la kortego kun potenco kaj gloro. Mi certas pri la rezulto de via bonkoreco. En la estonteco via filo atingos altan postenon en la kortego, ĝuste kiel la filoj de la familio Zhang."

Liang Tui'an ridis dirante: "Fari bonajn aferojn estas mia devo. Mi tiel agis tute ne por ricevi bonan rekompencon. Kiam mi faris ion bonan, mi neniam deziris, ke tio alportu meriton al mi mem aŭ al mia familio. Ĉu vi ne opinias, ke la kraboj estas pli feliĉaj naĝante en rivero ol kuirate en poto? Tio estas rekompenco sufiĉa por mi."

Elkreskinte, Liang Qiqing (Ljan Ĉiĉjin), la filo de Liang Tui'an, trapasis la kortegan ekzamenon per bonaj atingoj kaj enoficiĝis en Gaozhou-urbo (Gaŭĝou). Kiam li vojaĝis al Fujian-

provinco (Fuĝjan), li plezure vidis sian plej bonan amikon, la klerulon Zhang (Ĝan), laborantan en la provinca departemento. La klerulo estis neniu alia ol la filo de Zhang Fengweng, kaj li estis ankaŭ vegetarano.

Liang Qiqing gastis monaton ĉe klerulo Zhang, kaj li ĝoje vidis, ke la familio Zhang neniam mortigis bestojn por la pladoj. En ordinaraj festenoj, ĉiuj pladoj estis vegetaraj, krom eventuale nur iom da sekigita anasaĵo, tamen Liang Qiqing rimarkis, ke lia amiko Zhang neniam tuŝis ĝin.

Liang ankaŭ havis profundan impreson pri la personeco de sia amiko Zhang. Zhang estis honesta kaj laborema. Li vivis kaj manĝis simple. Li manĝis malgrandan matenmanĝon kaj iris al la oficejo frue por la taga laboro. Li neniam iris al la oficejo malfrue kiel iuj aliaj gravaj oficistoj, kaj ankaŭ neniam prokrastis la ofican laboron.

Pripensu pri tio! En kiom bona mondo ni vivus, se ni ĉiuj estus vegetaranoj; se ni ĉiuj manĝus simplajn manĝaĵojn; se ni ĉiuj farus nian laboron fidele, rutine, senpompe kaj nekoruptiĝeme; se ni ĉiuj estus justaj kaj honestaj?

Se vi deziras vivi en tiel belega mondo, komencu fari tion per vi mem. Vi ne povas postuli, ke la aliaj estu bonkoraj, dum vi ne estas tia.

89. Kiso de abelo

Lu Xiaozheng (Lu Ŝjaŭĝen) estis malsupera oficisto en la nordokcidenta Ĉinio komence de Tang-dinastio (Tan), unu el la plej prosperaj periodoj en la ĉina historio.

Malfeliĉe, Lu estis avarulo. Li ne povis vivi harmonie kun la aliaj. Li estis ankaŭ malica kaj kruela. Se liaj servantoj faris ion ne plaĉan al li, li kutime venigis kaj bategis ilin. Li eĉ tiel kondukis al homoj, do vi povas imagi, kiel li kondukis al bestoj.

Iutage li rimarkis abelujon en arbo en la korto. Li estis tiel avara, ke li tute ne volis abelojn vivi en la korto. Li ordonis al servantoj forigi la abelujon. La abeloj zume flugis ĉe la abelujo, do la servantoj aŭdacis fari nenion kontraŭ ili.

Tio ege kolerigis la mastron. Li ordonis al la servantoj verŝi sitelon

da boligita akvo sur la abelujon, kaj mortigis centojn da senkulpaj abeloj.

Estis varme en majo. Foje Lu ripozis en sia dormoĉambro kaj dronis en profunda dormo. Subite, li eksaltis de la lito kun vekrio, masaĝante al si la buŝon. Io dolorigis lin.

Granda abelo flugis en la ĉambron kaj pikis lin je la buŝo. Lia buŝo ŝveliĝis, kaj la doloro estis tiel ne eltenebla, ke li vekriis kaj ĝemis senĉese.

Servantoj venis por rigardi la okazaĵon. Vidinte tion, ili tuj alvenigis kuraciston. La kuracisto metis medikamenton sur lian buŝon, sed tio ne efikis. Lia buŝo ŝvelis pli kaj pli serioze. Kvankam la kuracisto provis multajn metodojn, tamen li neniam sukcesis kuraci lin. Lu ne plu povis malfermi sian ŝveliĝintan buŝon por manĝi.

Vidinte tion, la kuracisto skuis la kapon kaj diris: "La veneno probable

jam eniris en lian koron."

Lu Xiaozheng fariĝis pli kaj pli malsata, kaj ankaŭ pli kaj pli malforta. Li pripensis longe kaj rememoris la abelujon kiun li ruinigis. Eble la sufero estis la rezulto de lia krueleco. Sed tiam estis jam tro malfrue por li savi sian vivon.

90. Morto de Jiu la Kvardek-sesa

Ni jam legis antaŭe, ke iuj ĉinoj nomiĝis per numeroj. Iuj el tiuj estis nur kromnomoj, sed iuj estis veraj nomoj. Antaŭe ni legis pri la obstina porko-buĉisto Xuan (Ŝjŭan) la Kvara. Eble li estis la kvara filo de sia familio.

Nun ni rakontos al vi pri ĝardenisto nomata Jiu (Ĝju) la Kvardek-sesa. Kio? La kvardek-sesa filo? Eble. Aŭ eble lia patro nur ŝatis tiun numeron.

La Kvardek-sesa estis ĝardenisto atentema kaj sperta. Li ne estis bone edukita, tamen li havis multajn spertojn pri ĝardenado. Kvankam ĉiuj laŭdis lin pri lia sperto, tamen li havis grandan mankon. Li estis malbonkora. Kompreneble, la ĝardenistoj kutime ne kapablis eviti al insektoj morton

de tempo al tempo, tamen la Kvardek-sesa precipe emis mortigi insektojn senpripense, ĉu ili vere minacas liajn kreskaĵojn.

Foje, kiam li laboris por flegi florojn, li hazarde vidis formikejon. La formikejo estis profunda, kaj ĉe la enirejo estis sennombraj okupitaj formikoj.

"Jen la ĝusta tempo!" diris la Kvardek-sesa al si mem. Li ĵus boligis kruĉon da akvo en la kuirejo por infuzi teon. Do malica ideo venis en lian kapon. Li tuj kuris en la kuirejon, elprenis la kruĉon kaj verŝis la bolantan akvon en la formikejon. Preskaŭ ĉiuj formikoj en la kaverno mortis de tio. La Kvardek-sesa opiniis tion vere amuza.

Boligi akvon kaj labori ja estis ŝvitige precipe en tiel varmega somero. La Kvardek-sesa demetis sian veston kaj reiris al la laboro, kantetante ĝojplene.

Vere bela tago! La vetero estis bona, kaj li ĵus mortigis multegajn formikojn. Li prizorgis sian ĝardenon tiel bone, ke li havos pli multajn legomojn kaj florojn por vendi en bazaro. Li jam ŝparis sufiĉan monon por preni edzinon. Jen estis la ĝusta tempo. Lia aĝo jam superis tridek jarojn kaj multaj el liaj amikoj eĉ havis infanojn.

"Fraŭlino Zhang (Ĝan) estas taŭga por mi. Ŝi havas ĉarman vizaĝon kaj delikatajn blankajn manetojn, kiujn mi iam vidis. Se mi edziĝos al ŝi, mi havos grupon da infanoj. Ĉu tio ne estas feliĉo?"

"Ŝia patro estas la plej bona amiko de la mia, kaj nun mi jam havas sufiĉan monon por vivteni la familion. Do mi petu mian patron trovi taŭgan svatistinon por nia geedziĝo."

Ju pli pensis la Kvardek-sesa, des pli li ĝojis. Ĉio estis perfekta en la perfekta tago krom tio, ke jukega ruĝa

makuleto aperis sur lia ŝultro. Ju pli li gratis, des pli ĝi jukis al li.

Daŭre laborante, li sentis pli da juko. La juko pli kaj pli intensiĝis. Malgrandaj ruĝaj makuletoj senĉese aperis kaj kovris lian tutan torson. Li povis fari nenion alian ol demeti sian laborilon kaj okupiĝi pri la gratado.

Ju pli li grategis, des pli jukis al li la korpo, kaj des pli da ruĝaj makuletoj aperis. Li do frotis sian dorson sur arbo dum li gratis la bruston kaj brakojn per la manoj kaj la krurojn per la piedoj.

Lia tuta korpo des pli jukis. Lia haŭto vundiĝis de la gratado, kaj eĉ el ĉiu ruĝa makuleto rampis formiko.

Kiam tio okazis, la Kvardek-sesa jam duone freneziĝis. Li mortis mizere pro la sufero post kelkaj tagoj.

91. Avideco

Sinjoro Shen (Ŝen) famis pro sia malavareco. Li preferis morti ol marĉandi. "Kio gravas, ke mi elspezas monon senprudente? Nu, mono ja estas destinita por elspezi, kaj kiamaniere elspezi ĝin ja estas tute egale." Li ĉiam tiel opiniis.

Same kiel multaj ĉinoj, li ŝatis manĝi kaj festeni. Oni diris, ke li povas manĝi "ĉion du-kruran krom siajn gepatrojn, kaj ĉion kvar-kruran krom litojn kaj seĝojn."

Ni parolu pri liaj litoj. Ĉu vi povus imagi tiel luksajn litojn? Ili estis delikate gravuritaj kaj supre pendis belega baldakeno. La litoj de Shen estis taŭgaj eĉ por reĝoj. Li kutime sin vestis per plej valoraj kaj plej belaj vestoj, kaj ĉiam postulis la plej bonkvalitajn objektojn por uzi.

Manĝado estis lia ĉefa hobbio. Por

la tri manĝoj ĉiutage li prenis cerbon de anasoj, pulmojn de ursoj, ŝarkajn naĝilojn, kamelan ĝibon, lipojn de simioj, kokaĵon, ranaĵon, cervajaĵon kaj ĉiujn aliajn rarajn kaj plej valorajn frandaĵojn, kiujn vi eĉ ne povas eldiri. En multaj jaroj, miloj da bestoj mortis pro lia frandemo.

Emeritiĝinte, li aĉetis palacosimilan etaĝdomon. En lia ĝardeno estis lagetoj kaj rojoj, kun pavilonoj por lia ripozo. Tie oni ne kapablis distingi, ĉu ili estas en la ĉielo aŭ sur la tero. Li dungis la plej bonan kuiriston por manĝaĵoj.

"Kiom longe oni povas vivi?" Shen kutime diris al la gastoj, "Kiam vi ĝuos la vivon se vi ne ĝuas nun? Kia vivo tio estus sen montaj kaj maraj bongustaĵoj sur la tablo?"

"Li suferos de sia malbona sekvo iutage," oni diris. Sed Shen tute ne zorgis pri tio.

Lia luksa vivo konsumis al li

grandan sumon, kaj lia havaĵo pli kaj pli malmultiĝis. Kaj krome, Shen komencis konduti kurioze. Li manĝis ĉion, kion li povis meti en la buŝon. Ne nur pladoj preparitaj de la kuiristoj, sed ankaŭ folioj, branĉoj, ŝtonoj, eluzitaj ŝuoj, rubo, birda fekaĵo kaj eĉ tetasoj iris en lian buŝon. Li maĉis kaj englutis ĉion en la buŝo. Nelonge poste, li mortis de sia avideco.

Ĉu lia vivo ne finiĝis malfeliĉe?

92. Feliĉa homo

Iutage en printempo, Wang Liangbin (Uan Ljanbin) alvenigis sian servanton.

"Kiom da helikoj vi aĉetis ?" "100 kilogramojn, Sinjoro." "Ĉu ankaŭ birdojn?"

"Jes, sinjoro, pli ol sesdek." "Ĉu vi havis sufiĉan monon?" "Jes, Sinjoro."

Wang neniam elspezis multe por si mem. Li estis ŝparema kaj vivis simple. Li elspezis plejparton de sia mono aĉetante bestojn por liberigi.

Okaze de lia naskiĝtago, liaj lernantoj volis okazigi festenon por li. Kiam li informiĝis pri tio, li proponis al ili: "Se vi volas favori min, uzu la festenan monon por aĉeti bestojn kaj liberigi ilin. Tio estos la plej bona donaco por mia naskiĝtago."

Ĉiuj liaj lernantoj estis emociitaj, kaj ili agis laŭ lia propono.

Tiujare li savis bestojn duoble pli multe ol kutime.

Post kelkaj jaroj, bubalo de lia najbaro estis tro maljuna por labori kaj ĝia mastro decidis vendi ĝin al buĉisto. La bubalo eble sciis, ke venos ĝia fino, ĝi do forkuris de sia mastro kaj rekte iris al Wang Liangbin. Ĝi genuiĝis antaŭ li por peti lian helpon.

Wang kolektis sufiĉan monon, aĉetis ĝin kaj prizorgis ĝin dum ĝia resta vivo.

La infanoj lernas tre rapide de siaj gepatroj eĉ sen instruado. Wang estis ĉiam bonkora al la aliaj, tial liaj infanoj ankaŭ lernis bonkorecon. Wang ĉiam faris sian laboron atenteme, kaj liaj infanoj ankaŭ faris la siajn atenteme. Ili obeis al siaj gepatroj kaj lernis tre diligente. Poste ili gajnis altan pozicion en la kortego kun grandaj gloro kaj honoro al la tuta familio.

Wang Liangbin havis longan,

pacan kaj feliĉan vivon. Li forpasis sen ajna doloro aŭ malkomforto. Post la morto li aspektis ankoraŭ tiel paca kaj kvieta, kiel meditanta bonzo.

93. Vojaĝo al la ĉielo

Gu Shunzhi (Gu Ŝunĝi) estis vegetarano. Li vivis en Changshu-urbo (Ĉanŝu), Jiangsu-provinco (Ĝjansu). Li neniam manĝis viandon kaj kvin fiodorajn legomojn (ajlon, poreon, cepon, ŝenoprazon kaj asafetidon). Iunokte li enlitiĝis kiel kutime sed ne plu vekiĝis en la sekva mateno. Liaj familianoj maltrankviliĝis pro tio. Li daŭre spiradis normale, do ili sciis bone, ke li ankoraŭ vivas. Sed li nur dormadis. Li dormis sep tagojn sinsekve.

"Kio okazis al vi?" oni demandis lin kiam li vekiĝis.

"Ha! Mi havis feliĉan tempon! Kiam mi enlitiĝis, iu vokis min. Divenu, kiu li estas?"

"Kolektisto de imposto?"

"Ne, tute ne. Estas Majstro Daguang (Dagŭan), mia plej estimata

majstro. Li proponis: 'Sinjoro Gu, ni aŭskultu darman predikadon.' Certe, mi konsentis, kaj ni tuj eliris."

"Ni atingis grandan monaĥejon. Ĝi estas tre majesta! Mi neniam vidis tiel majestan monaĥejon. Mi tute ne kapablas trovi taŭgajn vortojn por priskribi ĝian majestecon. Kiam ni eniris, jam estis multaj homoj aŭskultantaj sutrojn. En la antaŭa halo oni predikis La Diamantan Sutron, kaj en la posta halo oni predikis La Dankeman Sutron."

"Ni iris aŭskulti la Dankeman Sutron. Kiam la majstro finis la predikadon, li atentigis, ke ni neniam mortigu vivestaĵojn, precipe por manĝi. Tiel ni povos gajni grandan meriton al niaj gepatroj kaj ankaŭ povos kompensi nian propran malbonan karmon."

"Li ankaŭ diris, ke vegetaranoj povas koncentri sian menson multe pli facile, kaj povas sin teni al sia

principo pli bone ol tiuj, kiuj manĝas viandon."

"Poste, Majstro Daguang kondukis min al alia loko. Vere timige! La unua objekto, kiun mi vidis, estis lageto de sango."

"Tiam mi vidis, ke ploras kaj ĝemas virino kuŝanta en la sanga lageto. Ŝia korpo estis kovrita de helikoj kaj lumbrikoj. Mi opiniis, ke ili manĝas ŝian karnon."

"'Kio estas tio?' mi demandis."

"Majstro Daguang eksplikis: 'Vi estas vegetarano kaj faris multajn bonojn, do via nuna patrino estis jam savita. Sed tiu ĉi estis via patrino de unu el viaj antaŭaj vivoj. Ŝi kutime manĝis anasojn. Jen la rezulto de tio. Vi povas savi ankaŭ ŝin. Ĉantu La Grandan Kompateman Mantron kaj La Purlandan Mantron, kaj poste ŝi estos savita el la suferego.'"

"Fine, Majstro Daguang kondukis min hejmen. Mi tute ne imagis, ke mi

dormis tiel longe."

Gu komencis reciti la Grandan Kompateman Mantron de Bodisatvo Avalokiteŝvaro kaj La Purlandan Mantron de Budho Amitabo.

Se vi volas lerni ilin, petu budhisman monaĥon aŭ monaĥinon por instrui vin. La Granda Kompatema Mantra estas sufiĉe longa, sed La Purlanda Mantra estas multe pli mallonga.

Se ambaŭ mantroj estas ankoraŭ tro longaj por vi, aŭ se vi trovas neniun por instrui vin, nur recitu la nomon de Avalokiteŝvaro aŭ Amitabo. Tio estas same bona kaj efika.

Estos des pli bone, se vi povos fariĝi pura vegetarano same kiel sinjoro Gu.

94. Reviviĝo el morto

En malhela lamplumo, malsanulo tordiĝis kaj turniĝis en pura lito. Li ĝemis kaj ambaŭmane premis la maldekstran parton de sia ventro: "Dolore! Dolorege!"

Liaj familianoj aŭdis lian ĝemon kaj murmuron, tamen ili ne povis distingi klare, kion li diras. La malsanulo subite trovis, ke li forlasis la liton. Anstataŭ piediri, li kvazaŭ ŝvebis alten en la ĉielon. Li ne sciis, kio levas lin, tamen li leviĝis tiel alten ke li eĉ sentis teruron.

Post nelonge li atingis palacon malluman kaj humidan. La palacaj gardistoj aspektis kiel demonoj. Kiam ili vidis lian alvenon, ili alpaŝis kaj puŝis lin en la palacon. Nur tiam li eksciis, ke li estas en la juĝejo de la alia mondo.

Li vidis potenculon kun krono sur

la kapo. La majesteco de la potenculo povis vekti timon de ĉiuj homoj. Ĉe la potenculo sidis juĝisto.

La potenculo ekparolis. Lia voĉo sonis kiel tondro ruliĝanta de la montdeklivo: "Ĉu vi scias, ke jam venis la tempo por via fino? Vi ankaŭ scias, ke via avo mortis pro la sama liena malsano, ĉu ne?"

La malsanulo ne povis vorti pro timo.

"Meng Zhaoxiang (Men Ĝaŭŝjan)!" Aŭdinte sian nomon, la malsanulo ektremis. "Kiam via avo vivis, li mortigis multajn vivestaĵojn kaj pro tio li havigis al si malbonan destinon. Vi iam faris iom da bonfaro, do ni kredas, ke vi povos fari kompenson kontraŭ viaj antaŭaj malbonaj agoj. Ni donu al vi ŝancon por tio."

"Ni plilongigos vian vivon je kelkaj jaroj por vidi, kiel vi kondutos. Memoru miajn vortojn. Mortigu

neniom plue, por ke vi ne estu mortigita. Lasu la vivestaĵojn liberaj, kiel ni lasos vin libera hodiaŭ."

"Diru al aliaj, kion vi vidas ĉi tie, por ke ili sciu pri la kosto de krimo, kiun kaŭzis ilia mortigado, kaj ankaŭ por ke ili kompensu sian krimon. Tiel vi povos likvidi la antaŭan malbonan destinon. Ĉu vi komprenas bone?"

Meng povis fari nenion alian ol kapjesi senpense. Li kvazaŭ denove ŝvebis en la nubon, kaj iom post iom sin trovis en la lito kun siaj familianoj ĉirkaŭe. Lia lieno ne plu doloris al li. Liaj familianoj surpriziĝis kiam ili vidis, ke li ellitiĝas kaj iras rekte al la statuo de Budho. Tie li ĵuris, ke li ne plu mortigos vivestaĵojn.

Li kondukis vere bone laŭ sia promeso. Li verkis pri la okazaĵo, presis broŝurojn kaj donacis al ĉiuj por legi.

Lia vivo ne finiĝis tiam. Li vivis pli longe.

En maljuna aĝo, li eĉ fariĝis fama
oficisto.

95. Vortoj de saĝulo

Banditoj denove atakis Fuyang-gubernion (Fujan). Ĉi-foje, ili prirabis dekojn da homoj, kaj dehakis iliajn kapon kaj manojn. Ĉiuj estis timigitaj de la sovaĝa konduto.

Inundo okazis en Xiangyang-gubernio (Ŝjanjan). Centoj da homoj malaperis en la akvo dumnokte. La loĝantoj perdis ĉion kaj havis nenian lokon por iri. Sed ili estis feliĉaj, ke la inundo nek englutis nek forportis ilin.

Kiel loka oficisto, Li Peide (Li Pejde) sentis, ke li devas ion fari kontraŭ la suferoj de la popolanoj. Kiel bonkorulo, li sentis bedaŭron por ĉiuj malfeliĉaj homoj. Kiel laika taŭisto, li volis eltrovi, kio estas la kaŭzo de ĉiuj malfeliĉaĵoj.

"Neniu scias pri tio krom mia instruisto, la granda sorĉisto Lin." Kiam li havis ŝancon, li iris al Dufea-

templo por viziti sian instruiston. Kiam li atingis la templon, la sorĉisto sidis meditante por ekzerce plialtigi siajn povojn.

Kiam li eniris, la sorĉisto bonvenigis lin. Li demandis: "Instruisto, mi volas peti informon pri la kaŭzo de ĉiuj malfeliĉaĵoj, kiuj okazis en nia regiono. La banditoj venis kiel koleraĵoj. Ili mortigis homojn kaj forbruligis ĉion. Inundoj detruis la fruktojn de nia longjara laborado. Diru al mi pri tio, Instruisto!"

"Mi malofte forlasas la templon," diris la instruisto, "kaj mi ne scias multe pri la nunaj aferoj."

"Sed pro kio ĉiuj suferas de tiel timigaj okazaĵoj?"

La sorĉisto faris longan suspiron: "Ili rikoltas kion ili semis. Homoj estas avidaj kaj kruelaj. Ili pensas nur pri sia propra ventro. Ili mortigas kaj mangâs vivestaĵojn kiel mangâĵon."

"La mortigitaj vivestaĵoj estis kolerplenaj. Kiam multe da malamo akumuliĝis, tio perturbis la naturan pacon. Do la ĉielo rompiĝis kaj la akvo torentis al la tero. Krome, iuj vivestaĵoj renaskiĝis kiel homoj, kaj ili mortigis kaj prirabis venĝe por tio, kion oni iam faris kontraŭ ili."

"Neniu povas fuĝi de la natura prijuĝado. Tiuj, kiuj faras malbonon, ricevos fatalaĵon al si mem kaj al sia familio. Tiuj, kiuj kondukas kontraŭ la natura leĝo, rikoltos malfeliĉan frukton."

Kvankam la rakonto okazis centojn da jaroj antaŭe, tamen ĝi estas precipe grava por ni, kiuj vivas en la 21-a jarcento. Florido estis atakita de tajfunoj kaj tornadoj. Kalifornio estas frekventata de tertremoj kaj inundoj post la sekeco. En la regionoj de la tuta lando ŝtormoj damaĝis ĉies havaĵojn, kaj pro tio, miloj da homoj perdis sian hejmon.

Ni devas obei la antikvajn saĝulojn kaj atenti, kion ni ne faru kontraŭ la naturo. Mortigo, volupto, perforto, drogo, samseksaĵo, fanatika muziko, drinkado kaj senbrida seksaĵo ja fariĝas amuzajoj por modernaj junuloj. Ĉu ni povas revii, ke la naturo tolerus nin?

96. Dankemo de ranidoj

Zhang Zuozhi (Ĝan Zŭoĝi) estis guberniestro de Shaoxing (Ŝaŭŝjin), Zhejiang-provinco (Ĝeĝjan). Iutage li eliris por inspektado. Apenaŭ li trapasis rizkampon, miloj da ranidoj sturmis al la vojo. Ili tordiĝis kaj levis la kapon por rigardi lin.

"Vere strange! Ŝajnas, ke ili havas ion por raporti," diris Zhang (Ĝan) al la sekretario.

"Jes. Ŝajnas, ke ili ploras."

Zhang decidis fari enketon. Li iris el sia portseĝo. Vidinte tion, la ranidoj ekscitiĝis, eknagiĝis al iu direkto, kaj haltis je futoj por retrorigardi, kvazaŭ ili gvidus la vojon.

"Ja des pli strange," pensis Zhang kiam li piediris tra la rizkampo sekvante la ranidojn. Subite li haltis surprizite. Tri viroj kuŝis en la akvo de la rizkampo!

Zhang tuj eltiris sian spadon. Estis neni alia en lia vidkampo. Li do ekpririgardis la kadavrojn atenteme.

"Jen, Via Moŝto!" kriis la sekretario, "Unu el ili ankoraŭ vivas!"

Zhang estis forta. Anstataŭ atendi alies helpon, li formovis du kadavrojn kaj portis la trian viron al la rando de la kampo. La viro ankoraŭ havis spiron, sed lia koro batis malforte.

"Feliĉe, ni venis ĝustatempe. Alie, li perdos sian vivon."

Zhang ordonis, ke oni alportu varman akvon. Post nelonge, la viro reviviĝis. Li dankis Zhang elkore, sed al Zhang pli interesis la okazaĵo.

"Mi entreprenis malgrandan lombardejon," la viktimo diris al li. "Mi estis sur la vojo al mia hejmo kolektinte elpruntitan monon. Mi vidis du virojn antaŭ mi irantajn al bazaro. Ĝuste ili ambaŭ! Mi demandis, kion ili vendos, kaj ili respondis, ke ili havas freŝajn ranidojn por vendi. Iuj

ŝatas manĝi ranidojn, Via Honoro scias bone."

"Sed, mi estas budhano. Do mi ne toleras lasi bestojn mortigitaj por manĝi, kaj ĉiam ŝatas liberigi ilin. Mi havis iom da mono, mi do faris negocon kun ili. Mi petis ilin vendi siajn ranidojn al mi, por ke mi liberigu ilin."

"Ili respondis: 'Bone, sed la akvo ĉi tie estas malprofunda. Se vi liberigos la ranidojn ĉi tie, oni povos kapti ilin refoje. Estas lageto tie en la arbaro. Ni liberigu ilin en sekura loko.'"

"Sed ni tute ne atendis, ke du rabistoj jam vidis min kolekti monon kaj sekvis min. Antaŭ ol ni atingis la lageton, ili subite atakis nin per hakiloj. Mi nur scias tiom, Via Honoro."

Zhang diris: "Eble ili mortigis ambaŭ virojn por eviti atestantojn. Kiam okazis la akcidento?"

"Antaŭ nelonge, Via Honoro."

"Do la rabistoj estas ankoraŭ ne malproksimaj!" Zhang dissendis siajn subulojn, kaj ili baldaŭ kaptis la rabistojn. Zhang redonis la monon al la komercisto, kaj kondamnis la rabistojn pro la prirabado kaj murdo.

Zhang neniam forgesis, ke ankaŭ ranidoj amas sian vivon, kaj eĉ scipovas esprimi sian dankon al la savinto!

97. Savinto de maljuna kokino

Dum feliĉa intervidiĝo, la gastiganto diris al Lian Yucheng (Ljan Juĉen), "Mi vere ĝojas, ke vi nin vizitas irinte tiel longan vojon. Mi preparos specialan festenon por nia kuniĝo!"

Lian (Ljan) respondis: "Vi ne bezonas tiel agi por parenco kiel mi. Mi ja ne estas reĝa oficisto aŭ iu simila."

Alia parenco diris: "Ni havas kokinon grandan kaj dikan. Ni mortigu ĝin morgaŭ."

Lian tute ne deziris la abundan festenon. Kaj krome, li sentis bedaŭron por la kokino, do li elpensis pretekston: "Mi manĝas nur vegetarajn manĝaĵojn je certaj datoj, kaj morgaŭ estos la dato por mia fasto. Mi petas, ke vi ne mortigu la kokinon por mi."

Via sincereco en mia koro estas multe pli kara ol la kokino en mia ventro."

"Bone. Se vi insistas, ni ĉiuj manĝu vegetarajn manĝaĵojn morgaŭ," konsentis lia parenco.

Post la intervidiĝo, estis tempo por Lian Yucheng adiaŭi kaj reveni hejmen. Sur la vojo al la hejmo, li atingis riveregon kaj devis transpasi ĝin per boato.

Li tute ne atendis, ke apenaŭ li enboatiĝis, maljunulo kun longa blanka barbo fingre montris lin kaj kriis sur la bordo: "Estas mensogulo en la boato! Li diris, ke li estas vegetarano, tamen li tute ne estas tia! Ne portu lin trans la riveron per via boato!"

Aŭdinte tion, la homoj en la boato komencis demandi, kiu estas la mensogulo. Fine, Lian konfesis: "Mi faris mensogon ne malican, kaj al neniu alia mi intencis damaĝi." Sed oni nek zorgis pri lia motivo, nek volis

lasi lin resti en la boato pli longe. Do per puŝo kaj treno, ili elboatigis lin, kaj ĵetis lian pakaĵon sur la bordon. Post tio, ili ekveturis.

Lian koleris pro tio. Li decidis retrovi la maljunulon por demandi, pro kio li intervenis en lian aferon. Sed estis kurioze, ke li neniel trovis la maljunulon. Li do povis fari nenion alian ol sidi ĉe la pakaĵo sur la bordo vane rigardante la boaton malproksimiĝantan.

Post nelonge subite okazis forta ŝtormo. La boato sinkis anstataŭ atingi la transan bordon, kaj ĉiuj pasaĝeroj dronis.

Lian neniam supozis, ke li savos sian propran vivon pro la maljuna kokino.

98. Mesaĝo sendita de testudo

Dum la kvina jardeko de la deknaŭa jarcento okazis tumulto en Taiwan (Tajŭan). La imperiestro ordonis Xu Shuren (Ŝju Ŝuĵen) gvidi armeon por kvietigi la tumulton. Tang Yi'an (Tan Ji'an) estis sendita kune kun li. Tang maltrankviliĝis pri sia frato, kiu gvidis armeon en Xiamen (Ŝjamen) sur la ĉeflando, trans Taiwan-markolo. Sed la komunikado estis tre malfacila, precipe dum la milita periodo, do estis preskaŭ neeble komuniki per leteroj.

Iutage, kvar fiŝistoj alportis grandan testudon por vendi. Ĝi estis tre granda kaj la prezo estis sufiĉe alta. La subuloj de Tang volis aĉeti ĝin, sed ne kapablis pagi tiom, kiom postulis la fiŝistoj.

La fiŝistoj petis sinjorinon Tang aĉeti, sed ŝi opiniis, ke la prezo estas

tro alta. Apenaŭ la fiŝistoj pretis forporti la testudon, sinjorino Tang rimarkis, ke ĝi rigardas ŝin kun malĝoja esprimo. Ĝi eĉ larmis. Ŝi sentis bedaŭron por ĝi, kaj tuj aĉetis ĝin malgraŭ la alta prezo. Ŝi informis sian edzon pri tio kaj li decidis liberigi ĝin en la maron en la sekva tago.

La testudo estis tiel granda, ke necesis kvar viroj por porti ĝin, sed kiam Tang hazarde movis ĝin en la sekva mateno, li trovis, ke ĝi estas tiel malpeza, ke li povas porti ĝin per si mem.

"Ĝi estas neordinara testudo," li pensis. Li mense diris al la testudo: "Mi kredas, ke vi estas supernatura testudo. Ĉu vi estas tia aŭ ne, mi liberigos vin en la maron hodiaŭ, en la oka de la naŭa monato. Mi dankas vin, se vi havas magian povon kaj povas fari mian fraton gvidantan armeon en Xiamen skribi leteron al mi. Ĉu vi komprenas?"

Dirinte, li liberigis la testudon.

Ĝi aspektis feliĉa en la akvo! Ĝi sin amuzis laŭplaĉe en la ondoj. Antaŭ ol fornaĝi, ĝi retrorigardis kaj kapklinis al Tang trifoje, kvazaŭ dirante adiaŭon.

Monaton poste, Tang Yi'an ricevis leteron de sia frato, kiu skribis, ke ĉio estas bona ĉe li. La letero datiĝis ĝuste en la oka de la naŭa monato.

Ĉu tio estis koincido aŭ tio, ke la testudo komprenis la vortojn de Tang kaj portis la mesaĝon al lia frato? Eble tio estis danko de la testudo.

Ambaŭ fratoj Tang faris grandan kontribuon al sia lando en la malfacila tempo, kaj ili spertis multe da bataloj kaj havis multe da milita gloro. Poste, ili retiriĝis kaj vivis kviete en sia resta tempo. Ili ofte rakontis sian historion al la najbaroj, por atentigi ilin, ke ankaŭ bestoj amas sian vivon kaj per helpo al la bestoj iam oni povos helpi sin mem.

99. Senrankoriĝo per budhismo

"Strange!" demandis Yin Anren (Jin Anĵen) al siaj familianoj, "Kiu mortigis nian azenon?"

"Kio?"

"Iu mortigis nian azenon kaj postlasis la felon en la korto."

Ili eliris por esplori.

"Ŝajnas, ke iu manĝis la viandon kaj postlasis la felon." Ili koleriĝis. Ĝi ja estis tre bona azeno.

Unu aŭ du jarojn poste, iu renkontis Yin sur la strato kaj diris al li: "Venos via fino. Lakeoj de la anima mondo venos al vi morgaŭ." Dirinte, li malaperis en la aeron.

Yin tuj estis trafita de timego. Li konis kelkajn monaĥojn en Cimenmonaĥejo, li do iris rekte en la monaĥejo kaj sidiĝis en la ĉefhalo. Anstataŭ reveni hejmen, li pasigis

la tutan nokton senĉese kultante, kaj recitante sutrojn kaj nomon de Amitabo.

Vere, en la sekva mateno li vidis dekojn da demonoj, kiuj venis kun lancoj, spadoj kaj halebardoj por kapti lin. Ili staris ekster la monaĥejo kaj kriis: "Tuj elvenu!" Yin Anren ne zorgis pri ili, sed senĉese recitis sutrojn.

Iu el la demonoj plendis: "Mi jam diris al vi, ke ni devus kapti lin hieraŭ. Nun li recitas sutrojn tie, kaj ni kapablas fari nenion kontraŭ li." Kiam Yin Anren aŭdis tion, liaj haroj stariĝis. Li sin okupis pri la recitado tutkore. La demonoj interkonsiliĝis. Poste, ili foriris por kapti aliajn animojn, lasante unu demonon ĉe la pordo por kapti Yin Anren tuj post lia eliro.

Post nelonge, la gardanta demono diris: "Jen! Kial vi ne elvenu pace sen kontraŭstaro? Tio estus bona al

ni ambaŭ. Ni persone havas nenian malamon kontraŭ vi. Ni nur plenumas nian taskon."

"Jen la problemo: la azeno mortigita de vi akuzis vin, do ni devas kapti vin por la prijuĝado. Pardonu, homo, tio ja estas nia devo."

"Demandu miajn familianojn!" Yin Anren respondis: "La kompatindan azenon mortigis ne mi! Aliulo faris tion kaj postlasis la felon en mia korto. Mi estas senkulpa!"

"Raportu tion al la juĝisto."

"Do, ni tiel agu. Mi ĉantu sutrojn kaj okazigu budhismajn ceremoniojn por favori al mia estinta azeno. Se mi mortus, mi ne povus tion plenumi. Ĉu vi bonvolas iri kaj peti la azenon por tio?"

"Bone. Mi iros vidi, kion mi povas fari. Se la azeno ne konsentos, ni denove revenos morgaŭ por kapti vin. Estos malbone por vi kaŝi vin ĉi tie. Tamen, se ni ne venos morgaŭ, tio

signifas, ke ĝi jam konsentis." Dirinte, la demono malaperis kiel fulmo.

En la sekva tago Yin Anren estis tre maltrankvila kvazaŭ sidante sur pingloj, sed la demonoj ne plu vidiĝis. Li recitis sutrojn kaj okazigis ceremoniojn por liberigi la azenon el sufero.

Estis plej bone, ke Yin Anren havis gravan lecionon. Li komprenis, ke ĉiuj vivestaĵoj amas sian vivon. Ekde tiam, li kaj lia tuta familio ne plu manĝis viandon.

100. Plej bona donaco

La dek-dua ĉapitro de Saĝo-malsaĝo-Sutro (Damamuka-nidana) rakontis, ke monaĥo praktikis meditado en arbaro proksima kiam nia budho Ŝakjamunio estis en Ŝravastio. Tie li ankaŭ recitis sutrojn. Lia voĉo estis tre belsona, do lia recitado eĉ plaĉis al la birdoj kaj bestoj.

Malgranda birdo precipe ŝatis lian recitadon. Kiam ajn la bonzo recitis sutrojn, ĝi ĉiam sidis sur la proksima branĉo kaj aŭskultis atente.

Iutage, kiam la birdeto absorbiĝis en la sutro, ĉasisto trafis ĝin. Sed post la morto ĝi tuj iris en la ĉielon kaj renaskiĝis kiel glora ĉielulo pro la merito aŭskulti sutrojn. La ĉielulo havis magian povon rememori sian antaŭan vivon. Konsciinte pri la kaŭzo de sia naskiĝo en la ĉielo, li

portis ĉielajn florojn kaj ŝutis ilin al la monaĥo recitanta la sutrojn en la arbaro. Poste, li genue kliniĝis al la monaĥo por esprimi siajn elkorajn dankon kaj estimon.

La monaĥo surpriziĝis kiam li vidis la ĉielulon esprimantan sian respekton al li, la mortulo. Li do demandis pri la kaŭzo. Kiam li trovis, ke tiu iam estis lia malgranda aŭskultanto, li ĝojis pro tio. Li donis al sia aŭskultanto donacon plej bonan — donacon de saĝo. Li instruis la ĉielulon pri la vero de la universo, alivorte, pri tio, kion ni nomas Budha Darma.

La ĉielulo ĝojegis pro tiel bona donaco. Pro la nova saĝo, li progresis rapide kaj reiris al la ĉielo por daŭrigi sian lernadon.

Postskribo

Ni esperas, ke vi jam ĝuis la rakontojn en la libro. Iuj el ili estas vere antikvaj — Cheng Tang (Ĉen Tan) en la tria rakonto vivis pli ol trimil jarojn antaŭe. Vi jam legis pri la lokoj, kiujn vi neniam aŭdis, kaj pri la ideoj, kiujn vi neniam havis antaŭe. Eble vi pensis: "Ĉu vere troviĝas Draka Imperiestro en la mondo?" Multaj el tiaj rakontoj estas konataj al ĉinoj, sed ŝajnas tre fremdaj al vi.

Eble vi iam savis birdon falintan el sia nesto. Leginte la libron, vi pensus: "Pro kio mi ankoraŭ ne ricevas la rekompencon?"

Sciu, ke la rekompencoj gajnitaj de la bonkoraj homoj en la libro estis gravaj aferoj en la homa vivo: saĝo, scio, bonfarto kaj feliĉo. Estas ne eble por vi trovi oran minejon pro la insekto, kiun vi ne piedpremis. Vi

devas pensi laŭ la maniero pri kiu temas sube.

La rakontoj legitaj de vi ankoraŭ ne estis rakontitaj en Esperanto antaŭe. La okcidentanoj tute ne havas tian ideon. Legi tiun ĉi libron estas rara bonŝanco por vi, unu el miliardoj da homoj en la mondo. Tio estas bonega ŝanco, kaj eble estas la rekompenco por via bona konduto. Do bone ĝuu la raran bonŝancon!

Eble vi neniam savis vivestaĵojn el danĝero. Do vi volus scii: "Kion mi faru por savi vivestaĵojn?"

Unue, vi devas scii, ke vi ne rajtas mortigi vivestaĵojn. Fiŝado kaj ĉasado estas teruraj hobioj, kaj tio kaŭzas katastrofojn al vi kaj viaj karuloj. Ne mortigu vivestaĵojn por amuziĝi.

Ankaŭ ne mortigu vivestaĵojn por manĝi. Nature la homoj estas vegetaraj manĝuloj. La plej terura mortiganto al homoj en Usono estas kora malsano. La usona Instituto de Koro, Sango kaj

Pulmo trovis, ke en 1989 usonanoj elspezis 151 miliardojn da dolaroj por kuraci korajn malsanojn. Oni jam pruvis la medicinan fakton, ke manĝi viandon kaŭzas korajn malsanojn.

La Usona Ĝenerala Kirurgo raportis, ke 68% de malsanoj en la lando rekte rilatas al la dietoj.

El ĉiu sep dolaroj elspezitaj en Usono, oni elspezis unu dolaron por kuracado.

Ho! Tio estas granda sumo. Mi diru al vi pli klare.

Multaj malsanoj en Usono hodiaŭ venas de viandaj manĝaĵoj. Vian sanon difektas la manĝado de viando, fiŝo, ovo, lakto, butero kaj fromaĝo.

Se vi estas malsana, vi devas elspezi multe da mono por kuracado.

Se vi ne estas malsana, vi tute ne bezonas konsumi monon por tio, vi do ŝparas la monon kaj... Jen! Tio signifas:

* Se vi diris NE al bovaĵo kaj savis

vivon de bovo;

* Se vi diris NE al porkaĵo kaj savis vivon de porko;

* Se vi diris NE al kokaĵo kaj savis vivon de koko, vi jam gajnis rekompencan en kontanta mono!

Vi ŝparas la monon, kiun la viandmanĝuloj devas pagi al kuracistoj. Ĉu oni pagas multe al la kuracistoj? Pri tio demandu viajn gepatrojn.

Bone. Vi volas faktojn kaj ciferojn. Laŭ la statistiko de ekonomiistoj, ordinara tri-membra familio povas ŝpari 4000 dolarojn ĉiujare per vegetara manĝado, kaj ili ŝparos pli multe en longa tempo poste.

Ni akumulu la tutan sumon, jaron post jaro...

Tio estos granda riĉaĵo!

Nun ni ne nur parolu pri la mono. Ĉu plaĉas al vi malsano? Tio estas doloriga. Estas suferiga eĉ la ventrodoloro pro malsato, kiun vi

spertas antaŭ la vespermanĝo.

Kio estas la plej doloriga el ĉiuj malsanoj?

Eble kancero.

Ĉiujare mortas pli da homoj en Usono pro kancero ol tiuj, kiuj mortis dum la dua mondmilito, la korea milito kaj la vjetnama milito entute.

Unu el la ĉefaj kaŭzoj de kancero estas manĝado de viando.

Simple, ju malpli da viando ni manĝas, des malpli ni suferos de kancero.

Kancero kaj kora malsano ne estas la nuraj problemoj. Longa kaj terura estas la listo de malsanoj, kiujn vi suferas pro manĝado de ovoj, laktaĵoj kaj mortintaj bestoj. Sed tio estas nur duono de la rakonto: Sufero de homoj.

Kiel suferas la kompatindaj bestoj mortigotaj por provizi la ingrediencojn por ĉiuj niaj malsanoj? Ĉu vi opinias, ke ili ĝuas tion?

La rakontoj en tiu ĉi libro okazis

antaŭ longa tempo en Azio. Kvankam la bestoj suferis multe kiam ili estis mortigataj, tamen tiam ili estis almenaŭ breditaj humane. Porkoj vivis en malpuraj porkejoj, sed ili havis almenaŭ iom da spaco. Bovoj vivis ekstere plejparte de la tago kaj laboris diligente, sed la kamparanoj ankaŭ tiel laboris. Kokidoj estis liberaj por serĉi manĝaĵon en rubo kune kun kokinoj.

Iuj el la kutimaj metodoj transporti ilin al bazaro estis kruelaj, tamen malgraŭ ĉio la bestoj ne suferis tro multe kiam ili vivis.

Tempo jam ŝanĝiĝis. Ĉu vi scias, kiel oni produktas viandon per moderna maniero? Terure!

Nun porkoj, bovoj kaj kortobirdoj estas malliberigitaj en laŭeble plej mallarĝa spaco kaj breditaj per nenaturaj manĝaĵoj. Iliaj idoj estas forprenitaj de la patrinoj. Multaj el ili eĉ ne povas trovi spacon por sin movi. Ili neniam povas vidi la sunlumon. Ili

estas breditaj per potencaj kemiaĵoj por rapida dikiĝo. Ĉiuj metodoj por breĉi la senkulpajn bestojn estas kruelaj kaj senkoraj.

Eĉ la plej senkoraj homoj ne toleras tuŝi pecon da viando, eĉ se ili scias nur duonon de la bestaj suferoj por produkti viandon en Usono — eĉ antaŭ la morto de la kompatindaj bestoj.

Estas multaj aliaj problemoj kaŭzitaj pro manĝado de produktoj el bestoj.

Ĉu vi jam aŭdis pri la malriĉuloj mortintaj pro malsato en aliaj partoj de la mondo? Iuj dirus: "Tre malbone, ke mankas greno al ili."

Tio ne estas vero. La kamparanoj en la nuna tempo produktas grenon pli multe ol la bezonon de ĉiuj homoj en la tuta mondo. Sed pro kio iuj homoj estas malsataj? Ĉar plejparto da grenoj estas forkonsumitaj de bovoj, porkoj kaj kortobirdoj por provizi viandon.

La produktantoj de viando bredas miliardojn da bestoj. La bestoj devas manĝi, ĉu ne? Se la viandproduktantoj foraĉetas ĉiujn grenojn por breedi la bestojn, malriĉaj homoj do havas neniom por manĝi.

Se la homoj en Usono manĝus malpli da viando je 10%, estus pli multe da greno por savi la malsatajn homojn en la nuna mondo.

Tero por dek kvin vegetaranoj nur povas vivteni unu viandmanĝanton. Alivorte, kiam vi manĝas viandon, vi kaŭzas malsaton al 15 homoj.

Alia problemo estas tio, ke la metodo produkti viandon difektas la ekologian sistemon. Se la ekologia sistemo estos difektita, ni ĉiuj perdos la vivon.

Se vi pensas, kiel riĉaj ni estos, kondiĉe ke ni nur manĝu grenojn kaj vegetalojn, eble vi ekkonscias, ke ni tute ne bezonas torturi kaj mortigi bestojn.

Sed ĉasi kaj manĝi viandon ne estas la nura metodo por mortigi bestojn.

Nenio pli incitas vin ol Moskito zumanta ĉe viaj oreloj dum la nokto. Vi kutime mortigas ĝin.

Kio estas pli abomeninda ol blato paŝanta trans la planko? Vi kutime piedpremas ĝin.

Kion tiuj ĉi insektoj faras en la ĉambro? Ili sendas al vi mesaĝon. Blato estas kuriero por informi vin, ke via ĉambro estas ne sufiĉe pura. Se vi ne volas vidi blatojn, purigu kaj ordigu vian ĉambron por ke ili ne plu ĝenu vin.

Moskito estas alia kuriero por atentigi vin teni vian fenestran kulvualon firma.

Eble vi pensas: "Mi scias kion fari kontraŭ tiuj kurieroj. Mi mortigu ilin per efika insekticido. Ili scios, kiu estas la vera mastro en tiu ĉi loko!"

Hodiaŭ per insekticido oni povas

mortigi la insektojn, sed kiu suferos de tio en la longa tempo poste? Vi, mi, ni ĉiuj.

Insekticido estas forta veneno por mortigi la insektojn. Produkti venenon poluas la medion. Kiam la venenoj estas ellasitaj, ili povas resti en la ĉirkaŭa medio kaj malsanigi nin.

Por unu dolaro da insekticido ŝprucigita de vi, ĉirkaŭ sep dolarojn vi devas elspezi por kuraci la damaĝojn de viaj korpo kaj medio.

Nun ni ne parolu pri dioj aperantaj en la sonĝoj de malproksimaj ĉinoj antaŭ centoj da jaroj. Ĉi tie ni parolu pri nia nuna tempo.

Se vi manĝas korpojn de mortintaj bestoj, vi suferos de: kancero, kormalsano, renaj problemoj kaj dekoj da aliaj malsanoj.

Esploru per vi mem.

* Se vi manĝas mortintajn bestojn, vi devos elspezi multe da mono por viziti kuracistojn kaj aĉeti medikamentojn.

* Se vi manĝas viandon, fiŝojn, ovojn aŭ laktaĵojn, vi kaŭzas suferon al multaj bestoj.

* Se vi manĝas viandon, vi konsumas kiel porko pli da manĝaĵo kaj kaŭzas malsategon al pli multaj homoj.

* Se vi manĝas viandon aŭ uzas insekticidon, vi helpas difekti la medion, en kiu ni vivas.

Ĉu tio havas signifon? Vi devas akcepti la fakton eĉ sen profunda diskuto pri la natura ekvilibro aŭ la natura leĝo, kiun ni nomas darmo.

Mortigi bestojn estas ago kontraŭ la naturo.

"Leonoj kaj tigroj mortigas ĉiutage, ĉu ne? Do mortigo estas natura, ĉu ne?"

Jes, leonoj kaj tigroj mortigas. Sed eble estas ne malbone por vi ekzameni vin mem, se vi neniam pensis pri tio antaŭe.

Ĉu vi havas voston kiel leono? Ĉu

vi havas striojn kiel tigro? Ĉu vi havas grandajn, pintajn dentojn kaj fortajn ungojn?

Ne. Kion vi havas? Inteligentecon, multe da inteligenteco, tial vi povas paroli, legi, skribi kaj pensi, anstataŭ nur mordi kaj grati. Vi devas uzi vian inteligentecon por disvolvi saĝon.

Se vi retrorigardas la homaran historion atente, vi povas vidi klare, ke ni pli kaj pli uzas nian saĝon ol nian forton.

Se homoj antaŭ miloj da jaroj volis movi grandan ŝtonon, ili devis kunvenigi grupon da homoj kaj laboris kun krioj ĝis ili movis ĝin sukcese.

Poste, kiam oni lernis iom pri la fundamenta fiziko, la ŝtonegon povis movi nur unu homo, kiu scias kiel uzi levilon. Sed tio ankoraŭ bezonis ŝvitigan forton.

Nun se ni volas movi tiun ŝtonegon, ni havas maŝinojn. Se ni

scias kiun butonon premi, ni povas movi la ŝtonegon sen granda forto.

Tio okazas ĉar ni uzas nian menson, sed ne nur nian korpon.

Alivorte, ni fariĝas pli kaj pli kapablaj. Tio estas bona, sed ankoraŭ ne sufiĉa. La fina rezulto de la homaraj klopodo kaj evoluado dum milionoj da jaroj estas ne pasigi nian vivon nur por elfosi ŝtonojn, rigardi televidon aŭ amuziĝi per ludiloj.

Ni ne plu estas sovaĝaj bestoj en ĝangaloj. Ni estas civilizitoj kaj devas kondukti civilize. Kiam ni kreskas, ni forĵetas niajn pupojn kaj kolerŝtormojn; kiam nia racio disvolviĝas, ni devas forlasi nian sovaĝan manieron kaj disvolvi nian menson.

Iuj diris: "Jes, sed leono estas besto granda, forta kaj potenca. Ĉu vere?"

Ĉu leono estas vere tre forta? Ĉu vi aŭdis, ke leono povas muĝi tiel

laŭte kiel laŭtparolilo, kuras tiel rapide kiel trajno, tranĉas tiel profunde kiel segilo, aŭ piedpremas tiel forte kiel premaŝino? Tiuj fortaj maŝinoj estas produktaĵoj de nia inteligenteco. Homa inteligenteco estas pli granda ol la forto de bestoj.

Ni respektu leonojn, tigrojn, marporkojn, hundojn kaj ĉiujn aliajn bestojn; ni honoru ilian rajton por vivi; ni estimu ilian kontribuon al la ekosistemo, kaj plene kompatu ilin.

Leono eble havas fortan korpon, kaj ĝi eble havas iom da inteligenteco, sed la tragedio de leono kaj ĉiuj aliaj bestoj estas tio, ke ili estas malsaĝaj. Ho, certe, kvankam ili povas komuniki unu al aliaj, kaj povas trejniĝi por ludi akrobataĵon, sed ili povas nek pensi multe kaj nek koncentri sian menson, tiel ili ne povas scii, kia estas la universo.

Tio estas tre grava misio de ni homaro kun pli granda inteligento. Ni

devas lerni, kio ni estas, kie ni estas kaj kiuj ni estas. Se ni ne scias tion, ĉiuj niaj inventaĵoj, urboj, monumentoj kaj scienco estos sensencaj.

Se ni ne scias, kie ni estas, kio ni estas, kaj kiuj ni estas, ni ne povas kompreni nin mem. Ni devas kompreni nin mem por konscii, kio estas la universo. Nur tiel ni povos liberigi nin el la sufero.

Se ni ne povas kompreni nin mem, ni devas suferi animmigradon de naskiĝo al morto, kaj de renaskiĝo al morto ĝis ni tute elliberiĝos el la ciklo. Vivo estas plena de tiel multaj suferoj, ke iam ni estas tro indiferentaj por konscii la plibonigeblecon de nia situacio. La metodo por plibonigi nian situacion estas disvolvi nian saĝon por koni la universon, liberigi nin el la animmigrado inter vivo kaj morto.

Ne nur bestoj, sed ankaŭ plej multe da homoj ne povas pensi sufiĉe pri tio. Se ni volas konscii kio estas la

universo, ni devas labori tre diligente por disvolvi saĝon. Saĝo estas la vojo al liberiĝo. Liberiĝo signifas liberigi nin el la suferoj. Por disvolvi saĝon, la unua farendajo estas ne plu meti obstaklojn por ni mem.

Por disvolvi saĝon, ni bezonas fortikan korpon kaj fortan menson.

Ĉu vi memoras la lastan fojon de via malsano? Vi ne povis viziti lernejon ĉar vi ne povis koncentri vian atenton en viaj lecionoj kiam via korpo estis en sufero. Same, se vi ne estas sana, via menso ne estas klara. Forta kaj sana korpo estas fundamento por forta kaj sana menso.

Fizika ekzerco faras nian korpon forta kaj sana, sed ankaŭ tre gravas la nutraĵo, kiun ni metas en nian korpon.

Se ni ŝargas nian korpon per viando el mortigitaj bestoj, ni difektas nian sanon. Se ni volas esti sanaj, ni devas fariĝi vegetaranoj.

Alia problemo estas tio, ke ni

rompas la naturan leĝon, kaj fine ni devos repagi al la bestoj se ni manĝas ilin. Estas pli facile ne rompi tiun leĝon, tiel ke ni ne metu multajn obstaklojn sur nian propran vojon.

Sed kiel ajn strebe ni laboras, estas tre malfacile liberigi nin mem el la suferado ol naĝi tra la Pacifika Oceano.

Jen kial Budho Amitabo sentis bedaŭron por ni kaj kreis Puran Landon aŭ Okcidentan Paradizon. En la Pura Lando, ni povos disvolvi nian saĝon sen sufero kutima sur la tero. Se ni volas iri tien, Amitabo bonvenigos nin kaj poste instruos nin kiel fariĝi budhoj.

Se ni volas iri tien, ni recitu Amitabon tutkore kaj tutanime. En ĝusta tempo, li alvenos por bonvenigi nin.

Alveninte tien, ni tuj liberiĝos el

ciklo de naskiĝo kaj morto. Ni povos lerni kaj studi. Iutage ni povos libere reveni al la homa mondo kiel budhoj por helpi ĉiujn suferantajn vivestaĵojn fariĝi budhoj.

Jen niaj elkoraj bondeziroj al vi:

Ni bondeziras al vi grandan feliĉon,

Ni bondeziras al vi bonan sanon,
kaj Ni bondeziras al vi brilan saĝon!

AMITABO!

Pri la esperanta traduko

Mi ekmemlernis Esperanton kune kun aliaj lingvoj antaŭ ĉirkaŭ dudek jaroj, sed poste ĉesigis la lingvajn lernadojn por ĉefe okupiĝi en la lernado de budhismo. Nur antaŭ kelkaj jaroj mi denove eklernis ĝin post kiam mi hazarde trovis, ke jam estas sufiĉe bona kondiĉo por lerni kaj praktiki Esperanton en la nuna tempo. Nelonge post mia refoja lernado, mi denove decidis esperantigi budhisman literaturajon plej plaĉan al mi.

Hazarda okazaĵo iniciatis mian tradukadon de antikva rakontaro en Ĉinio "Amo al Vivo". Kiam mi vivis en Zhejiang (Ĝeĝjan) provinco en la suda parto de Ĉinio, mi unuafoje iris kun miaj samideanoj al bazono de marbestoj por aĉeti elliberigotajn vivestaĵojn. Tian aktivadon monkontribuis budhanoj kaj ni kutime aĉetis kaj liberigis

bestojn laŭ iliaj deziroj. Kiel denaska nordano mi neniam imagis kiel dolore suferas tiel multaj maraj bestoj. Onia kruelaĵo mortigi vivestaĵojn estis vere terura. Sinkuraĝiginte, mi iris al la kompatindaj bestoj por beni ilin unu post alia per mantro. Tie mi vidis, ke la vendistoj de ranoj aplombe senhaŭtigas la ranojn kaj detranĉas iliajn antaŭajn membrojn. La suferantaj ranoj baraktis kaj saltetis senhelpe en la pelvego.

Ĉe la apuda stando iu fendigis angilojn de la kapo ĝis la vosto. Vere timige! Mi sentis, ke ankaŭ mia koro dolore sangas same kiel la kompatindaj akvuloj. Ne plu povante elteni la vidaĵon, mi revenis al miaj samideanoj, kiuj aĉetas serpentojn. En la vendejo de serpentoj amasiĝis grandaj kaĝoj plenaj de serpentoj longaj kaj dikaj, kiajn mi neniam vidis antaŭe. Interkonsentinte pri la prezo, la mastrino de la vendejo

ekkaptis serpentojn kaj metis ilin laŭvice en la sakojn pretigitajn de ni. Min mirigis la afero, ke la venenaj kaj ferocaj serpentoj estis tiel obeemaj en ŝia mano. Ŝi povis kapti kaj kurbigi ilin laŭplaĉe. La liberaj vendistoj el aliaj butikoj ankaŭ kolektiĝis por helpi en la laboro. Oni eĉ instigis min kapti serpentojn, sed mi rifuzis pro timo. Starante proksime, mi nur mense recitadis mantron por beni ilin. Mi elkore bondeziris, ke ili havu sekuran vivon en tiu ĉi vivo kaj ne plu renaskiĝu suferaj en la sekva. Tiam mi vidis ion neordinaran. La mastrino ĉiam evitis kapti la serpenton plej dikan kaj plej longan. La aliaj helpantoj demandis, kial ŝi ne kaptas ĝin. Ŝi respondis, ke per tiel granda serpento oni kutime enspezas pli multe. La aliaj atentigis, ke ŝi devas vendi ĝin, ĉar ni jam interkonsentis aĉeti la serpentojn senescepte en la tutaj kaĝoj per definitiva prezo. Kiam

ĉiuj aliaj serpentoj estis en niaj sakoĵ, ŝi restigis la plej grandan postulante pli da mono. Oni riproĉis ŝin, kaj finfine, ŝi povis fari nenion ol devigite elpreni la serpenton. Je la komenco la serpento restis obeema kaj senmova en ŝia mano. Post longa momento ŝi ŝanĝis sian opinion kaj anstataŭ meti ĝin en la sakon, ŝi provis remeti ĝin en la kaĝon. Ĝuste tiam la serpento levis sian kapon kaj subite atakis ŝin per mordo je ŝia mano. Premante la vundon per la alia mano, ŝi sukcese enkaĝigis la serpenton. Multaj rigardantoj kompatis la ribeleman estaĵon, kaj insultis ŝin por savi ĝin. Ŝi do povis fari nenion ol denove elpreni la serpenton kontraŭvole. Ŝi ne tuj metis ĝin en nian sakon, sed tenis ĝin senmove eble pro hezito ĉu ŝi vendu aŭ ne. Longa momento forpasis ĝis la serpento denove ŝin mordis. Piedbatante la teron pro doloro ŝi finfine metis ĝin en la sakon. Feliĉe la

kompatinda estaĵo saviĝis de la morto. Kvankam la okazaĵo daŭris nelonge, tamen ĝi ĉiam aperas en mia memoro. Ĉiuj vivestaĵoj amas sian propran vivon kiel ni amas la nian. Ili ankaŭ havas senton kaj humoron same kiel ni mem, sed nur ne kapablas sin esprimi al ni libere en homaj lingvoj. Kial mi ne faru ion por favori ilin des pli efike? Laŭ budhisma teorio, la militoj kaj konfliktoj estas kaŭzitaj de la mortigado al vivestaĵoj. Se oni mortigos malpli da vivestaĵoj, estos malpli da rankoro kaj ni havos pli da espero por la mondpaco. Do mi decidis elangligi la rakontojn pri amo al la vivestaĵoj okazintajn en antikva Ĉinio. Jen la deveno de mia traduko "Amo al Vivo".

Post la tradukado de tiu ĉi rakontaro, mi publikigis ĝin en la intereton, kaj multaj samideanoj en kaj ekster Ĉinio fervore helpis min en la tralegado kaj korektado. Ili

estas samideano Wen Jingen el Ĉinio, samideano Ĝan Ŭesli Starlin (membro de BLE) el Usono, samideano Michel Fontaine el Francio, samideano Augusto Casquero el Hispanio kaj aliaj samideanoj konataj kaj ne konataj. Iuj samideanoj esperantistaj kaj budhanaj eĉ donacis monon al mi por eldoni la tradukon kiel senpagan legaĵon. Samideano Zhao Jianping el Ĉina Radio Internacia afable legis kaj sonregistris la tekston de la traduko kaj faras ĝin en diskon. Do ni elkore dankas ĉiujn helpantojn lingvajn kaj ekonomiajn por la eldono de tiu ĉi traduko kaj esprimas mian sinceran bondeziron al ili. Kaj krome, ni petas de vi pluan helpon kaj subtenon en nia posta laboro.

戒杀放生文

明古杭云栖寺沙门祿宏撰并注

戒杀文

世人食肉，咸谓理所应然，乃恣意杀生，广积怨业，相习成俗，不自觉知。昔人有言，可为痛哭流涕长太息者是也。计其迷执，略有七条，开列如左，余可例推云。

凡有知者必同体，人之食肉，大是怪事。然不以为怪者，良由家世袭而为常，邻里比而成俗。习行既久，不觉其非，反以为是，又奚怪乎？今有杀人而食者，人必大骇而亟诛之。何也？不习行故也。使杀人无禁，行之数年，以人肉而供庖厨者遍于天下矣。故曰举世习行而不觉其非，可为痛哭流涕长太息者是也。

一曰生日不宜杀生。哀哀父母，生我劬劳，己身始诞之辰，乃父母垂亡之日也。是日也，正宜戒杀持斋，广行善事。庶使先亡考妣，早获超升，现在椿萱，增延福寿。何得顿忘母难，杀害生灵，上贻累于亲，下不利于己。此举世习行而不觉其非，可为痛哭

流涕长太息者一也。

唐太宗万乘之主，生日尚不为乐。田舍翁多收十斛粟，乃贺客盈门，欢宴累日。不知其可也。今世有生日饭僧诵经，修诸善事者，其贤乎哉！

二曰生子不宜杀生。凡人无子则悲，有子则喜。不思一切禽畜，亦各爱其子。庆我子生，令他子死，于心安乎？夫婴孩始生，不为积福，而反杀生造业，亦太愚矣。此举世习行而不觉其非，可为痛哭流涕长太息者二也。

一猎人暮夜大醉，视其幼子为獐，砺刃将杀之，妻泣谏不听，竟剖其腹，出其肠，已而安寝。天明，呼其子与入市鬻獐肉。妻哭曰：“昨汝所杀者子也。”其人举身自掷，五内崩裂。噫！人畜虽殊，爱子之心一也，安可杀欤！

三曰祭先不宜杀生。亡者忌辰，及春秋祭扫，俱当戒杀，以资冥福。杀生以祭，徒增业耳。夫八珍罗于前，安能起九泉之遗骨而使之食乎？无益而有害，智者不为矣。此举世习行而不觉其非，可为痛哭流涕长太息者三也。

或曰：“梁武帝以面为牺牲，世讥其使祖宗不血食。”噫！血食未必珍，蔬食未必

恶。为人子者，贵乎慎修其身，而不覆先宗祀，斯善矣。奚取于祀之必用血也？禴祭胜于杀牛，《易》垂明训。牲养犹为不孝，圣有嘉谟。奚取于祀之必用血也？

四曰婚礼不宜杀生。世间婚礼，自问名纳采以至成婚，杀生不知其几。夫婚者生人之始也，生之始而行杀，理既逆矣。又婚礼，吉礼也，吉日而用凶事，不亦惨乎？此举世习行而不觉其非，可为痛哭流涕长太息者四也。

凡人结婚，必祝愿夫妻偕老。尔愿偕老，禽兽愿先亡乎？嫁女之家，三日不息烛，思相离也。尔以相离为苦，禽兽以相离为乐乎？信乎婚之不宜杀矣！

五曰宴客不宜杀生。良辰美景，贤主佳宾，蔬食菜羹，不妨清致。何须广杀生命，穷极肥甘，笙歌饜饫于杯盘，宰割怨号于砧几。嗟乎！有人心者，能不悲乎？此举世习行而不觉其非，可为痛哭流涕长太息者五也。若知盘中之物，从砧几怨号中来，则以彼极苦，为我极欢，虽食，亦不下咽矣。可不悲乎？

六曰祈禳不宜杀生。世人有疾，杀生祀神以祈福祐，不思己之祀神，欲免死而求生也，杀他命而延我命，逆天悖理，莫甚于此矣。夫正直者为神，神其有私乎？命不可延，而

杀业具在。种种淫祀，亦复类是。此举世习行而不觉其非，可为痛哭流涕长太息者六也。

《药师经》云：“杀种种众生，解奏神明，呼诸魍魉，请乞福祐，欲冀延年，终不可得。”所谓命不可延，杀业具在也。种种淫祀，如杀生求子、杀生求财、杀生求官等，及其得子、得财、得官，皆本人分定，非鬼神所为也。偶尔满愿，遽谓有灵，信之弥坚，行之愈笃。邪见炽然，莫可救疗，悲夫！

七曰营生不宜杀生。世人为衣食故，或畋猎，或渔捕，或屠宰牛羊猪犬等，以资生计。而我观不作此业者，亦衣亦食，未必其冻馁而死也。杀生营生，神理所殛。以杀昌裕，百无一人。种地狱之深因，受来生之恶报，莫斯为甚矣。何苦而不别求生计乎？此举世习行而不觉其非，可为痛哭流涕长太息者七也。

亲见屠羊者垂死而口作羊鸣，卖鳝者将亡而头如鳝啮。此二事近在邻居，即非传说。我劝世人，若无生计，宁丐食耳。造杀而生，不如忍饥而死也。吁！可不戒哉？

如上所列，甚拂常情。达人览之，必以为确论。倘能全戒，善莫加焉。其或不然，量力除减，或去四五，或禁二三。除一事则消一业，减一杀则杜一怨。若未能断绝腥膻，

且先应市买现物，不加亲杀，亦免大愆。积养慈心，渐入佳境。得斯文者，更望展转流通，递相劝化。能劝一人不杀，如救百万生灵。劝至十人百人，以及千万亿众，阴功浩大，善果无穷。但肯信行，决不相赚。

每年写十二份，粘贴屋壁。一月不杀，则于月下书“不杀”二字。一月不杀，下善也。一年不杀，中善也。一生不杀，上善也。世代不杀，善之又善者也。愿人人戒杀，户户持斋，则诸佛生欢，万神加护，干戈由是永息，刑罚可以无施，地狱为之顿空，苦海因而长别矣。

戒杀祝愿

若能一月不杀，至月尽夜，或次月朔旦，对佛像前，至心礼拜，白言：“弟子某甲，一心归命西方极乐世界阿弥陀佛。我遵先佛明诲，今行不杀，已及一月。以此功德，愿我罪业消除，怨愆解释。所修善根，日益增长。命终之际，身心安隐，正念分明，蒙佛接引，生极乐国七宝池内莲华之中。华开见佛，得无生忍，具足佛慧，以大神力，凡我旷劫所杀怨命，以及十方被杀众生，悉得度

脱，成无上道。愿佛慈悲，哀怜摄受。”发愿已，念佛或百声、千声、万声，随意多少。

放生文

盖闻世间至重者生命，天下最惨者杀伤。

至重有二：一者，世人于金宝、官爵、妻子，以至己身，皆其所重。然不可得兼，则重之中必取其尤重者。是以为救己身，不吝金宝；为救己身，不惜官爵；为救己身，不顾妻子，故云至重。二者，凡厥有生，皆能作佛，则生为佛种，故云至重。最惨者，如捶打等，虽皆苦事，未至断命，惟杀最惨。

是故逢擒则奔，虬虱犹知避死；将雨而徙，蝼蚁尚且贪生。因命至重，为全命故。因杀至惨，为逃杀故。是以虬虱蝼蚁，皆知避死贪生。微命尚然，大者可知也。何乃网于山，罟于渊，多方掩取；曲而钩，直而矢，百计搜罗。

一切众生既皆避死贪生，何乃昧此良心，行诸毒事。网擒山兽，罟觅渊鱼，俯水垂钩，仰空发矢，以至暗施陷阱，密设牢笼。百计多方，莫能尽举，良可叹也！使其胆落魄飞，母离子散。如上网罟钩矢，见之惊怖，则魂

胆飞扬；中之丧亡，则母儿离散。如人遭乱世，兵火临身，一何异乎？或囚笼槛，则如处囹圄；或被刀砧，则若临刳戮。幽系之，则禁锢不异囹圄。宰割之，则痛苦同于刳戮。设以身处，当何如其为情也？怜儿之鹿，舐疮痕而寸断柔肠；畏死之猿，望弓影而双垂悲泪。

怜儿之鹿者：许真君少时好畋猎，一日射中一鹿，鹿母为舐疮痕，良久不活，鹿母亦死。真君剖其腹视之，肠寸寸断，盖为怜子死，悲伤过甚，至于断肠。真君大恨，悔过，折弓矢，入山修道，后证仙品，拔宅飞升。此证上文母子离散意。

畏死之猿者：楚王与养由基出猎，遇猿，令射之。猿望见由基，即泪下。盖猿臂柔捷，能接飞矢，由基神射，矢到之处，臂不及接，知其必死而悲也。此证上文魂胆飞扬意。恃我强而凌彼弱，理恐非宜；食他肉而补己身，心将安忍？

观上二事，则知杀生甚所不应。且世人谓禽兽之肉，人所应食，不知皆是强凌弱耳。不然，猛虎食人，亦将曰人之肉，虎所应食乎？螳螂食蝉，雀食螳螂，鹰鹫食雀，弱之肉，强之食，此理甚明，当不疑也。又世人谓蔬食者瘠，肉食者肥。为肥己身，不念他

苦，人心安在哉！由是昊天垂悯，古圣行仁。

由世迷故，杀气动天，而天本好生，常示下民。下民不知，是以杀生太重，则雨旸不时，刀兵灾起。人修善事，则年岁丰登，海宇宁谧。世人杀生，是逆天也。古之圣人，因此上顺天心，下悲物命，行仁救济。事见下文。

解网著于成汤，畜鱼兴于子产。

解网者：商王成汤出遇猎人布四面网，祝曰：“从天来者，从地来者，从四方来者，皆入吾网。”汤为解三面，止留其一，改祝曰：“欲左者左，欲右者右，欲上者上，欲下者下，不用命者乃入吾网。”

畜鱼者：郑大夫子产，人有馈之生鱼者，子产不食，令校人畜之池中。观此二事，则知放生非独佛教，儒中君子无不奉行。

圣哉流水，润枯槁以囊泉；悲矣释迦，代危亡而割肉。

囊泉者：《金光明经》，流水长者子出见十千游鱼，困涸水中，将欲危毙。用象囊水，倾注得全，复为说法。鱼命过，皆生天上。

割肉者：释迦牟尼佛往昔为菩萨时，遇鹰逐鸽，鸽见菩萨，投身避难。鹰语菩萨：“尔欲救鸽，奈何令我饥饿而死？”菩萨问鹰：“汝须何食？”鹰答食肉。菩萨割臂肉

偿之。鹰欲肉与鸽等，菩萨割肉，弥割弥轻，至肉将尽，不能等鸽。鹰问生悔恨否？菩萨答言：“吾无一念悔恨，若此语不虚，当令吾肉生长如故！”立誓愿已，身肉如故。鹰化天帝身，空中礼拜赞叹。

天台智者，凿放生之池；大树仙人，护栖身之鸟。

凿池者：天台智者大师，讳智顓，隋炀帝号为智者，曾凿池劝人放生。又不但智者，古来多有此事。今西湖亦古放生池也，世远人亡，时更法坏，渔火星飞于水面矣，悲夫！

护鸟者：古有仙人，常坐一大树下，思禅入定。有鸟栖其怀中，恐惊鸟故，跏趺不动，候鸟别栖，然后出定。慈物之心一至于此。

赎鳞虫而得度，寿禅师之遗爱犹存；救龙子而传方，孙真人之慈风未泯。

赎鳞虫者：永明大师，讳延寿。吴越王镇杭，师为余杭县库吏，屡以库钱买鱼虾等物放之，后坐监守自盗，法当弃市。王颇知其放生也，谕行刑者观其辞色以覆。师临死地，面无戚容。人怪之，师曰：“吾于库钱毫无私用，尽买放生命，莫知其数。今死，径生西方极乐世界，不亦乐乎！”王闻而释之。乃出家为僧，修禅礼忏，得无碍辩才。师涅槃后，有僧入冥，见阎罗王时时出座礼

一僧像。问之，则阳间永明寿禅师也，已生西方上品上生。王敬其德，故时礼耳。

救龙子者：孙真人未得仙时，出遇村童擒一蛇，困惫将死，真人买放水中。后默坐间，一青衣来请，随而赴之，至一公府，则世所谓水晶宫也。王者延置上座，曰：“小儿昨者出游，非先生则几死矣！”设宴毕，出种种珍宝为谢。真人辞不受，曰：“吾闻龙宫多秘方，传吾救世，贤于金玉多矣。”王遂出玉笈三十六方。真人由此医术弥精，后证仙品。

一活蚁也，沙弥易短命为长年，书生易卑名为上第。一放龟也，毛宝以临危而脱难，孔愉以微职而封侯。

活蚁二事：一短命长年者，昔有沙弥侍一尊宿，尊宿知沙弥七日命尽，令还家省母，嘱云八日当返，欲其终于家也。八日返，师怪之，入三昧勘其事。乃还家时路见群蚁困水，作桥渡之，蚁得不死，由此高寿。二卑名上第者，宋郊、宋祁兄弟也，俱应试。郊尝见群蚁为水所浸，编竹桥渡之。时有胡僧睹其貌，惊曰：“公似曾活数百万命者。”郊对：“贫儒何力致此？”僧云：“不然，凡有生者皆命也。”郊以活蚁对。僧云：“是已，公弟当大魁多士，然公亦不出弟下。”

后唱名，祁果首选。朝廷谓不可以弟先兄，改祁第十，以郊为第一。始信僧言不妄云。

放龟二事：一临危脱难者，毛宝微时，路遇人携一龟，买而放之。后为将，战败赴水，觉水中有物承足，遂得不溺。及登岸，则承足者，前所放龟也。二微职封侯者，孔愉本一卑官，亦曾放龟，龟浮水中，频回首望愉，然后长逝。后愉以功当侯，铸印时，印上龟纽，其首回顾。毁而更铸，铸之数四，模直首偏，回顾如旧。铸者大怪，以告愉。愉忽忆放龟之时，龟首回顾，恍然悟封侯者，放龟之报也。

屈师纵鲤于元村，寿增一纪；随侯济蛇于齐野，珠报千金。

纵鲤者：屈师于元村遇一赤鲤，买放之。后梦龙王延至宫中，谓曰：“君本寿尽，以君救龙，增寿一纪。”

济蛇者：随侯往齐国，路见一蛇，困于沙磧，首有血出，以杖挑放水中而去。后回至蛇所，蛇衔一珠向侯，侯不敢取。夜梦脚踏一蛇，惊觉，乃得双珠。

拯已溺之蝇，酒匠之死刑免矣；舍将烹之鳖，厨婢之笃疾瘳焉。

拯蝇者：一酒匠见苍蝇投酒瓮，即取放干地，以灰拥其体，水从灰拔，蝇命得活，

如此日久，救蝇数多。后为盗诬，无能自白，狱将成。主刑者援笔欲判决，蝇辄集笔尖，挥去复集，判之莫得。因疑其冤，详问之，则诬也。呼盗一讯而服，遂得释归。噫，亦异矣哉！

舍鳖者：程氏夫妇性嗜鳖，一日偶得巨鳖，嘱婢修事。时暂出外，婢念手所杀鳖不知其几，今此巨鳖心欲释之，吾甘受捶挞耳，遂放池中。主回索鳖，对以走失，遂遭痛打。后感疫疾将死，家人舁至水阁，以俟尽命。夜忽有物从池中出，身负湿泥，涂于婢身，热得凉解，疾乃苏愈。主怪不死，诘之，具以实对。主不信，至夜潜窥，则向所失鳖也。阖门惊叹，永不食鳖。

贸死命于屠家，张提刑魂超天界；
易余生于钓艇，李景文毒解丹砂。

贸命屠家者：张提刑常诣屠肆，以钱赎物放之。后临终时，语家人言：“吾以放生，积德深厚，今天宫来迎，当上生矣。”安然而逝。

易生钓艇者：李景文常就渔人货其所获，仍放水中。景文素好服食，常火炼丹砂饵之，积热成疾，疽发于背，药莫能疗。昏寐之中，似有群鱼濡沫其毒，清凉快人，疾遂得瘥。亦鳖报厨婢之类也。

孙良嗣解赠缴之危，卜葬而羽虫交助；
潘县令设江湖之禁，去任而水族悲号。

解赠缴之危者：孙良嗣遇禽鸟被获，辄买纵之。后死欲葬，贫莫能措。有鸟数百，衔泥叠叠。观者惊叹，以为慈感所致。

设江湖之禁者：县令潘公，禁百姓不得入江湖渔捕，犯者加罪。后去任，水中大作号呼之声，如丧考妣。人共闻之，莫不叹异。

信老免愚民之牲，祥符甘雨；曹溪守猎人之网，道播神州。

免牲者：信大师遇时亢旱，民杀牲请雨，师悯其愚，谓曰：“汝能去牲勿用，吾为汝请。”民允之。师乃精诚以祷，甘雨骤降，远近多感化者。

守网者：六祖既佩黄梅心印，以俗服隐于猎人。猎人令守网，祖瞰其亡也，獐兔之类，可放者辄放之，如是一十六年。后坐曹溪道场，广度群品，灯分五宗，泽垂万世焉。

雀解衔环报恩，狐能临井授术。

雀衔环者：杨宝幼时，见黄雀为梟搏坠地，复为蝼蚁所困，取而畜诸笥中，给以黄花，痊乃放去。夜梦黄衣童子拜谢，赠玉环四枚，曰：“我王母使者，荷君济命，愿君子孙洁白，位列三公，亦如此环矣。”后四世贵显。

狐临井者：一僧素无赖，闻黄精能驻年，

欲试其验，置黄精于枯井，诱人入井，覆以磨盘。其人在井，遑迫无计。忽一狐临井，语其人言：“君无忧，当教汝术。我狐之通天者，穴于冢上，卧其下，目注穴中，久之则飞出，仙经所谓神能飞形者是也，君其注视磨盘之孔乎。吾昔为猎夫所获，赖君赎命，故来报恩耳，幸毋忽也。”人用其计，旬余从井飞出。僧大喜，以为黄精之验，乃别众负黄精入井，约一月开视。至期视之，死矣。僧盖不知前人得出者，狐之力也，悲夫！

乃至残躯得命，垂白壁以闻经；难地求生，现黄衣而入梦。

白壁闻经者：予挂搭一庵，有人擒蜈蚣数条，以竹弓弓其首尾，予赎放之。余俱半死，惟一全活，急走而去。后共一友夜坐，壁有蜈蚣焉，以木尺从傍极力敲振，驱之使去，竟不去。予曰：“昔所放得非尔耶？尔其来谢予耶？果尔，吾当为尔说法，尔谛听毋动。”乃告之曰：“一切有情，惟心所造，心狠者化为虎狼，心毒者化为蛇蝎。尔除毒心，此形可脱也。”言毕令去，则不待驱逐，徐徐出窗外。友人在座，惊叹希有。时隆庆四年事也。

黄衣入梦者：杭州湖墅干氏者，有邻家被盗，女送鳝鱼十尾，为母问安。畜瓮中，

忘之矣。一夕梦黄衣尖帽者十人，长跪乞命。觉而疑之，卜诸术人，曰：“当有生物求放耳。”遍索室内，则瓮有巨鱓在焉，数之正十，大惊，放之。时万历九年事也。

施皆有报，事匪无征。

诸放生者，或增福祿，或延寿算，或免急难，或起沉痾，或生天堂，或证道果，随施获报，皆有征据。然作善致祥，道人心岂望报乎？不望报而报自至，因果必然，辞之亦不可得耳，放生者宜知之。

载在简编，昭乎耳目。

明有征也。如上所录，远则载在简编，有典有据；近则昭乎耳目，共见共闻。考古验今，定非虚谬。

普愿随所见物，发慈悲心，捐不坚财，行方便事。

此下普劝世人，随所见生命，发慈悲心，由是捐舍世财，方便救济。财不坚者，谓水得漂，火得焚，官得取，盗得劫，危脆无常，非坚物也。捐此作福，所谓以不坚财易坚财也。若无财者，只发慈悲心，亦是福德。或劝他人放生，或见人放生，赞叹随喜，增其善念，亦是福德。

或恩周多命，则大积阴功；若惠及一虫，亦何非善事。有力者恩周多命，固阴功也。

无力者惠及一虫，亦善事也。毋曰小善为无益而勿为也。世有不明此理者，必择身细数多之生，方肯买放。路遇大生，目视而过。此则惟贪自己之福，非悯众生之苦也。其福甚少，戒之戒之。

苟日增而月累，自行广而福崇。

善无大小，惟贵久长。日日增之，月月累之，善多则行广，行广则福崇矣。

慈满人寰，名通天府。

慈功久积，遍满寰区，人情既孚，天心必眷。或谓穹苍渺邈，何得相通？不知天王以六斋之日，巡狩人间，有善必知，无恶不察。又人行十善则天胜，人行十恶则修罗胜，故天帝时时欲人为善。一人为善，飞天神王报达天京。经有明文，非臆说也。

荡空怨障，多祉萃于今生；培渍善根，余庆及于他世。

放而不杀，与物无怨。非惟安乐今生，以此善根，当来之世，长寿永福。乃至成佛，万类有情倾心归附。皆余庆也。

倘更助称佛号，加讽经文。

遇生能放，虽是善功，但济色身，未资慧命。更当称扬阿弥陀佛万德洪名，讽诵大乘诸品经典。然虽如是，但凡买生，火急须放，讽经不便，只以念佛相资。若隔宿买而

来朝始放，或清晨买而午后犹存，必待陈设道场，会集男女，迁延时久，半致死亡。如是放生，虚文而已。

为其回向西方，令彼永离恶道。

念佛功德，愿诸生命尽此报身，往生西方极乐世界，莲华化生，入不退地，永离恶道，长息苦轮。恶道者，六道之中，三道为恶，地狱、饿鬼、畜生是也。

则存心愈大，植德弥深。

见苦放生，所存者善心也，今则是大菩提心矣，故云愈大。放生得福，所植者世间之德也，今则是出世之德矣，故云弥深。

道业资之速成，莲台生其胜品矣。

心大德深，其事何验？盖利他者，菩萨之行也。以此行门，助修道业，譬如船得顺风，必能速到涅槃彼岸矣。净业三福，慈心不杀，实居其一。今能不杀，又放其生。既能放生，又以法济令生净土。如是用心，报满之时，九品莲台高步无疑矣。普劝世人，幸勿以我德薄人微，而不信其语也。

放生祝愿

放生已，对佛像前，至心礼拜，白言：“弟子某甲，一心归命西方极乐世界阿弥陀佛。

我遵先佛明诲，今行放生，已得若干。以此功德，愿我罪业消除，怨愆解释。所修善根，日益增长。命终之际，身心安隐，正念分明，蒙佛接引，生极乐国七宝池内莲华之中。花开见佛，得无生忍，具足佛慧，以大神力，凡我所放一切生命，以及十方无尽有情，尽得度脱，成无上道。愿佛慈悲，哀怜摄受。”发愿已，念佛或百声、千声、万声，随意多少。

戒杀护生故事集

一、悲猿下泪

春秋战国时代，楚国有一位大将军养由基，善于射箭，他的箭法被称为“百步穿杨”。

有一次，养由基随从楚王出巡打猎，在原野树丛中，看见一只老猿，楚王命令养由基把老猿射下来。

老猿似懂人语，当它望见养由基张弓要射，不禁掩脸悲泣，其声甚哀。原来这只老猿手臂柔软敏捷，能接一般飞箭，但是如今面对这位风闻天下的神射手，箭无虚发，即使手臂再敏捷也无法应接，可怜老猿，自知必死无疑，因此胆落魂飞，掩面悲泣。

楚王见此情景，得知原由，于是感慨低叹，慈悲之心油然而生，立刻命令属下停止狩猎，楚王仁慈，国人歌颂。

二、救龟封侯

孔愉是晋朝山阴人，本是一名小官。曾见渔夫捕龟出售，孔愉心生慈悯，将龟买来

放生于河中。这只龟似懂人性，在入水之后，又浮出水面，频频回首，仰望孔愉，表示无尽的谢意，然后才没入水中。

后来孔愉因讨伐华轶有功，被封为侯。当铸造侯爵官印之时，印上龟纽头部，往后回顾，铸印官将他融毁，再重新铸造。但是融铸了多次，仍旧模型正直，龟纽向后回顾。铸印官大感奇怪，便将经过情形报告孔愉。

孔愉在不断思索此事之后，才忽然想起从前放龟时，龟屡次回头仰望。于是恍然明白，如今得以封侯，原来是放龟功德的善报。因此便保留这颗回顾侯印，佩带使用。

三、成汤解网

商朝开国始祖成汤，勤政爱民，为人处世，上体天心，下顺民意。

有一天，商王成汤出游野外，看见猎人四面张布猎网，并向天祷告说：“从天空飞降，从地面来者，或从四方来的禽兽，都入我的网里。”

成汤是一位仁民爱物的君主，见此情景而于心不忍，但也不便阻止他们狩猎捕兽。他便亲自向前，将猎网解除三面，只留下一

面，并且将祝祷词改为：“愿向左的，快向左逃；愿向右的，快向右逃；愿向上飞的，快向上逃；愿向下的，快向下逃，只有不要活命的，才进入我的网中。”

猎人大为感动，更是遵从成汤的教化。成汤见到人民狩猎积习已久，难以戒除，因此倡导网去三面，尚留其一，祝愿命该绝的，才入网中。以此方便教化世人不可残杀物命，以减少罪业。用心良苦，真是一位伟大的良君。

四、子产畜鱼

春秋时代，宋国贤大夫公孙侨，字子产，心地仁厚，孔子称赞他说：“仁爱之德，古人遗风，敬事长上，体恤百姓。”他一生乐善好施，尤其不爱杀生。

每当有人赠送活鱼给子产，他便叫仆人把鱼畜养在池塘里，眼见鱼儿悠游水中，他就心神舒畅地说：“得其所哉！得其所哉！”

子产见到朋友送来的活鱼，从来不忍心为享口福，把活鱼杀死，由此可见子产的仁德普及物类。爱惜物命，放生善举，其实并非只有佛教提倡，儒家贤圣君子也是应该遵

守奉行的。

五、护生益寿

浙江温州县丞官萧震，在少年时曾梦见神人告诉他说：“孩子，你的寿命只能到十八岁。”后来，他父亲奉派就任四川总师，萧震感念身命无常，不愿随行，但他父亲强命他同往。

到了四川，主帅设宴为他父亲洗尘，酒过三巡之后，照例要进玉箸羹这道名菜。这道菜的做法，是先以烈火烧红铁筷，然后钻入母牛乳内，乳汁就流出凝结在铁筷上，再加上调味，做成菜肴。

萧震偶然走入厨房，看到许多乳牛被绑着，便询问厨师，当他知道了原由之后，大为惊愕，心想：“人们只为一时口腹，竟然不惜让乳牛无辜惨遭如此酷刑。”于是他急忙前去禀报父亲，请求父亲下令，免去这种不人道的佳肴。

他父亲原来就很仁慈，于是下令永远禁用这道菜肴。不久，萧震又梦见神人对他说：“孩子，你心地善良，做了一件大阴德，不但免除了夭寿，而且还可以长寿，官至丞宰，

希望你多多爱护生灵。后来，萧震果然官至寺丞，高寿到九十多岁而安祥善终。

六、救麋免难

从前，浙江温州西乡，有一户张姓夫妇，慈悲好善，从不伤害物命。

某日黄昏，有许多猎人追杀一只麋，麋无路可逃，躲入张家，张妇便急忙用衣物掩盖保护，使猎人找不到麋。张妇在猎人离去之后，才将麋放走，麋好像知道张妇的救命之恩，临走时向她频频点头，表示感谢，然后离去。

次年春天，那麋忽然又奔入张家，用角将张妇幼子犄去，张妇急忙追赶出去，到了田坪中，望见麋将其子放下而去。张妇抱起幼子，忽然想起此麋原来是去年所救之麋，心中怀疑它为何不知报恩？

当她回到家时，大吃一惊，原来房屋已被屋后大树压倒，墙塌瓦碎，鸡犬家畜都被压死，张妇因为出去追麋，母子因而脱险平定。

由此可见，一念慈悲，纵然是畜生，也是会感恩图报的。

七、取象囊泉

自从本师释迦牟尼佛降世、说法度化众生以后，世人才知道因果报应、戒杀放生。在《金光明最胜王经》上，有这么一段慈悲济命，取象囊泉的故事：

从前，古印度有一位贤者——流水长者的儿子，生性仁慈。一日外出，看见山旁有一处大水池，因值炎夏，数月无雨，池水逐渐干涸，池中有数万鱼虾等生命，在烈日下干池里喘息，眼看就要被晒死。

长者子见状心起悲悯，立刻返回求见国王，请求国王暂借二十只大象，前往担水灌救众多待毙的生命。这位长者国王早已皈依三宝，听到长者子的请求，便慨然允准。长者子于是又带领二子从酒店借来许多盛酒的大皮囊，以囊盛水，由象运到大池倾倒，如此数次往返运水，终于救活池中数万鱼虾的生命。长者子见到数万生命重获生机，内心顿然欣愉，于是为鱼虾等说苦空无常大法，后来鱼虾等命终之后，神识因为闻法因缘而都超升天道。

八、救雀受环

汉朝时候，在华阴山北，住着一户杨姓人家。父母以农为业，只有一子，名叫杨宝，天性仁慈，聪明伶俐，人见人爱。

当杨宝才九岁时，有一次在华阴山北，看见一只黄雀被鸱鸢追逐扑伤，落在地上，又被许多蚂蚁围咬伤口，命将垂危。杨宝看到如此情景，深为悲愍，便把黄雀捧在手中，带回家敷治伤口，养在竹箱里，并且用黄花喂它，等到伤势痊愈，羽毛长好之后，才放它飞回林中。

一天晚上，杨宝梦见一位黄衣童子，向他拜谢说：“恩公！我是王母娘娘的使者，在飞往蓬莱仙山途中，遭到伤害，蒙您救治，恩德难报，仅赠白玉环四枚给您，但愿您子孙洁白，位列三公。”

后来杨宝子孙，杨震、杨秉、杨赐、杨彪四代，果然都位列三公，清风亮节，显贵无比。

九、佛肉喂鹰

释迦牟尼佛过去世行菩萨道时，遇见一只饥瘦的老鹰，急迫地在追捕一只鸽子，鸽子惊慌恐怖，看到菩萨便仓皇地投入菩萨怀中避难。老鹰追捕不得，周旋不去，便很凶恶地对菩萨说：“你为了要救鸽子的生命，难道就让我饥饿而死吗？”

菩萨慈祥地问老鹰说：“你需要什么食物充饥？”老鹰回答说：“我要吃肉。”菩萨便割自己臂上的肉给老鹰，可是老鹰要求与鸽子的肉相等重量，于是菩萨又再割肉，只是越割反而肉越轻，直到身上的肉快要割尽，仍然不及鸽子重。

老鹰便问菩萨说：“现在你应该后悔了吧？”菩萨答说：“我一点也不后悔！如果我所言是真实的，我身上的肉将会生长复原。”菩萨才发完誓愿，身上的肉果然立即恢复了原状。

于是老鹰感动佩服，立即恢复了天帝身，在空中向菩萨至诚恭敬地礼拜赞叹。原来这只老鹰是天帝变化，来考验菩萨难行能行难忍能忍的伟大事迹。

十、鱧鱼乞命

明神宗万历九年，在杭州湖墅，有一户于姓人家的邻居，遭遇盗贼抢劫。于家出嫁的女儿听到此事，特地回家向母亲问安，顺便带来十尾鱧鱼，给母亲食用。因为于家不随便杀生，乃将鱧鱼畜养在水瓮中，久而久之，便全忘记此事。

有一夜，于母梦见十个穿戴黄衣尖帽的人，突然进入房内，长跪在她面前，苦苦哀求救命。于母醒来之后，心中惶惶不安，疑怪交集，不知道该救何人之命。于是便请相命术士，预卜吉凶。术士告诉她说：“太夫人不必担忧，此事并非凶兆，而是尊府中有生灵求你释放。”

于母回家找遍室内，才发现水瓮内畜养着十尾鱧鱼，与所见十位黄衣尖帽的人数一样。便大惊失色地说：“差一点就害了十条生命，鱧鱼为了求生，竟然现黄衣人进入我的梦境，由此可见鱼类也是有灵性的。”于是立刻将鱧鱼放生。从此以后，于家的家道更为兴盛。

十一、牛刀断舌

从前，江苏常熟县黄草堂的地方，有一位以屠宰耕牛为职业的须某。他每次杀牛，必先将牛舌活活割下。牛惨痛哀鸣，须某却都无动于衷，每次把牛宰完了，就将牛舌带回家中，烹煮下酒食用，以为这样味道特别鲜美。

有一天，须某将屠刀安放在房门上，忽然听到两只老鼠，在房门上打架。须某好奇地仰脸张口往上看，哪知道两只老鼠将屠刀弄落，正好落入须某口中，而且刚好割断了他的舌头。他当场死亡。

唉！须某一生嗜杀成性，割牛舌佐酒，贪着口福，不料自己也被牛刀断舌惨死。看起来因果报应，并非是虚构之言！

十二、三月哀号

江苏嘉定县南翔镇，冈南居民曹升元，好吃狗肉，经常杀狗烹煮。

有一天，他将已杀死的狗浸在盆里。当正要分割时，狗突然从盆中跃出盆面约一尺多高，扑向曹升元的颈部，狠狠地咬了一口，

鲜血淋漓，他痛得昏倒过去，令旁观者目不忍睹。

曹升元被狗咬伤之后，遍寻名医治疗，奈何药石无效，毫无起色。由于伤处溃烂，痛裂肺腑，他每天昼夜疼痛哀号，如此拖延了三个月才死。酷好狗肉者，得知此情，再也不敢贪食狗肉了。

十三、护栖怀鸟

从前，有一位仙人在深山修道，时常在一棵大树下，盘膝静坐，修习禅定。

有一次，正值冬天，气候寒冷，有一只小鸟飞来，就栖息在仙人怀中，希望获得一些温暖。

仙人神色自若，惟恐惊动鸟儿，因此一直静坐，不敢动摇，让鸟儿安然栖息在怀中，等到小鸟飞往别处栖止，仙人才出定起来。

仙人慈悲爱护动物的心怀，真是令人感动。

十四、凿池放生

隋唐时代，天台宗祖师智者大师，讳名智顓。隋炀帝尊崇其德行，所以赐号智者。大师感怀当时人心残暴，多杀生灵，贪图口福，为了感化人心，因此发起教徒乐捐，购买浙江临海一带洼地六十多所，共长四百多里，开凿放生池，普劝世人戒杀放生，并奏请朝廷下令立碑，禁止捕鱼，直到唐贞观年间，依然存在。

此后，也有许多明君高僧倡导。唐肃宗乾元二年，曾下诏天下州县，各立放生池。宋真宗天禧元年，也曾下诏天下广立放生池。杭州西湖就是宋朝时设立的放生池，现在已成为有名的胜地。到了明朝莲池大师，也曾上方、长寿两处设立放生池，并写戒杀放生文流通天下，普劝世人仁慈不杀。因此，自古以来，景仰德风，发心慈济物命的仁人君子，真是不可胜数。

可惜时代久远，倡导者皆已离世而去，时局变迁，善法也败坏了，如今渔火星布，夜半电鱼者飘飞水面，平时又有各种钓鱼比赛等残害物命的活动，实在令人悲叹！

十五、赎生得度

宋朝永明大师，讳名延寿，平常喜欢买物放生。在未出家前，于吴越王钱文穆镇守杭州时，当余杭县的库吏。常挪用库钱买鱼虾等水族放生，因而犯了监守自盗的罪名，依法应处死刑。

吴越王信仰佛教，深知他盗用库钱，全在放生。因此命执行刑罚的人，在临刑时，注意观察他的言词容色，前来禀报。大师身临刑场，脸上毫无忧戚的表情，反而神色怡然，毫无惊惧，大家都觉得很奇怪。大师说：“我对库钱毫无私自使用，全部都是用来买物放生。如今死了，直生西方极乐世界，岂不是一大乐事？”吴越王听了他的话，就赦免了他的罪。

永明大师从此出家为僧，勤修禅定，礼佛拜忏，获得无碍辩才。

大师圆寂后，抚州有某僧生病，神识入冥间，看见阎罗王大殿左边，供一尊僧像。阎罗王时常出座恭敬礼拜。某僧感觉奇怪，主吏回答说：“阎罗王礼拜的是永明延寿大师。永明大师在世修持精进，如今已往生西方极乐世界，证得上品上生。阎罗王特别尊敬大师的德行，因而设供，每日经常礼拜。”

十六、救龙得笈

孙真人就是唐朝名医孙思邈，专精医药，慈悲济世。有一次，他外出遇见村童，捕捉一蛇，敲打戏弄，蛇身出血将死。孙真人怜悯蛇无辜地受到伤害，便向村童买回，用药敷治救活，然后放生于草泽中。

经过数日，孙真人在静坐间，看见一位青衣少年，邀请他来到一座水晶宫。真人看见龙王出来迎接，延请入内上座，并说：“小儿前日出游，被人所伤，幸遇真人拯救，不胜感激。”说罢，便殷勤设宴款待，并且又赠送许多珍宝，以表谢意。

真人拒绝接受说：“我听说水晶宫（即龙宫）中，有甚多医药秘方，愿能传我，可救世人，远胜于那些珍宝。”龙王为感激救子之情，便赠送玉笈三十六方，并且命仆人护送真人回家。

孙真人得到秘方，返回书房，从静坐中醒来，才知道是一场梦。但是他将秘方试验，都有灵效，于是编入千金方中传世，从此医术更加精进，救人无数。

十七、沙弥救蚁

从前有一位沙弥，随侍一位得道高僧，高僧有宿命通，知沙弥七日内，性命将尽，便叫他回家探望母亲，并且吩咐他说：“八天以后再回来。”其目的就是要让他命终在家。

七日后，沙弥回寺，高僧见沙弥不死，并且相貌改变，甚感奇怪。于是入三昧禅定，观察沙弥在七日中的经过。始知沙弥在回家时，适逢下雨，雨后溪涨，路见无数的蚂蚁被水所困，沙弥即以树枝做桥，救出水中无数的蚂蚁。

高僧乃以三昧境中所见情景，再问沙弥，果然是事实。因而非常欣慰地对沙弥说：“你的寿命七日内，本来已尽，因你一念慈悲，救了无数的蚁命，功德无量。如今相貌已改，来日定得长寿。”

后来，沙弥果然因此得免于夭死，而且活到八十多岁，还证得罗汉圣果，永离六道轮回之苦。

十八、母鹿断肠

许真君，名逊，字敬之，晋朝汝南人。少年时，喜好打猎。

有一天，他上山打猎，射中一只小鹿，却见母鹿奋不顾身地奔向小鹿，不断以舌舔抚小鹿的伤口，似有无限的悲伤，不久母鹿也倒地而死。

许真君便将二鹿带回，以刀剖开母鹿胸腹，发现母鹿肝已尽碎，肠寸寸断。他见此惨状，大为感动，痛哭流涕，悔恨不已，于是折毁弓箭，立誓永不打猎。

一切物类皆有母子之爱，当生离死别之际，肝肠是何等的痛苦！母鹿因为爱子情深，所以不忍抛弃中箭的小鹿而跑，又因为过度悲伤小鹿之死，以致肝碎肠断。唉！世间还有比此更悲惨的事吗？

许真君后来荐举为孝廉，官旌阳县令，因感晋朝朝政紊乱，乃弃官归隐。后来随吴猛学道，入山潜修，证了仙道，于是周游江湖以道术为民除害，晋孝武帝太康二年于洪州西山得道成真。因为常显灵济世，宋帝追封为神功妙济真君，也简称为许真君，或称许旌阳。

十九、屈师纵鲤

屈师在元邨地方，遇见渔夫拿着一条赤色鲤鱼，要到市镇去卖。鲤鱼望见屈师，跳跃挣扎，似有求救之意。屈师心中不忍，便将它买来放入河中。

后来屈师生病，在梦中梦见龙王邀请他到龙宫，并对他说：“先生本来寿命已尽。因救龙子一命，增延福寿十二年。”屈师救鲤鱼时四十八岁，后来活到六十岁，子孙满堂，无疾善终。

二十、大魁天下

宋朝时，宋郊宋祁兄弟两人，同在太学读书。有一次，他们遇到一位高僧，特地为他们兄弟相命说：“小宋今年科考将高中状元，大宋虽登科甲，但名位不高。”

事后，有一次，宋郊到野外，遇见蚁穴被暴雨所浸，无数蚂蚁将被淹死，宋郊心生慈悯，乃编竹做桥，救渡了无数的蚂蚁。

那年，兄弟两人同时参加科考，在放榜前，又遇见那位高僧。他见到宋郊，大为惊

奇地说：“先生相貌已改，必有大阴德，好像是救过无数的生命。”宋郊回答说：“贫儒哪有如此能力？”僧说：“不然！凡是小动物都有生命。”宋郊就说出救蚁之事。僧说：“这就对了！先生之令弟当中状元，但是先生功名将不在令弟之下。”

放榜点名次时，宋祁果然选居第一。当时章献太后认为小弟不宜位居兄长之先，于是将宋祁改为第十名，以宋郊为第一名。这时两人才深信高僧的话，果然应验，此事一时被传为佳话。

二十一、禽鸟助葬

孙良嗣是一位心地仁厚的乡民，虽然家境不好，但是若有看见禽鸟被人捕获关在笼子里，便设法凑钱买来放生。每当打开笼子，看见禽鸟吱吱飞翔空中，重获自由，心中就感到万分的舒畅与快乐。如此久而久之，他也不知道放了多少禽鸟，而他的生活仍然贫苦。

在七十多岁，命终之后，由于孙良嗣无亲无友，而且家贫无法筹办埋葬。因此他的尸体就被放在郊外山上，景况非常凄凉。

但是在他死后不久，忽然飞来数万只禽鸟，口衔泥土，堆积在孙良嗣的身上。不到一天，就堆积一堆黄土，把孙良嗣安葬好。邻里乡人见此情景，都很惊奇感叹，认为这是因为孙良嗣经常买鸟放生，感动禽鸟报答所致。

二十二、放龟免溺

晋朝时，有一位儒生名叫毛宝，心地仁慈。毛宝尚未成名时，有一天，在途中遇见一位渔夫，带着一只大白龟出售。毛宝心生怜悯，立刻把龟买下，并且放生到江中。

后来毛宝当大将军，镇守邾城。敌将石季龙率兵数万，大肆围攻，毛宝领兵作战大败，士卒六千人纷纷四散逃跑，部分投江，都被溺死，唯独毛宝被甲投江时，觉得脚下好像有一块大石头，在水中承载着 he 行走，因此得免溺死。

等待到达对岸时，仔细一看，原来承载毛宝的，竟然是从前他所放生的那只大白龟，所谓因果报应如影随形，白龟报恩就是当生的显报。

二十三、救蝇免刑

从前有一位酒店的酒匠，每看见苍蝇投入酒瓮中，便随即将蝇捞起，放在干处，并用灰小心吸去体上水分，救活苍蝇。如此久而久之，酒匠所救的苍蝇，不可计数。

有一次，酒匠被盗贼牵连诬告，无法自白。就在牢狱罪名将要成立，主审官握笔要写判决书时，有许多苍蝇飞来，聚集在主审官握笔的笔端，虽然随手挥去，但又来聚集，因而无法下笔判决。

审判官怀疑其中必有冤情，于是详细审问，仔细追查，才知酒匠是被诬告的。因此押出盗贼，严加审问，果然承认，于是冤情大白，释放酒匠。

像苍蝇报恩的事，其少听说，佛言：“蛄飞蠕动，皆有灵性。”因果相报，也就不足为怪了。

二十四、魂超天界

从前有一位张提刑，在县衙当小吏，他一生耿直，天性仁慈，常常到市场中，若遇见即将被宰杀的动物，捆绑在地，惊慌恐怖，

哀声鸣叫，便心中不忍而出钱将它买下，然后放生于林野。

他虽然为小吏，但是平素只要有了钱，就往市场或屠宰场去，日子一久，他所救过的生命，不可计数。

后来张提刑临命终时，自知时至，告诉家人说：“我一生慈心救护物命，累积功德，至深且厚，如今天宫天人来迎，我就要超生天界了。”说罢，无病安祥善终。

二十五、守网放兔

唐朝慧能大师是一位有德高僧，为禅宗第六代祖师。六祖经过黄梅山五祖弘忍禅师传授心印，承受衣钵之后，因有恶人找寻追逐，所以就穿着俗服，隐蔽在猎人中打猎。

六祖因为无心打猎，就被叫去看守猎网。六祖每见猎人不在时，就将网内獐兔等类的走兽，释放逃生，如此经过十六年，所放生命，难以计数。

后来因缘成熟，六祖就到广东曲江县东南，建立曹溪道场，大兴佛法，广度众生，所传法脉，分成五派，启迪英灵，入圣超凡者，不计其数，德泽普被，永垂万世。

二十六、饷即埋葬

《戒牛录》上记载：宣城庾本淑的祖父辈，都遵守不吃牛肉，已经很久了。

有一次，庾本淑生病，服用医师开的药方，用牛脑作引子。又曾经有人赠送牛肉，庾本淑虽然自己不吃，却给仆人吃，自己以为这样就没有罪过。

有一天，庾本淑梦见头戴冠帽，身穿赤色朝服的神，呵叱他说：“你是吃牛肉的人，身体竟然如此腥臭。”庾本淑回答说：“我并未吃过牛肉。”锦衣神即命随从官吏检阅善恶簿，接着说：“你虽然未吃牛肉，但因病破了戒。而且送牛肉给仆人吃，由于这个罪过，应当减寿。姑念你尚有悔悟之心，你若劝百家不吃牛肉，就能还寿。”

庾本淑心想：“世人多吃牛肉，如何劝导百家不吃牛肉？”

至于有人赠送牛肉，应当怎么办？”锦衣神知道他的心思，便微笑地说：“若有人送你牛肉，把它埋葬就行了。只怕你的心不坚定，何必忧虑推行不广呢？”

庾本淑醒来，就将梦中所见记载下来，流传劝化世人，戒吃牛肉。

二十七、写经释冤

唐朝时，京师潘果，年纪未满二十岁，在唐高祖年间，任一名小吏。

潘果曾与朋友在田间游戏，遇见一只牧人所遗失的羊，在坟墓间吃草，他便和朋友合力捉羊，带回家去。由于羊一路鸣叫，潘果恐怕被羊主听见，便猛力拔断羊舌，羊惨痛难言，满口鲜血淋漓。回到家中，当夜就把羊宰杀，共同享受。

过了一年，潘果的舌头忽然萎缩将尽，只好陈情请求辞职。富平县令郑余庆怀疑潘果托辞欺骗，命他开口查验，发现舌头果然已萎缩全无，舌根仅如豆子大小。县令问其原因，潘果以笔照实书写回答，县令为使他觉悟，便叫他虔诚书写法华经，以作功德，为羊超度作福。潘果遵照县令所劝，发心敬信，每日斋戒虔诚写经、诵经、从不间断。

经过一年后，潘果舌头渐渐恢复原状，他高兴地到官府呈文道谢，县令见他能改过向善，又任用潘果为里正官（里长）。县令郑余庆到了贞观十八年，提升为监察御史时，才向人说这段事迹。

二十八、断舌累子

法苑珠林上记载：唐高祖武德年间，有一位农夫，为人非常狠毒。

有一次，他到田间查看农田，刚好看见邻家的牛，践踏了他田里的农作物。他非常忿怒地一把揪住牛头，竟用绳系紧牛舌，猛力将舌拉断。可怜的牛，满口鲜血淋漓，惨痛难言，不敢哀鸣。邻里乡人纷来围观，见此情状，都指责农夫的手段太残酷了。

后来他结婚生了三个孩子，都不能说话，成了哑巴。大家都认为这是他心地残忍，招来的现实报应。

二十九、鳖疗奇疾

黄德环命仆人蒸鳖，用斗笠盖锅蒸煮。蒸过一会，仆人打开斗笠来看，却见鳖仰面抓附于笠上，背部全部蒸烂，然而头部和四足还能伸缩。仆人见此情景，深生怜愍，乃暗将鳖潜放于河中，让它逃生。

后来，仆人染患热病发高烧，病势沉重，奄奄一息。黄德环将他迁到河边屋中调养。当夜有一物，慢慢爬到仆人身上，他顿时觉

得全身凉爽。到了天亮时，稍觉清醒，已能见物。发现胸部涂满淤泥，有鳖在泥土间，再三拖拉，仰头探望，然后离去，疾病因而痊愈。

三十、鸡啄虎目

浙江衢州有一位地方官里胥。有一次，他到乡下贫民家，察视赋税，民家只有一只孵卵母鸡，打算宰杀烹煮招待里胥。里胥恍惚看见桑树林间，有黄衣女子向他遥拜求饶，他惊异怜悯。一会儿，见贫民持刀捉着母鸡，便心中惊疑地急忙阻止贫民不要宰杀，因此救了母鸡一命。后来里胥再来时，看见母鸡率领一群小鸡，向前踊跃欢舞，好像表示感恩的情状。

后来里胥又来收税，办妥事情回去时，才走不远，便在途上遇到老虎。正在惊慌恐惧之时，忽然看见母鸡飞来猛扑虎眼，老虎负痛离去，里胥因而免遭虎难。

三十一、仁慈救劫

明朝时，有一位王居士，笃信佛教，每天诵经拜佛。由于当时连年天灾人祸，王居士忧心如焚，他听说小洞天有一位高僧，能知过去未来，便前往拜谒请教。

王居士叩问高僧说：“当今遍地盗贼猖狂，战争扰攘，亿万生灵遭此浩劫，惟愿尊者慈悲，伸出金臂拯救。”高僧笑着说：“惟有戒杀放生，方可免遭浩劫。”说罢即闭目禅定。

按：近年全球战争不息，饥荒灾疫，各种天灾人祸相继而来，推究其原因，实皆由众生杀业所召感，并非神鬼所降，故特录此则事迹，警告世人。倘若一人能戒杀，便有一人免遭灾祸，一家能戒杀，就有一家免遭灾祸，由此推广而至一村、一县、一省、一国，皆莫不如此。

世人认为天心尚未厌恶祸乱，不知其实是人心自己，尚未厌恶灾乱，如果真正厌恶灾乱，便能立誓戒杀放生，那么虽然陷于危难之地，入于刀兵之中，生逢饥荒灾疫之年，终究不会损他一毛一发。大家只要能深信力行，其功效迅速，如影随行。古今善恶报应，昭昭分明；感应事迹，历历在目，还有什么让你疑惑不决的呢？

三十二、寿筵良范

明朝时，江苏昆山县翰林公徐锡余的母亲许太夫人，严持斋戒，奉行众善，每日礼佛诵经，从不间断。其子侍奉母亲，也很孝顺。崇祯丁酉年冬天，是太夫人六十寿诞。这天太夫人照常礼佛诵经，并且设斋供僧，将亲友赠送的寿礼，全用来刻印《法华经》。答谢亲友祝贺，宴席一律备用素菜，并将所刻印的经书，赠送每人一部，识得法宝的人，莫不欣羡赞叹。后来太夫人身体更健康，子孙兴盛满堂。

三十三、定数可回

袁柳庄善于相术，判断吉凶祸福，非常灵验。曾有朝廷某官，携带一幼子来求相命，袁柳庄仔细观察，判断这小孩必会夭折，某官甚为忧虑。

后来遇见一位道人，对某官说：“大人何必忧虑？世间只有广作阴德，才可挽回定数。但作阴德的机缘也不易求得，不如从放生中求得，因为放生随时随地皆可去作。”

某官于是立愿放生。力行数年之后，又遇到这位道人说：“如此作法，善业并不广泛，尚难以改造命运。”某官听后，更尽力救生放生，凡是有益于生灵的种种善举，无不捐款推广，因此救护无数的生命，后来其子竟然平安无恙。袁柳庄得知此事，也深感惊奇，因而晚年相命，都劝人行善，得以改造命运。

自古以来，由于放生转短命为长寿者，不胜枚举。因为能施于物命，获得生机者，上天必然赐以寿命。而且若能时时以慈心推及物类，自己做到戒杀放生，又广劝他人也能戒杀放生，则一切事必能吉祥如意。正如《太上感应篇》所说的“吉神佑之，福祿随之。”

三十四、放生延生

清朝道光年间，钱塘屠琴坞太守，尚未任官前，曾患重病，医生又误医，因而生命垂危。太守在病中立誓，愿以利人济物，忏悔自己业障，其他俗事，一概不放在心上。

某夜，太守于梦中感应观音大士，对他说：“你宿世曾当楚中某官，处事公正严苛，颇伤仁厚，虽无私心，也应削减爵祿，又常

杀生，应得短命报。幸好你在病中能发坚固誓愿，念念以利人济物为怀，没有丝毫怨尤之心。冥中阴律，只有放生可以延寿，且可增福祿，你当更加努力。”

他醒来大有感悟，于是合家戒杀，并且常常放生。这年冬天便获得朝廷任命为袁州九江太守，受到意外殊胜恩遇，次年冬天病体也痊愈了。

三十五、挽回造化

元朝时，有一个富翁，家财万贯，只是没有儿子，他想尽办法祈求，始终不能获得。后来听说有一位道人，判断事情很灵验，便前往叩问。

道人判断说：“你前生的杀业太重，对生灵常赶尽杀绝，因此今生应受无子报应，如果你能忏悔，放满八百万生命，便能赎罪，但是其间若有误伤一虫一蚁，就必须再多放生百命，才能抵消罪愆，挽回造化，这才是得子的第一良方。”

富翁听罢，大为感悟。回家之后，立即发誓戒杀，并时常广出资财，买物放生。由于他有恒心地一直放生，在所放生命尚未满

八百万数时，就生了一子。此子后来得中举人，授任孝廉官位。

由此可知，一个人若能发愿改过向善，只要心志坚定，必能感格天心，转变定数。

三十六、再生受福

从前，苏州有一位王大林，一生爱惜生物，并且常买生物放生。他常看见村中的小孩子捉弄鱼、鸟、虫等类动物，必多方劝止，并给小孩子铜钱，让他们买来放生。

他生平常劝人说：“少年时，必须培养仁慈爱惜物命的美德，不可令他养成残忍好杀的习气。”村中的小孩子都听从王大林的教导，连邻里父兄都受感化，也效法他的作风。后来王大林重病将死，恍惚中听到有人对他说：“你平生放生，有很大功德，将可增延福寿三纪（十二年为一纪）。”他因而得以复活，并且享年九十七岁，五代同堂，无病善终。

三十七、残杀恶死

从前有一个县长，平生爱吃鹅掌和活羊的心。

他吃鹅掌时，先将鹅关入铁笼，然后放在铁片上烧烤。铁片下的火越来越大，鹅熬受不了，就惊恐地来回跳跃，悲鸣不已。县长却仍无动于衷。鹅的脚掌因火炽热，被烫得渐渐肿大，最后血都集中在掌上。他就割下鹅掌，再用火烹炮，其状极惨。

他又常命下人，将羊系拴于木头上，令厨夫割断羊胸肋骨，然后用手取出羊心烹煮。羊凄惨鸣叫，死状甚惨。只为贪享一时口腹，竟不惜使无辜的生命，遭受如此酷刑而亡。后来该县长身染恶疮，医药无效，躺在床上，终日呻吟，折磨很久才死。

三十八、恶死可怕

清朝雍正年间，在浙江吴兴县的魏某，以打穿斧孔为业。并专好打鸟，捕捉鱼、蛙、龟类，或用药毒鱼，毁坏鸟巢，种种杀生害命的恶业，一一作尽。有人常多方劝喻，列举杀生报应事实，警惕他悔改。魏某却冷笑

而不听信。

久而久之，他造的罪孽越来越深。后来，魏某生了恶疮，全身长出无数的沸泡，每一泡内，有铁球一粒，皮肤焦黑，肌肉溃烂，躺在床上，痛苦挣扎叫喊，折磨而死。

魏某临死时，忽然有无数的鱼、蛙、龟、鸟等动物进入房内，啄食其肉。魏妻知道这是为某平生杀生招来的冤报，因此不敢加害。才一会儿，全身肌肉被食将尽，露骨断气而死。他的后嗣也断绝了。此乃清雍正十年发生的事迹。

三十九、顷时万死

清嘉庆年间，福建蒲城某县令，久已戒杀。但其夫人生性残忍，因贪图口腹，时常杀害生命。

有一年，夫人为庆贺自己的生日，预先命厨人准备筵席。县令偶然到厨房，见到猪羊鸡鸭伸颈哀鸣，心觉不忍，想舍免杀用这些生灵。但是夫人不肯，坚持要杀生办席。

生日那天早上，夫人在睡梦中，自觉魂体飘飘然走进厨房。这时厨人已绑好一猪，准备宰杀，夫人魂体忽然附在猪身。厨人手

按猪头，以尖刀直刺喉头，一时血流如注。夫人痛苦哀叫，但厨人仆俾皆视若无睹。接着用滚水烫身，剖腹割肉，所受痛苦，不能形容。猪断气后，夫人魂体又附在羊身上，那杀羊所受的痛苦比猪更惨，接着魂体又附在鸡鸭蛙鲤等身上，一刀一痛，一代受刀割之苦。

杀完后，夫人才狂呼醒来。回想梦中情景，不胜心惊汗流，悲痛后悔。于是废除筵席，从此永断肉食，长斋戒杀。

四十、戒杀免勾

明朝时，江苏松江县华亭赵某，到青浦探亲。舟行驶到半途，忽然见一人站在舟上，仔细看清，竟是已去世的仆人。

赵某惊问来意。亡仆回答说：“我现在冥司当差役，今日奉命前来勾拿三人。”赵某问三人究竟是谁？亡仆回答说：“一个湖广人，另一人是你要探访的亲戚。”再说第三人时，却有难答之隐。赵某急忙又问：“莫非是我赵某了？”亡仆点头说：“正是。”

赵某非常惊骇，亡仆安慰说：“你不必恐怖，到了半夜，我若没来，你就脱离灾厄

了。”赵某询问原故，亡仆说：“我在途中，见有人为你解除厄难，因为你平常合家戒杀素食的原故。”

赵某登岸到达亲戚门口时，就已听到门内传出哭丧的声音。赵某更觉恐惧，随即催舟返回家中。等到夜间，亡仆果然不来。赵某竟然平安无恙，至今仍然健在，已经十年有余了。（《竹窗随笔》，明万历丙午年七月记。）

四十一、杀蛇害子

浙江省江山城南，有一个性情嗜杀的农夫，膝下只有一个儿子。

清同治六年五月，有一天，这位农夫荷锄到了田野，忽然看见一条大蛇，瞪目吐舌，仿佛在害怕哀求的样子。但是农夫却毫不留情，以最敏捷的手法，用锄头猛力将蛇砍死。那一年，他的儿子才八、九岁。就在农夫杀死大蛇的当

夜，他的儿子梦见被一条大蛇咬伤惊醒。次日，忽然大寒大热，医药无效。临死时，在恍惚中看见农夫所杀的大蛇，向他猛噬。最后大声惊叫，瞪目吐舌而死。农夫心痛万分，因此断绝了后嗣。

四十二、鳝鱼啮臂

贵州有位陆某，年纪将近六十岁，最喜欢吃鳝鱼，每餐必定烹食。平生所杀的鳝鱼，不计其数。

有一天，到市场买鳝鱼，他要挑选肥大新鲜的。于是鱼贩就让他自己抓取。当他卷袖露臂，伸手探入鱼缸摸取时，不料涌起成群的鳝鱼，争相咬住他的手臂，令他痛极昏倒，脸色青白。这时，众多鳝鱼虽然离开鱼缸，仍然紧咬不放，接连成串地悬挂在他的手臂间，鳝齿都深入臂肉内。

一时市场众人围观，不久其子赶来，把他抬回家中，只好用刀剪断鳝身，但鳝头仍然紧紧咬住。最后只好将鳝头一一敲落，他的臂肉全部脱尽，于是在惨痛呼号中死去。

四十三、悍毒断舌

江苏常州城外，地名横林，有许多池塘，种植芦苇，常有麻雀飞来栖息。

村中有位王某，就做了一个精密的大网，放置于芦苇间，然后放鹰追逐雀群，雀群都惊怖地飞入网中。王某即收网回家，用大石

将鸟压死，然后带到市场去卖。

王某性情凶暴，专长网鸟为业。若有人偶尔不慎，触破他的鸟网，便怨恨在心，并且狠狠地诅咒一番。因此村人都很讨厌他。

后来他得了一种怪病，全身疼痛，所有医药治疗都无效。过了几天，自己便咬碎舌头，七孔流血而死。

四十四、扫螺种福

明穆宗隆庆年间，礼部侍郎韩世能，江苏长州人，世代居住墓边平地。家境贫困，祖父韩永椿，喜好放生，但因家中无钱，每天早起，就持着扫帚到河边，将两岸螺蛳扫入水中，以免被人捕捉。有时还忍着饥饿扫数十里路，如此不疲倦地扫了四十多年，从不间断。

到了隆庆丁卯年，韩世能梦见金甲神，告诉他说：“你祖父放生四十多年，有很大的功德，世代子孙从此可得显贵，当先令你荣享一品官位。”

后来，韩世能官至礼部侍郎，奉命出使朝鲜，蒙皇上赏赐一品官服，韩家子孙果然累代显贵。

四十五、捕蛙业报

清道光十六年，江苏江阴县官府曾出告示，严禁捕蛙。有农民张阿喜，素以捕蛙为业，叫人烹煮，目不识字，凶暴顽固。

有人劝他说：“蛙是保护农作物的益虫，官府有明文告示，严禁捕捉。各种生意都可谋生，何苦作此犯法的职业？”阿喜不肯听受，照常捕蛙。

有一天，大雨过后，河涨水急，阿喜又沿河边捕蛙，不慎失足滑落河中溺死。两天后，尸体浮出水面，有无数的青蛙围绕其身，争食其肉，附近居民纷来观看，无不惊骇地说：“这是捕蛙招来的现世恶报。”

杀蛙最为残酷，斩头断足，活活剥皮，而蛙久久才气绝而死，如此惨杀，犹如地狱苦刑。人如不幸身受这般痛苦，将何堪忍受？请君设身处地，细细思之。

四十六、凶残显报

在孟瓶庵的《广爱录》上，有这样一则故事：

苏州有一家鳝鱼面店，生意很好。主人

是一个残忍嗜杀的人。这家店的生意所以比别人好，原因是他有一种独特的烹煮方法。就是在蒸笼四周用铁线密系铁钉，鳝鱼被蒸闷热，就会循环走动，自行脱皮剖肉惨死。然后用以和面，味道甚美。

数年后，有一天晚上，他忽然出门，一夜不归。次日其子沿着河岸寻找，才发现他已溺死在河里。当正要捞起尸体时，有无数的鳝鱼环绕在尸体腰腹之间。众人皆来围观，莫不惊骇，认为这是残杀鳝鱼最显著的恶报。

四十七、孽钱食报

浙江嘉兴县有一位老妇人，其子以捕蟹为业。每次捕获，即用草索系缚成串，然后带往市场出售，得款随即买回柴米奉养母亲。如此经年累月，所捕蟹命，不可计数。这个老妇人从不知教诲儿子向善，倒是把儿子卖蟹的钱尽情享用，不觉得不安。

有一天，老妇人身染重病，自己像是发疯似的，将用以绑蟹的草索，一束一束地吞入腹中。吞纳完毕，又将草索一节一节地抽出。抽完又纳，纳完又抽。肠肺间的血水和黏液，皆一一从口中牵出。并且自言自语地

说：“我把儿子的孽钱拿来挥霍，因而受此恶报。”老妇人若不抽纳，反而觉得难过。邻里村人前来围观，都惊骇感叹，如此折磨了数天才死。

四十八、死不蔽辜

从前浙江平湖台浦镇有一位巨绅，经营木材行起家，人尚勤恳，生财有道。只是特别讲究饮食之道，无论宴客或自己日常食用，都是非常奢侈。

他尤其常买麻雀，塞满鸭腹内烹煮。当食用时，用筷拨开鸭腹，但见众鸟罗列，味道特别鲜美。他将这道菜名叫做“百鸟朝王”，由此不知残杀了多少生命。

后来这位巨绅，背上忽然生出大疮，四周又生出无数小疮。他求医诊治，群医都叫这种病为“百鸟朝王”。患此疾病，即使是古代神医再世，恐怕也难以治疗。巨绅疼痛难忍，昼夜呻吟，拖延了数月，终于疮毒溃烂而死。

唉！这位巨绅残杀物命，后来罹患的疾病，竟与所好吃的菜名相同。这分明是上天在冥冥中垂戒世人：好食动物肉者，见此事迹，怎能不警惕？

四十九、生杀显报

江苏太湖附近居民，大多以网鸟钓鱼谋生，好杀成性。唯独沈文宝全家，爱好行善，若见人捕获鱼鸟，必买来放生。遇人则谆谆劝善，常说：“杀生一事，最伤慈悲，最损福折寿，而且报应可怕，近在自身，远在子孙。”

后来正逢该地传染瘟疫。一天深夜，有乡民在街上看见两个瘟鬼，手中各持很多旗子。互相讨论说：“除了沈文宝一家放生免插外，其余各家可沿门依次插上。”

次日，太湖全乡传染瘟疫。村民三百余家，因瘟疫而死的，超过一半，唯独沈文宝一家全免于难。文宝一生行善，晚年健硕，且享高寿而善终。

五十、田鸡索命

民国初年，安徽省无为县有一位理发师，非常嗜好田鸡（青蛙）。经常烹食，所杀不可计数。

有一夜，他正在睡觉时，忽然看见满床、草席、被褥、衣领、袖子，到处都是田鸡。

于是起身到炉边生火，将席、被、衣服都放入锅内蒸煮。才煮完要上床时，又看见满床的田鸡！如此烦扰整夜，不能安眠。

次日，他向邻居讲述昨夜之事，正谈论间，忽然又紧张地说：“田鸡又跑到我身上了。”但是别人却看不见。顷刻不久，他又告诉人说：“我的头发眉毛中，到处都是田鸡。”于是自己便将身上毛发全部剃光，但还是感觉到到处都是田鸡。他因而每天命女婿用棒敲打其身。而且又将衣服放入米臼中捣打，整天纷扰不安，如此折磨了六年才死。

五十一、杀鳖烹身

江苏省镇江县丹徒镇的安港，有一个人最爱吃鳖肉，他认为鳖肉的软度与硬度适宜，鲜味特别滋补心肾，因此只要有钱，他都买鳖来烹食。

有一夜，他梦见一个黑衣人来叩头乞求饶命，当夜他的妻子也做了同样的梦。隔天早上，有渔夫送来一只大鳖，甚为丰满，他非常高兴地当下将鳖买下来。他的妻子劝他说：“昨夜我们梦见的黑衣人，恐怕就是这只大鳖。我们何不放生，做一件善事？”

但是他却见鳖心迷，没有允许，而亲自将鳖宰割烹煮，尽情食用。吃完之后，他忽然想要洗澡。进入浴室，结果很久没有声音。等到他的妻子去窥探时，推开浴室，却不见人影。只见满盆全是血水，骨肉不存，只剩一束头发而已。

唉！一般皮肉，一般痛苦。不思刀砧之间，何等苦楚？若为三餐口腹，天天杀生害命。则杀业积重，日久必遭天罚。

五十二、慈移定数

浙江会稽县，有陶石梁、张芝亭两位儒生。一日同游大善寺，路见渔夫捕获数万条鳊鱼将售卖。

石梁心生怜悯，对芝亭说：“我不忍见这数万条无辜生命将遭烹杀，想全部买来放生。怎奈自己力量不够，但愿仁兄帮助，劝化捐资，共成善举，不知意下如何？”芝亭慨然答应。先出银一两，两人再向大众劝募，凑成八两。将鳊鱼全部买回，挑往大善寺放生。

那年秋天，有一夜，陶石梁与张芝亭同梦到一位红衣神人告诉他们说：“你们命中

本来科举无名，只因放生功德甚大，所以特赐功名。”后来，陶张二生同赴会考，果然皆中举人。

五十三、杀生分途

江苏润州地方，居民以打渔捕蛙螺为生，习性好杀。若生女儿，多半将她丢弃或溺死。而且每天都捉田螺、青蛙或蛤蟆。大人则教小孩持刀学杀剖青蛙，以杀为能事，养成恶习。

全村唯有孔婆戒杀，年已七十岁，仍然织布赚钱，买物放生，又常劝人戒杀放生。逢人便谆谆苦劝说：“扫螺救蚁都是阴德，不要以为善小而不做。为人要心存慈悲，爱惜物命。像本村的人，天天杀生害命，唉！将来不知道要遭到怎样的报应？”

乾隆乙卯年九月九日凌晨，润州河堤崩陷，泛滥成灾。整个润州被大水淹没，房屋流失，人死无数。水难前几天夜间，有渔夫见到黑衣官吏，向江中捡取一本黑册。渔夫询问原故，黑衣官吏说：“这是杀生的报应，应从速戒杀放生。”说罢，便将黑册投入江中，顷刻就不见了。

水难前一日下午，孔婆携带幼孙到山上寺庙拜佛，住在尼庵，因此免于水难。这是孔婆居心仁慈，故在冥冥中，独获神明佑助。

五十四、鼯来索命

江苏吴县有一位富翁，家财数亿，生活奢华，特别嗜好美食异味。

有一天他大摆筵席，厨夫在市场买回一只大鼯。当将要宰割时，见鼯流泪，于是不忍下手，禀告主人，请求放生。

富翁不但不怜愍，反而大怒，手持利刀，立刻斩断鼯头。鼯头坠地后，竟然跳跃到屋梁上。大家见此情景，都甚感惊异。

他将鼯烹煮调味后，味道鲜美。便分成两半，一半赠送亲戚，一半宴客。他只尝几块，即刻头目眩晕，神志昏迷，只见屋梁上全是鼯头。家人将他扶入寝室，见床铺蚊帐也全是鼯头。他自言自语地说：“有几百只鼯正在咬我的脚呀！”他如此呼号了三天三夜，终于疼痛难忍，不治而死。

五十五、仁贤致福

江苏京口范某，他的妻子染患肺癆，病势沉重，将临死亡。医生教她用百只麻雀的头，制药服用，而且必须在二十一日内，将雀脑服完，癆病自会痊愈，但是不可少服一只。范某依照医生的嘱咐，买回百只活雀，关在鸟笼内，预备医治妻病。他的太太得知此事后，很生气地说：“因我一命而残杀百命。我宁愿死，决不忍杀害雀命。相公果真爱我，就听我之言，开笼放生，我心始安。”于是开笼释放百鸟逃生。

不久之后，范妻癆病竟然自然地痊愈，而且怀孕生下一男。男婴两臂上各有黑斑，形状如雀。

由此可见，一念仁慈，放生百鸟。结果不但是病愈康复，而且还获得麟儿。真是双喜临门。

五十六、雁痛生离

明神宗万历癸丑年，镇江钱参将在带兵乘船渡江前，部下有一士兵，捕获一只雁，将它关在笼中，系放在船尾。当沿江而下时，忽然看见空中有一只雁，随船飞行，一路悲

鸣。船上笼中的雁儿也不断地伸颈凄惨应声，仿佛是一对多情的夫妇，不忍舍离伴侣的感情。

船行百里路程，孤雁一刻也不舍离地追随。这般情景并未感动船上的士兵，他们反而引以为荣。到了船登岸时，笼中雁儿知道就此将与伴侣永别，于是仰颈向外大声悲叫。这时，空中孤雁也不顾一切地飞到笼边，两雁依依难舍，以颈相交不放。船上士兵都感到惊讶，急忙用手将两雁分开。不料双雁皆已殉情而死，情状凄惨，令人鼻酸。

钱参将知道此情后，大怒地痛骂士兵，不该无辜地伤害动物的至情。于是下令同船士兵，各罚军杖三十大板。那捕雁的士兵，不久便病倒，经过月余，不治而死。

五十七、放蛇得珠

汉姬姓诸侯隋侯，有一次出使齐国，途中遇见一蛇，被困在热沙滩上打滚，头部受伤流血。隋侯心生怜悯，急忙将蛇用药敷治，然后用手杖挑入水边，让它恢复体力后游去。后来隋侯从齐国回来，又道经此地时，看见该蛇口衔一颗宝珠，等候赠送隋侯，以报答

救命之恩。隋侯心中明白，但是不敢接受。

当晚，隋侯忽然梦见自己不小心踏到了一条蛇。惊醒一看，却发现床头有一对闪闪发光的明月宝珠。纯白色而直径一寸，夜里发光，可以照耀全室，世称为隋侯宝珠。

五十八、鳖疗婢疾

程氏夫妇平时爱吃鳖肉。有一次，偶然买回一只大鳖，吩咐厨婢宰割烹煮。当时他们有事暂时外出，厨婢心想：“我已宰杀过无数的鳖命。这只鳖很可怜，今天我决定要释放它。甘愿挨受鞭打，也不忍心再杀鳖了。”于是偷偷地将鳖放生于池中。

主人回来索取鳖肉，厨婢禀报主人说：“刚才不留意，竟被它走失了。”主人听了非常愤怒，执起鞭子狠狠地毒打厨婢，直到气消才罢休。可怜的厨婢，遍体鳞伤，始终忍痛不说。

后来厨婢感染瘟疫，病得奄奄一息。主人怕她死在屋里，便把她抬在池中水阁里，等待命终。当晚，忽然有一动物从池中爬出来，身上负着湿泥，在厨婢身上涂敷。使她顿觉清凉，高烧因而解退，于是病愈康复，

得以重生。

主人惊奇她如此重病，没有吃药而能好转。厨婢便说出事实经过。主人不信，到了晚上前来偷看。果然见到是从前失踪的那只大鳖来救她，因而惊奇感叹，从此永不吃鳖肉了。

五十九、水族解毒

李景文天性仁慈爱护动物。每次外出游山玩水，若见渔夫捕获水族，一定不惜金钱，全部买回。然后放入江中，让它们悠游而去。

景文平常爱好服食养生补品。常服用火烧炼的丹砂，积久而热气攻身，变成疾病，背上长出疽疮。虽然延请名医诊治，服用许多汤药，都全然无效，病情非常沉重。

有一天，在昏迷睡梦中，好像有成群鱼类，吐着津液浸湿他的疮毒，使他顿感清凉愉快。次日，疽疮渐渐消肿，疾病因而痊愈。这正和白鳖报答厨婢的事迹相同。他康复之后，附近居民又可时常看到他在江边岸上，掏出银两，很客气地向渔夫购买鱼虾，然后拿去放生。

六十、鱼族送行

宋朝时，诸暨县令潘华，是一位虔诚的佛教徒。修习普贤忏法，仰体上天好生之德，万物和乐之心，严禁地方百姓入江捕网鱼类。若有违犯禁令者，一律加以罪刑。因此潘华任县令期间，江湖水族得以无忧无虑，自在悠游于水中。

后来潘县令奉旨，将入朝为官。夜里梦见江河中数万鱼类，哀号哭泣地说：“仁者将要离开本地，我们不免又要遭受捕杀了。”说罢，哭声直上天空。潘县令醒来，深觉奇异，便作《梦鱼记》。叮嘱后来接任的县令，也能保护水族。

当潘县令临行时，江湖水中，忽然发出一阵很大悲号的声音，好像失去了依靠，如同丧失父母般的哀痛。附近百姓当时皆亲耳听到，大家无不惊奇感叹。

六十一、信师祷雨

信大师是一位高僧，悲愿弘深，仁慈宽厚。据说有一次，他看到一个捕龟老人担着很多龟，即将宰杀。信大师不忍见这些生灵

被杀，就全部买下来，亲自带到南普陀大放生池去放生，此举感动了无数善男信女。

有一年正值旱灾，五谷不生。人民面临饥荒，惶恐不安，纷纷议论要宰杀牲畜，祭天求雨。

信大师见人们如此愚痴的做法，深生怜悯。于是对大众说：“杀害牲畜，祈求降雨，是背逆天理残暴的愚昧行为。上天有好生之德，你们如此做法，不但求不得雨，反而造罪，会招来灾殃。你们若能释放牲畜不杀，我当为大家祈雨。”人民听了，觉得很有道理，都遵照大师的话，释放牲畜，不杀生祭祀。

于是，大家便摆设香坛，精诚祈祷，果然立刻降下甘雨。人民兴高采烈，远近居民多受感化。

六十二、放狐脱灾

从前，有一位邪师，向来不务修行，却很会投机取巧。他听说中药黄精能使人长生不老。为了试验是否灵效，便把黄精放在枯井里，然后骗人进入井中，再用磨盘盖住井口。当时，有一个人被骗入井中。当他在井内急迫惶恐，无计可出时，忽然来了一只仙狐。靠着井边告诉他说：“请你不必忧虑，

我教你方法脱困。你只要一心注视磨盘上的孔洞，久而久之，就能如仙经上所说的‘神能飞行’，飞出井底。我以前曾被猎人捕获，承蒙你慈悲救我，因此特来报恩，望你不要忽视。”他便照此方法去做，经过几天，果然从井飞出，脱离灾难。

那位邪师大喜，以为这是黄精的功效。于是带着黄精入井，叫人加盖磨盘。不料过了半月，打开一看，邪师已经饿死在井内。唉！他不知别人脱离陷井，乃是狐狸为报旧恩而特来相救的，最后自己反而被困死在井中。

六十三、蜈蚣听经

明朝穆宗隆庆四年，莲池大师有一次挂单在某寺，见人擒捉数条蜈蚣，用竹弓系住头尾。大师怜悯买来放生，但多数已经半死了。只有一条全活，向大师昂首一下，就急速逃生而去。

后来有一夜，大师正和一位朋友坐谈时，壁上忽然出现一条蜈蚣。这位朋友便用木尺从旁边敲打，想驱逐它走，它竟然不去。

大师神色若定地说：“难道你就是以前我所放生的那尾蜈蚣？你是为谢恩而来的

吗？假如是的话，我当为你说法，愿你谛听：一切有情，唯心所造。心地狠戾的，化作虎狼；心地恶毒的，化作蛇蝎。你若出去毒心，就可解脱这个形体。”说罢，不用驱逐，蜈蚣就慢慢地从窗外走出去，这令在座的朋友，不禁叹为稀有之事。

六十四、十一世牛

《因果实录》上记载：河南归德地方有位医师，好吃牛肉。每到病人家中诊病，被请吃饭时，若见桌上没有牛肉，便以为不够诚意，就会抱怨不吃而去。

有一天，他突然死去，神识到了冥府。遇见同乡的杀牛屠夫，跪在堂下，正接受阎罗王的审问。屠夫见到医师来到，便指责说：“他若不吃，我便不杀。”医师跪在地上，答辩说：“他若不杀，我便不吃。”双方为了卸责而争辩不休。

阎罗王听了，大怒说：“牛劳苦为人耕田，养活人命。你们不但不知感恩，竟然忍心杀它吃它。至于吃牛肉与杀害牛命，罪孽相等。你们知道多吃必然多杀，少吃便少杀，不吃便不杀，互相关联的道理吗？杀牛者心地残

忍，手段毒辣，即刻罚入地狱受报。医师你在阳世好吃牛肉，而且曾经误用药物，害死十一人。现在罚你十一世为牛，以偿十一条人命。”

此段事迹是湖北孝感县杜嗣麟先生，神识入冥间所见，还阳后述说的。事情发生在清仁宗嘉庆末年。

六十五、魂受牛苦

清道光二十年，江西德兴县某人，有一次跟随众人朝拜九华山。见大殿上贴有劝化世人的戒杀耕牛图，他心中不以为然地笑说：“我却不能不吃牛肉。”话未说完，便仆倒在地，口中流涎不止。众人皆知由于他的言行，干犯了神怒，因而遭受惩罚。于是在地藏王菩萨座前，代他忏悔祷告，不久才稍似苏醒，但是精神已成癫痴状态。他四面观望，神态如牛一样地以头狂妄乱触。众人只好将他绑在轿中，抬回家去。

途中在他族书馆中休息。刚巧馆师回来，当晚将他解开系缚，紧锁在室内。次日早上开门，只见室内东西散乱满地，有如被角抵触，被蹄踏过的状况。

回到家中，家人斋请僧人，设坛立戒，发誓永不吃牛肉。并且许愿每年地藏王菩萨生日，虔诚朝拜九华山。经过十天后，他的神志才渐渐回复，突然惊慌恐惧地站起来说：““苦死我了，我已新版耕田十多天了。”我已经亲身犁田十多天了。”

原来护法神摄他的神识附在耕牛身上，让他体验犁田的苦楚。

六十六、人何牛首

清道光初年，五都地方叶某以宰牛为业，平生杀牛无数。有一天，突然暴病而死，次日又苏醒起来。臀部皮肉呈现青肿，大声呼叫疼痛，忽然起床，跛脚颠仆不稳，走出门去。妻女劝止不听。

他走到市场，向人喋喋不休地说：“阎王命我来苦劝世人，千万不要像我一样，作恶多端，冥府刑法严酷，不比阳世……。”话未说完，便呜咽落泪。这样沿门挨户，劝告完毕，才跛着脚，慢慢走回家。

女儿在门外等候，远远望见父亲，惊奇地呼唤母亲说：“爹回来了！怎么变成人身牛头呢？”母亲呵斥她不要胡说，走出观看。

叶某已回到门口，一声不响地入门上床躺下，不久就气绝死了。这就是杀牛的现世报应。

牛为人拉车耕田，一生替人流过多少辛苦的血汗？但是最后年老无力了，人还要将它卖给屠户宰杀。这是何等的残忍绝义？所以古来杀牛吃牛的人，报应都很惨。

六十七、雷火烧身

《四乡笔记》上记载：桃溪地方某人，时常宰杀耕牛。清宣宗道光元年四月十日正午时分，在他住宅一带，忽然乌云蔽空，倾盆大雨，雷电交作。霹雳一声，一道流光触中此人。当时他面部焦黑，身上皮肉卷起，惨痛呼号，几乎将死。旁观者皆毛骨悚然。

数天之后，神智糊涂，被雷火灼伤处，皮肉已腐烂生虫，痛痒难忍。自己用手抓去腐肉，送入口中啖食，大声叫道：“牛肉好吃吗？”于是边吃边叫，直到身肉抓尽，声音嘶哑。如此折磨数月才死。这就是凶残好杀的下场。

六十八、杀牛倾家

清仁宗嘉义年间，福建致和县东乡某人，以宰牛为终身职业，赚了不少钱财。到了年老时，他的儿子仍然继守旧业。他家大门外，设一块木砧，专作砍牛头用的，已有多多年了。

有一夜，邻居看见这块木砧忽然变成牛头，沿着街道滚动。次日晚上，又听到他家屋内，好像有无数头牛，在激烈打斗，声音传遍邻里。

到了第三天，他儿子因卖牛肉和营兵争论价钱，一言不合，吵架动武，打死营兵。年老父亲听到消息，当场惊吓而死。他儿子依照法律，该当死刑偿命。家人为了这件案子，到处奔走送礼，请求脱免罪行不得。家产却由此倾荡，从此家境一贫如洗，遗下孀妇，不久也不知去向了。

六十九、屠牛现报

纪晓岚先生笔记上记载：他的乡里居民古某，孔武有力，其貌不扬，以杀牛为业。他的妻子也善于杀牛，刀法干净利落不亚于丈夫。夫妻二人平生所杀的牛，不可计数。

后来顾某忽觉患眼痛，医治无效，因此双眼失明。古妻也染患怪病，全身的皮肤都溃烂裂开，触到衣物像刀割般地痛苦。她在床上自言自语地说：“阴间正仿照宰牛的方法来宰割我，我受不了啦！”她的声音非常凄厉，令人惨不忍睹，如此昼夜呼号，经过一个多月才死。

这件事迹是纪晓岚侍姬的母亲沈妇，亲眼所见的。唉！杀生的罪业深重，而杀牛的罪业尤重。牛有功于人，为何还要杀食它呢？愿诸位君子三思！

七十、凶杀投釜

清朝时，山东临清县有一位屠夫，有一次购买一只牛。牛知道自己将被宰杀，所以站立不走。屠夫很气愤地用鞭抽打，牛强横躲避，还是不走。直到气力将尽，只好让屠夫牵着前进。

牛经过一富家门口，见了主人，忽然两膝跪下，涔涔泪下，仿佛求救。富家主人见状，深为怜愍。问知牛价为八千银元，愿意照价赎买，以救牛命。可是屠夫痛恨此牛强横不屈，坚持不肯卖。富人愿再加价赎买，

屠夫仍然不肯，并说：“这只牛太可恶了，我一定要将它宰杀烹煮，才能甘心。”牛听到这话，已知求生无望，便愤然站起来，跟随屠夫而去。

屠夫宰杀了牛，将牛肉放在大型的釜中烹煮，然后回房睡觉。到了次日五更时，独自起来尝尝釜中牛肉的滋味。过了很久，未见返回。他的妻子觉得奇怪，便去探看究竟。不料屠夫已自投釜中。上半身都在釜内，与牛肉一同煮烂了。唉！动物皆是好生怕死，与人一样。见牛恐怖怕死的情状，不但不加同情怜悯，反而大发愤怒，必要宰杀才能泄恨。此时，牛心中的怨毒，必然加深。凭着这股怨恨的嗥气，自然会很快地遭到怨恨恶报。

七十一、果决成仁

福州侯官县陈星垣，从前参加童试落第。与应试落第的一些友人到西湖书院饮宴解郁时，偶然闲步书院。看到有人牵一只牛，因牛不肯行走，被人狠狠鞭打不止。他便前去观看，见牛泪下如雨，已知生命不保，因而不肯前行。

陈星垣生起恻隐之心，向牵牛人问知牛价。便入书院和众友人商议说：“我们聚会宴饮的捐金还有剩余。不如用来买牛放生，大家共同做一件善事，不知各位以为如何？”其中有人不赞成说：“这样我们就没有消遣的资金了。”陈星垣说：“这件事关系牛的生命。消遣只不过一时而已。假如忧虑没有饮宴的资金。我愿独自准备，邀请各位到寒舍来聚饮好了。”

众人不得已，只好答应。于是买牛送往西禅寺放生，并将剩余的钱交付僧人，嘱咐他随时照料。陈星垣回家后，便与妻子商议，典当衣物首饰，以筹备宴饮的费用，实践自己的诺言。

隔年，陈星垣就金榜题名，被授任为知县，提升为海门司马官，兼任摄理苏州政务。平步青云，福禄双全。这就是心地仁慈的现实果报。

七十二、鞭骨全碎

从前，粤东有一位总兵，长得粗犷强健，有万夫不敌之勇。但又喜欢诗书礼乐，善于书法。可是生性好吃狗肉，厨中天天杀狗，

如同常人吃鸡肉猪肉一样平常。凡是他所经过之处，常有群狗争相向他咆哮。

当他镇守福建建宁时，有一次，巡视崇安，登上武夷山。时已黄昏，当晚停宿在九曲舟中。部属知道他的嗜好，便烹杀狗肉，与他举杯畅饮，大吃狗肉。

次日，他登游一庙宇。刚踏入殿门，突然见一道金光，闪烁而过。他惨叫一声，立刻仆倒在地，不能说话。众部署上前将他扶起，但已四肢麻木，全身软弱无力，好像软骨一般。仔细一看，已经断气了。

看守这庙宇的人说：“这是大殿上神明显威的缘故。凡吃狗肉的人，从来不敢进入此殿，只因大人身为总兵，因而不敢阻拦。”传说凡是被此处神明鞭打的人，全身骨节都当下破碎，见此事迹，更令人相信。

七十三、一口咬死

江苏嘉定县南翔镇的居民蔡六，以杀狗为业。平生杀狗，不计其数。

清乾隆末年春天，将近黄昏时，蔡六又宰杀一狗。他把狗放入大缸，用热水浸湿拔毛时，突然他感到眼跳耳鸣，心神不定。就

在此刻，这只奄奄一息的狗，忽然凶猛地跳起来，狠狠地咬住蔡六的手臂不放。他疼痛难忍，仆倒在地，呼号惨叫不止。在旁的人见状，拿着木棒要格开狗牙。然而狗齿象铜铸般地粘在蔡六的手臂上，无法松开。直到齿毒攻心，蔡六断气，狗才松开牙齿死了。

杀狗惨报的事很多，如过去嘉定县农民曹升元，也常杀狗。一日被狗咬伤，竟然毒肿溃烂，痛苦哀叫，经过一个多月才死。

七十四、临终作狗

钱梅溪的《孽报谈》有记载：江苏金山县之西，有枫泾

镇，本为僻壤小地，居民多务农，勤俭笃实。

镇上有一位商人沈二，残暴好杀，喜欢吃狗肉。常杀狗烹食，一生杀狗不计其数。

清乾隆丙子年，他渐感体衰，四肢软弱，不能行立，终于病倒床上。求医服药，均不见效。那年秋天，病得非常沉重，在昏迷中，自言自语地说，有无数的狗向他猛冲狂吠索命。沈二惊恐万分，号叫求救，昼夜不得安宁。家人都束手无策。

临死时，他举身自投床下，像狗一样地

两手按地，发出吠叫声，许久才气尽而死。他的吠叫声惊动了邻人来观睹，无不知此即杀狗之恶报。

七十五、火枪回击

江苏宝山县李某，如富家子弟模样，天性爱好玩弄不正当的事。家居靠近沿海，住宅周围，种植竹林，用来防止海潮的灾患。竹上常有成群的鸟儿，做巢栖息。李某少年时，就学会制造火枪，专以用来射鸟为荣。

他长大后，常结交营兵，成群结队地去打猎。被他凌虐射杀致死的鸟，多达数万只以上。

到了五十多岁时，有一天早晨起床，忽然双手掩护额头，惊恐地呼叫说：“有很多鸟在啄我额头，痛死我了。”不久他又遮掩颈部，接着又遮掩肩膀、背部……最后遍身掩躲，惊慌恐怖，叫痛不止。不一会儿，口出唉呀声音，手足痉挛，筋脉卷曲，不能屈伸，好像鸟将死时的状态一样。如此折磨了数日才死。

七十六、循环救护

从前有一位儒生，天性仁慈。有一次，他亲族家中的母狗，一胎生下四只小狗，以为不吉利，要把小狗丢弃在河中溺死。儒生看见了，不忍活泼可爱的小动物，无辜被害。于是便将四只小狗带回家畜养。

四只小狗在他悉心照顾下，渐渐长大了，不但勇敢，而且忠于主人。有一天，将近黄昏，忽然有一阵暴风，带着腥味，屋前的草木也一片散乱，声音震动山谷，远远望见一条大蟒，身体粗如水桶，目光闪闪，张口吐舌，来势汹汹，直趋他而来，欲加以吞食。

四只小狗看见这条大蟒，便奋不顾身地四面竞奔，冲向大蟒，跳上蟒身，扼住颈部及要害，拚命乱咬。经过一场激烈的奋斗，结果大蟒伤重而死。四只狗终于救护了主人，没有受到伤害。这正是循环救护的最佳写照。

七十七、宰猪恶报

安徽合肥县排头镇，有一位屠夫宣四，以杀猪为业，已经二十多年了。家中颇有积蓄，有住屋三栋，并有田地百亩。有一天五

更，宣四起来烧水准备杀猪时，其妻也起床上厕所。经过猪圈中，忽见两个妇人躺卧在地上。仔细再看，果然不错，便心生害怕，急忙地将她所看见的告诉其夫，并说：“这是不吉利的预兆。今后你一定要改业，不可再杀猪了。”宣四不听，仍要杀猪。其妻便无奈地暗将屠刀投入厕所。这天宣四因为找不到屠刀而作罢，但心中毫无悔意。

宣妻见苦劝无效，于是请娘家来与宣四分产，宣妻携带幼子独居。分家后，宣四照旧杀猪。刚将一栏的猪杀完时，他的幼子突然暴病而死。宣妻因为痛丧爱子，终日与宣四吵闹不休。宣四自幼子死后，稍有悔意，不敢再杀。但每日以赌博消愁，没有几年便把田产现款都输光了。

宣四因为贫穷，又重操杀猪旧业。才复业二十多天，忽然得了怪病。口鼻常流脓血，臭秽不堪，非常痛苦。而且早晚叫号如猪，如此拖了一年多才死。

七十八、雷击贪残

《法苑珠林》记载：唐朝时，渤海长沙人士封元则是一个烹宰能手。唐高宗显庆年

间，任光禄寺大官，掌理膳食帐幕。

当时西域番族于阗国王，前来朝见天子。带来吃剩的羊，共有数千只。于阗王全托封元则送往僧寺放生。不料封元则利欲熏心，认为到手的肥羊岂可轻易放过。于是暗中将羊全部送给屠宰场。屠宰出售后，获取一笔暴利。

龙朔元年夏天六月，有一天，洛阳城忽然大雨倾盆，雷电交作。霹雳一声，封元则在宣仁门外的大街上，被雷电触击，折断颈部，血流满地，当场惨死。那时人群围观，拥塞街道。大家见状莫不惊骇感慨地说：“像这样的人，一定做了不仁义的事，才有这样的果报。”

七十九、屠羊变羊

江苏常熟县有一位屠夫薛庆官，以杀羊为业，家境相当富裕。他每天五更起来杀羊。那羊儿痛苦哀鸣，实在令人不忍听闻。亲友屡劝他改业，但他丝毫不听。经营十余年，所杀的羊只，不可计数。

行恶无悔，恶报终究还是到来。当薛庆官四十多岁时，忽然得病。求医服药，经过

半年多才治愈。但是家财却已耗用将尽，并且病后鼻嘴竟然突出。他的脸已变成羊形。一幅可怕的羊面，使他感到非常苦恼。自己也觉悟到是杀羊的报应，所以从此不敢再杀羊。

次年，他带三百金与邻人雇船到安徽买米，竟然不慎跌落江中淹死。他的家属运棺去装尸，却连尸体也找不到。

羊是一种重情知义的动物。试看羊子吃奶，双膝跪在母羊腹下。从前邠州，有个屠夫，有一天，绑好一只母羊将宰杀。看见羊子双膝向他跪下，两眼流泪。屠夫深受感动，从此不再杀羊。

八十、射鹿杀子

江西吉安县庐陵居民吴唐，善于射箭，爱好打猎。时常携带儿子出外打猎。

有一次，他在山野中发现母鹿带领小鹿出游，吴唐便引箭射死小鹿。母鹿痛丧爱子，徘徊悲鸣。吴唐不但不生怜悯，又隐伏于草中，等待母鹿正悲伤舔抚小鹿时，又将母鹿射死。正要去拿取时，顷刻间又发现了一只花鹿。于是引箭再射，不料正射中其子。吴

唐抱起爱子，悲痛欲绝。

这时候，空中传来声音说：“吴唐、吴唐！母鹿爱子的天性，与你有何差别？你怎忍心伤害动物的至情呢？”吴唐惊奇抬头观看时，忽然从草丛中跳出一只老虎，猛扑吴唐，咬断了他射箭的那条手臂。他倒在血泊中死去。

八十一、戕狐种火

淮南有一位王某，是当地的富有人家。有一次，因为开设当铺，扩充场地到邻居屋舍，发现三只小狐狸。家人想法要赶走它，但是王某却一定要杀死它，以除后患。因而打死了两只，逃脱了一只。从此以后，王某家中便每天闹祸，不得安宁。

清仁宗嘉庆乙亥年冬天，当铺忽然无缘无故地起火焚烧。王某知道这是狐仙在作祟，于是前往向张真人控告。真人送他一张敕牒，带回家中张贴。才安静了数月，狐仙又照旧作祟。王某不堪其扰，准备将当铺卖给陈某。就在双方买卖定约的前一天，陈某家中忽从空中隐约传来声音说：“我与王某有旧仇，你千万不要买他的房子。”陈妻听得很清楚，就阻止其夫承买，因此买卖不成。

到了辛丑年三月，当铺又起火延烧，王某的家宅全部被烧成灰烬。由此可见，因果报应真是不爽。

八十二、陈四该死

清朝安徽人龚恺，于癸巳年三月间，随船运粮到怀宁县大长沟。有一夜，他梦见一位白发老人向他哀求说：“我明天早晨有大灾难，恳求先生援手救我，来日一定报答。”龚恺醒来，对梦中事感到不解。

次日早晨，他忽然听到邻船一片喧叫声。上前探看，原来船夫刚捞获一只大水獭。这时，龚恺忽然想起昨夜梦中的白发老人，不觉怦然心动，就拿出五百文，要求收买放生。许多船夫都答应。只有一名叫陈四的船夫不肯，并说：“你知道一张獭皮要值多少金吗？你五百文能买什么？”龚恺正要添价，但陈四已经用铁叉向水獭头上刺去，脑浆碎裂，立即惨死。那些船夫就剥下獭皮，分食獭肉。不久，所有吃獭肉的人都病倒。陈四病得最重，在昏迷中喃喃自语说：“我修行多年，不幸遭到厄难。蒙仁人君子愿赎救我，大家都同意收买。唯独你不肯，而且狠心立刻把

我又死。我一定不饶你！”众人替他哀求无效。陈思越病越重，昼夜哀叫数天，吐血而死。

八十三、祭忌杀生

莲池大师《竹窗随笔》记载：浙江钱塘金某，一生虔诚持斋。后来因病逝世，神识托梦家中一位童子说：“我修持善业并非很久，不得往生净土。现在阴界，但也很安乐，来去都很自由。”

有一天，他的神识托梦妻子说：“你为什么要杀鸡祭我坟墓？如今有阴间官吏跟随在我身旁，行动不如以前自由了。”这时，他的妻子正怀孕，于是顺便问他会生男或生女。金某说：“这胎当会生男，母子平安无恙。以后会再生男，可是母子会双亡。”

不久，他的妻子果然生男，母子平安。后来又怀孕生男，可是难产。刚生下，母子随即双双去世。金某所说，一一应验，毫无差错。由此可知，杀生祭忌，徒然增加先亡业障。孝子贤孙难道忍心拖累父母祖先？

因此，每逢年节或忌辰，孝子贤孙要尽孝思，应当敬备香花蔬果祭祀。并且虔诚斋戒，念佛诵经，回向西方清净佛土，使祖先早出轮回，才是真正报恩。

八十四、嗜鸡偿报

清乾隆年间，河北省某县有一位知府，独生一女。此女十六岁时，忽然病死。

数年后，有一天，知府夫人外出，船停河畔。中午在船上熟睡时，梦见他去世的女儿，被人捆绑宰割，凄惨哀叫。知府夫人从梦中惊醒，还听到那声音像是邻船传来的。回想梦境仿佛是发生在邻船中，于是命人前去察看。得知邻船刚杀一猪，四脚以红带捆绑，和梦中她的亡女手脚所捆绑的红带一样。知府夫人非常悲痛，知道该猪必是她的亡女转生的。于是照价赎回，将猪尸体埋葬。

后来知府的家仆曾对人说：“该女孩十六岁逝世。在生时，父母非常疼爱，百般顺从。她很喜欢吃鸡肉，每餐如无鸡肉，即不肯吃饭。因此每年为她杀鸡，多达七、八百只以上。由于恶业太重，所以短命夭死。再转生为猪，偿还业债。

佛说杀业重者，死堕地狱，受千万苦刑。地狱罪报受完，再转生为畜生，一一偿还血债。百世千生，难有了期。

八十五、业病挽回

浙江余杭县的黄秀元，向来精通医治疮肿，远近闻名。有一次，一个愁眉不展，哀声呼痛的人，袒露背部，前来求诊。经过黄秀元诊查，是背生疮毒。大得像盆底，又有数十小疮，四周环绕，病势已将溃烂。黄秀元惊讶地说：“这个病症叫做‘百鸟朝王’，若溃烂就无法医治了。你平日到底做什么生意？不妨告诉我。”

此人回答说：“我白天以火枪打鸟，夜里到树林间寻找鸟巢，毁巢取鸟。多年来皆以卖鸟为生。”黄秀元说：“你是因为残杀生命，才得此罪报。肿毒若是溃烂，那就无法救治了。你若能对天立誓，从此改业，不杀生命，我当尽力为你医治。”此人恭敬从命，于是对天立誓戒杀。经过黄医师半个多月的医治，竟然奇迹出现，疾病渐渐痊愈。此人果然从此不再杀生，改业卖菜，生活安康。

由上可知，以前因无知而曾造杀业的人，只要能依照善人教导，痛改前非，便可消灾获福。上天未尝不给人以自新之路。像黄君这位名医，能借治病，化导病人，改过行善，是真正自利又利他的大善知识了。

八十六、放生赎罪

江苏镇江县丹徒镇安港的沿岸，常有人捕到老鼋，卖给当地喜欢吃鼋肉的富翁赵群。因此越来越多的渔夫设计捕鼋，可卖得高价。因此当地居民都习以为常。

一年后，赵群梦见来到东岳庙，和一个人对质。此人头尖体胖，自称是江中老鼋，控告赵某为贪图口腹，杀害了他的许多子孙。座上岳帝责问赵群说：“老鼋在那洞穴居住，已有多多年，向来都相安无事。你是富豪人家，不知放生惜福，却反而放纵口腹，恣意贪味。教唆无知的渔民，捕杀生灵。阴曹怎能宽免你？”赵群哀求赦罪，愿从此改过。并发愿如能被释放回阳间，就要戒杀放生，以赎罪业。

赵群如是再三地哀求，于是岳帝命令从轻杖打，以泄老鼋的忿怒。打完之后，告诫他说：“人有一念之善，鬼神便能福佑他。你若能依愿力行，自有善报。若照旧任意杀生，就不能饶恕你。”说罢，命鬼役引导赵群回到阳间。

赵群醒来，只见两腿青肿，数日不能起床。他常常毫不隐瞒地向人述说梦中所见，并且劝诫人们戒杀放生。他全家戒食鼋、龟、

牛、马、犬等类动物，又常不惜钱财地买物放生。后来成为乡里一大善人。

八十七、火馀痛发

老徐是高家多年的忠仆，做事勤劳，深得主人的信任。清仁宗嘉庆年间，某日中午，老徐还没起床。高家主人觉得奇怪，敲他房门，很久才开。只见老徐跛足痛苦地说：“我二十岁时，在东关市卖鳝鱼面。每天杀鳝鱼数十斤，如此经营了三十年，积蓄三千多金。后来正逢桐油跌价，便将全部资金购买桐油囤积，期待上涨时，大赚一笔。不料买来的桐油，全遭大火烧尽。资本全部泡汤，无奈只好停业为佣。我昨夜梦见无数鳝鱼前来索命。其中两条大鳝，怒目冲来，分别咬我左右膝盖，痛得惊醒。早上起床，两足疼痛不能踏地，因此迟迟未起。”

高氏见他膝肿如疮，于是以家制的万灵丹为他敷治，结果很快就治好。但是不久之后，有一天，老徐又闭门呼唤不开。高氏破窗而入，见老徐泪流满面地说：“我会死了，我又梦见两条大鳝鱼，再来狠咬旧伤处，剧烈疼痛，透彻心肝。这次必定不能活命了。”

虽然再用万灵丹涂治，也无效了。再过数日，老徐终于痈疮溃烂，露骨疼痛而死。

八十八、放生昌后

梁敬叔先生《劝诫录》上记载：齐青太守的先祖退庵先生，乐于行善。常以医药济人，生平戒杀放生。每当祭祀或宴客时，所用肉类都是市场买来的现成净肉。

有一天，朋友送退庵先生两篮活蟹，又肥又大。旁观者莫不流涎，想尝美味蟹肉。这时，退庵到水阁中，将两篮蟹倒入河中放生。在座有位湖州客称赞他说：“先生的作风，类似我家乡张封翁，就是张侍郎的父亲。张家戒杀放生，已有数代。张侍郎兄弟都登科甲，承受显贵官位。先生能如此，不久诸弟子，必将如张氏一样显贵。”

经过一年，齐青果然以二甲第一人，入翰林院。经殿试
后，派任高州太守。

按张侍郎镇抚福建时，家父（《劝诫录》作者梁敬叔自称）曾在他幕府任事。起初不知他戒杀，居住将满一月，餐厅内不见杀生。偶然询问，才知张侍郎全家戒杀，只吃不为

己杀的净肉。府内部属受其教化，也都奉行不敢违逆。张侍郎自己生活清俭。每逢初一、十五出署巡察暗访时，只买油条大饼充饥而已。

八十九、残暴速死

《法苑珠林》记载：唐太宗贞观年间，雍州人陆孝政任右卫隰州府，左果毅都尉官。陆孝政为人很小气，性情急躁，时常残害物命，对于佣人常加以斥骂鞭打。

他府内的庭院颇为宽阔。园内原有一窝蜜蜂，聚集栖在屋宅的南面树上。孝政就任时，派人将蜜蜂迁到别处。蜜蜂却仍旧习惯栖在树上，不愿飞走。孝政大怒，便烧一盆沸水，对树浇灌，数千蜜蜂全被烫死。

到了次年五月，有一天，孝政在厅堂午睡时，忽然飞来一只蜜蜂，以蜂针刺其舌上。陆孝政痛极而醒，舌头随即发红肿大，满口堵塞。既不能说话，又不能饮食，医药皆无效。这时他才忽然想起往事。他曾经残杀许多无辜的蜜蜂，以致种下今日的苦果。可惜懊悔太迟了，他疼痛折磨数日而死。

九十、杀蚁显报

江苏扬州城外，有一位农民咎四六，爱好整理园圃，种植花木。

有一天，因为种花挖土，偶然发现一个蚁穴，广而深，有如大瓮，洞内有无数蚂蚁。四六凶残好杀，回屋取了一盆沸水，直接灌入蚁穴。可怜无数的蚂蚁，因此惨被烫死。四六然后取土填补，种植花卉。

那年八月，有一天下午，四六又因整理园圃，袒胸露体在庭院乘凉休息。梦中忽然看见无数的蚂蚁爬遍他的全身。醒来时，忽然发现全身肌肉，有无数红色斑点。次日，小点都化为红泡，每一红泡长出一只蚂蚁，狠咬其肉，痛苦难忍，四六如此哀叫数天才死。

蚂蚁虽是小物，同样具有生命，具有觉性。其贪生怕死，与人无异。请君培养慈悲心，不要轻易伤害蚁命。咎四六残杀众多生命，果报是堕于地狱受无量苦，并非一死就能掩盖罪恶。

九十一、贪馋果报

清朝道光年间，浙江嘉兴县有一位沈某，官至太守。家甚富有，为人慷慨好施，但是生活很奢侈。在任所时，衣服车马以及室内陈设之物，莫不讲究华丽。尤其三餐饮食，最为讲究。每餐尽是鸭脑、鱼翅、鹿脯、熊掌、鸡肉等珍贵食品，并且常以此宴客。积年累月，残杀无数的生命。

后来，沈某辞官归里，购买一栋大厦。栽植花木，叠放美石，开通清泉，到处都极尽精雅。而饮食烹调比以前更加奢侈。

十余年后，沈某家道渐衰，生一场病之后，竟然变成狂癫。东西不分清洁污秽，拿到后便送入口中。甚至烟斗、茶壶、茶杯一拿到手，便打碎乱咬吞下。因为东西积在腹中不化，终于致伤而死。

唉！一般皮肉，一般痛苦，不思刀砧之间，何等苦楚！乃为三餐口腹，天天杀生害命，如此杀业积重，日久必遭天罚。如过去杭州有潘德齐者，年老无子。听人说食鳖可以得子，因此就养了很多鳖，以小鳊饲之。日日杀鳖烹食，如此经过一年多，仍然无子。后来他全身生疮，疮口形如鳖嘴，痛苦呻吟，数月才死。

九十二、行仁子贵

汪公良彬先生，个性节俭，尤其喜好放生。每逢春社节日（春日祈农的祭祀）和自己诞辰，必买田螺放生。若见人囚笼鸟雀，也买来放生。

有一次，他的弟子在汪公寿诞时，要摆设歌舞筵席为他庆贺。汪公说：“若要以此花费杀生害命，不如把设宴的费用统统用来买物放生，这样我才安心满意。”他的话令弟子们都受到感动，于是都遵照汪公的主意去做。因而在这一年中，他所救的生命比往年还超出数倍。

到了汪公晚年，曾由邻居要将牛卖给屠夫宰杀。牛忽然奔入汪公大门，跪在台阶下，好像请求汪公救命。汪公便慨然出钱将牛买来饲养。

后来，汪公儿子显贵于朝廷，朝廷皓命特赠汪公“兵部尚书”的爵号，以示荣宠。而汪公也相当长寿，死时毫无病苦，安详而终。

汪公将杀生的花费，改用来放生。只在一念之间，而转祸为福。世人若能效法汪公，便可寿享百年，子孙荣贵。比那琴笛歌乐满庭，刀桌尽染赤血，以致削减自己寿算，其善恶福祸，怎能同日而语？

九十三、持斋功夫

江苏常熟人士顾顺之，向来吃斋素食。康熙庚戌年二月初一日，不省人事。一睡竟睡了七天七夜，把家人急坏了。

苏醒之后，他对家人说：“这真是一次不可思议的经历！我梦见来到一座庄严的道场。前法堂有法师讲《金刚经》，后法堂有法师讲《报恩经》。讲经完毕，接着劝大众说：‘持斋素食者，应当坚心念佛；食肉者，务必永戒杀生，如此不但可以超度父母，而且可以消除自己罪业。’法师又引导我到一处血池。我忽然看见生母在血池中哭泣，有无数螺、蚶蚯蚓围咬其身。法师说：‘你今生母亲已经超度。这是你过去世的母亲。因为在世时，好食肥鸭，杀生太多，因此死堕地狱受苦报。你如果要度脱她，必须诚诵大悲、往生咒。’正当此时，我忽然惊醒，才知神识离身已经七天了。”

顾顺之醒后，专心持念大悲咒和往生咒。经过数日，被困在地狱的母亲，亦感梦度脱。

九十四、广劝颐罪

从前，河北交河县书生孟兆祥，乡试中试。但是身体虚弱，染犯脾病，病势垂危。

有一夜，他梦见来到森严广大的冥府。冥王对他说：“你知道你的寿命将尽吗？又可知你的祖、父两代，都是像你一样，患脾病而死的吗？”孟兆祥不敢回答。冥王说：“你的祖、父两代在世时，都是因为杀生太多，所以受此报应。我看你的福禄本来应该很大，今后若能戒杀放生，并且将梦中见闻，刊印发行，劝化世人，这样就可网开一面，赎你生前的罪行。”

孟兆祥即叩头应诺而醒。于是立誓戒杀，并写下梦中见闻，刻印流传于世。并且极力劝善。后来孟兆祥果然中壬戌年进士，官至吏部（主铨选之官署），而且也很长寿。

九十五、杀劫由来

《杀劫报》记载：王祥帆述说：“从前，到处都有人被劫，而且头手都被盗匪砍落，令人惨不忍睹。这些盗贼土匪，纷纭而起，

到处烧杀。死亡遍野，尸体交横堆积。

当时，有一位秀才李培德，见此情景，感慨万千。于是专程到深山拜谒二仙观林道长。他请教道长说：‘天下生灵何辜要遭此大横祸呢？’

道长很感叹地说：‘世人残忍好杀形成风气，宰杀物命，罪孽深重。积怨既久，大为冒犯天和。因此上天降临饥荒天灾。接着又以刀兵人祸，烧杀人命，以抵偿物命。这也是天道报应不爽。’”

天本好生，奈何世人广造杀业，上干天怒。以致降刀兵、水火、瘟疫等种种灾难，以惩诫世人。世人若不造杀业，自然能远离灾难。所以一人戒杀，一人免难；一家戒杀，一家免难。

九十六、蝌蚪报恩

浙江绍兴县郡丞张公佐治，提升为浙江金华县太守。当张公离开绍兴，赴金华就任途中，经过一处偏僻的地方，见无数的蝌蚪在道路两旁，昂头鸣叫，犹如呼冤。

张公疑怪，下车步行察视。众蝌蚪跳踯在前引导，来到田间，发现二具尸首，叠在

一起。张公命人提起二具尸首，发现下面那具尸身尚能微动，于是即刻命人用汤灌救。那人苏醒复活，向张公叩谢地说：“我本是一个商人，路见二人肩挑两担蝌蚪，要去市场贩卖。我一时不忍，便全买来放生。那二人却骗我来到此地放生，然后从我背后击杀我。我竟被击昏而不省人事。我那二仆随行在后，身上携带资财。必定是被那两人引诱来此杀害，夺走钱财。”

郡丞张公急速命人追捕。不久，人财俱获。因为那二人都是某太守的部属，一经审讯，都据实招供。于是判决以死罪抵命，并将钱财归还商人。

九十七、救鸡救己

江苏无锡县西门外染溪某乡人，远道探访亲戚。亲戚要杀鸡款待时，他急忙对主人说：“我是吃三官素的，请不要杀生吧。”于是主人便备素菜招待他。

他用完素食不久，便辞别亲戚。归途乘船过渡，已登上某船。这时候，河岸上忽然有一位白发老翁高声呼叫说：“船上有一位假吃三官素的说谎的人，千万不要渡他！”

船上的人觉得奇怪，互相诘问究竟是何人？他自说：“不错，是我！不过我说谎言是迫不得已的。因为亲戚家准备杀鸡款待，我只好借故托说吃三官素的。”众人并未原谅他，便推他上岸，不许同舟。

他上岸要找那位多管闲事的白发老翁时，却不见踪影。

过了不久，他回头看船已经行驶到河中，忽遇一阵强风，全船覆没，众人皆溺死。

后来的人都说：“某人救一鸡命，所以才脱免水难。”这是该某人所始料未及的事。

九十八、大鼈传书

清咸丰年间，台湾兵乱。唐益庵奉命帮助徐树人前往平乱。在平乱整军归途时，心里挂念其弟率兵厦门，不知战情如何。那时候，巧遇四人抬着一只大鼈出售，部属因为索价太贵，不愿买下。他们又找到益庵夫人求售。夫人亦认为太贵而不愿买时，大鼈忽然流泪，令人感到可怜。夫人怜悯大鼈，便照价买下。

次日，唐益庵命人将大鼈载到海口放生。他向鼈默祷：“你是有灵性的动物。舍弟现

在瑞都转运使军队中。但望你能为我带来一信。这才不负我买你放生。”说罢，把大鼋投入大海。鼋在巨浪中再三回顾，仿佛表示感激，然后消失于巨浪中。当时是九月八日。过了一个月，唐益庵收到弟书。书报平安，信上发出日期正是九月八日，真是太巧合了！这分明是大鼋在报放生之恩。

由此可见，大鼋是很有灵性的动物。起初大鼋落泪，是因为怕死乞怜。接着欣获生机，受恩人默祷，暗中帮忙传递家书，沿途无阻地达成任务。这比起古人雁帛传言，岂不是更为奇异？

九十九、佛法解冤

唐朝京兆尹（掌治京师）殷安仁，家财富裕，向来奉事慈门寺僧众。

隋恭帝义宁元年，有远客在殷安仁家住宿。暗中偷取人家的驴，在殷家宰杀。临走时，将驴皮赠送安仁。到了唐贞观三年，安仁偶然路见有人对他说：“追捕你的使者，明日一到，你就当死了。”安仁恐惧地直往慈门寺，一夜不出。

次日，果然有数十个鬼吏，各个身带兵

器，来到寺门外。遥见安仁在寺内诵念佛经，便呼唤他出来。安仁不理，更加虔诚诵经。鬼吏们互相讨论说：“昨天不立即索命，今天他在精诚诵经修福，怎能捕得？”因而只留下一人看守。

看守的鬼吏对安仁说：“先生从前杀驴，驴今日控告你，因而派我们来摄捕你。必须要你出面，才能解决事情。”安仁在殿内回答说：“驴是往日别人盗来我家宰杀的，只是把皮送给我而已。本非我杀的，为何要追拿我？请你回去代我转告那驴，从前确非我杀。如今我愿为驴念经超荐，请它放过我吧！”鬼吏应诺说：“好吧！驴若不答应的话，我明天再来找你；驴若允许，我就不来了。”说罢，鬼吏转身离去。次日，鬼吏竟然没来。安仁于是为驴礼诵经忏回向，从此全家持戒素食。

一百、闻经升天

《贤愚经》的第十二卷有记载：从前，佛陀在舍卫国的时候，有一位比丘常在树林中坐禅行道，午食后则经行。因为他诵经的声音清雅美妙，有一只鸟非常喜欢听。有一

次，正当这只鸟飞在树上，恭敬地倾听比丘诵经时，不幸却被猎人所射杀了。

由于敬听诵经的善根，这只鸟的神识即投生到第二忉利天中，成为面貌端正，身相光明庄严的天人，而且知道宿命。当他观见自己得此天福果报的前世因缘时，立即手持天花妙香，到那位诵经比丘的住处，向比丘礼敬问讯，并且以天华妙香供养他。比丘问之原委以后，非常欢喜地请他坐下，为他演说种种妙善解脱之法。天人闻法后，当下即解脱证悟初圣果，欢喜踊跃地返回天上。

佛法深妙，饶益世间。这只飞鸟只是爱听说法之声，即获得无量天福，何况人若能深信佛法，坚固受持，所获得的果报，则更难以形容了。

世界语版翻译印赠缘起

妙慧

世界语作为一种人造的国际辅助语言，易学易用，被广泛应用于世界各国包括宗教在内的各个领域。三十年前，笔者曾自学过世界语等几种语言，并将世界语应用于翻译和写作实践。开始学佛后，计划在修学佛法的同时，借此进行相关的佛学翻译。

之前笔者虽然翻译过《百喻经故事》，并在当时的世界语杂志上连载过一部分，但后来为省出更多的时间和精力用于佛法修学，便放弃了所有的外语学习和练习。时隔二十年后，在一次偶然的机会，通过互联网再次接触到世界语。了解到这种语言随着社会的发展和科学技术的进步，应用范围日益广泛，便再次萌发了用世界语翻译佛学资料的想法。经过一年左右的慎重考虑，重新开始学习和使用这种语言，同时与国内外世界语佛学团体和个人建立了密切联系。

发心用世界语翻译《戒杀护生故事》，纯属偶然。这与笔者亲自参加的一次放生活动有关。

在浙江多宝讲寺修学期间，寺院组织了

一次放生活动，笔者陪同放生小组去水产市场买放生的小动物。对笔者这样的北方人来说，水产动物很少见，因而想不到当地人在杀生方面竟如此残忍。第一次看到他们面无表情地抓起一个个可爱的生命，将它们活生生地开膛、剥皮和断头，自己也仿佛像被宰杀的动物一样，感受到一种难以言喻的痛苦，尤其是当看到青蛙被切去了上身并剥了皮，剩余的下半身还在盆子里蹦来蹦去时，内心的痛苦更是难以言表。虽然当时发心念咒为它们回向，但内心仍然无法承受所见的惨状。回过头来陪放生负责人买蛇，却又见到了另外一番景象：一条条粗大的蛇挤在一个个大笼子里无助地等待着可怕的末日。我们与一个卖蛇的老板娘商量好按蛇的平均价格将几个笼子的蛇全部购买，老板娘便开始为我们抓蛇。因为我们购买的数量多，其他生意不多的卖蛇人也主动围过来帮忙。奇怪的是，一般人平时想想都害怕的蛇，在他们的手中竟然那样温顺，被人抓起来任意盘绕却一动不动，仿佛是死蛇。最后一个笼子里的蛇剩得不多时，老板娘总是隔着一条特大的蛇而抓小蛇。其他过来帮助抓蛇和看热闹的卖蛇人提醒她说，当时是商量好大小一齐卖的。老板娘不吭声，只管挑小蛇抓。最后只剩这

条大蛇时，老板娘提出要加价。众人都看不过去了，对她纷纷指责。最后她很不情愿地将蛇抓出来，但舍不得往我们准备好的口袋里放，她将蛇拿在手中端详良久，还是不顾众人的劝告想往笼子里放。正在这时，那条温温顺顺的大蛇突然回过头来咬了她一口。她痛得一边跺脚一边硬将蛇塞进了笼子。有几位卖蛇人便开始对她责骂，她只好再次将蛇抓出来，但仍然掂在手中舍不得交给我们。这时，大家都不再言语，一个个瞪大眼睛盯着她。蓦然，那条蛇再次回过头来又咬了她一口，恼羞之下她狠狠心便将蛇扔进我们的口袋里，使那条大蛇有了一分生存的机会。好长时间过去了，这件事却一直在笔者脑海中萦绕。是啊，一切动物都贪生怕死，与我们人类无异，只是无法用我们所能听懂的语言表达自己的思想和苦楚而已。从佛教的立场上看，他们的佛性与我们人类是相同的，将来苦报尽了，都有修行佛法得到解脱的机会。所以，我们每个人都应当像对待自己一样善待每一个生命。

笔者一直希望能为它们做些什么。但自己只是个普普通通的出家人，既没权力不许别人杀生，也没资金将所有的动物买回来放生，便想到了翻译放生故事。希望国内外读

过本书的每一位读者，都能对动物生起同情心。

准备翻译资料时，发现在寺院图书室找不到《戒杀护生故事》原版，于是采用英文版，并陆续将译稿上传网络。英文版是美国人讲述的中国古代戒杀护生故事集《The love of life》（热爱生命）。

文稿初译时，便得到国内外很多世界语人士的帮助。如国际世界语佛学组织的美国 Ĝan Ŭesli Starlin 同修、国内的温晋根老师、法国 Michel Fontaine 先生、西班牙 Augusto Casquero 先生及世界语佛学网、世界语学习网和绿网上多位热心的老师和学友都提过宝贵建议。译到后期，虽然找到了中文原版，但由于中、英文两种版本在表达风格方面差别很大，如按原中文版修改不如重新翻译，便仍沿袭英文版翻译，但依据中文版内容修改了译文中的人名、地名。翻译完成后，中国国际广播电台世界语部的赵建平老师配完《百喻经故事》，仍发心为这个译本配音，于是笔者根据需要对文稿进行了部分调整。在此过程中，又多次得到赵建平和谢玉明老师的帮助。

上述老师和学友耐心细致地为译文的校对、改编做了很多工作。他们认真地将译文

中有疑问的地方一一指出让笔者重新与原资料核对，并帮助修改错字、病句，甚至连标点符号也不忽略。这些帮助使笔者在世界语翻译方面受益匪浅，修正了不少过去早已习惯的一些错误译法和表达方式。

书稿完成后，有同修提议印赠，并热心参与助印。但在完成定稿并制成光盘后，因为许可问题，未能及时出版，便将所有的文字和语音资料通过网络公开。这些资料受到国内外世界语人士的欢迎，下载和转载量与日俱增。巴西世界语电台 Parolu Mondo 曾选《百喻经故事》、《戒杀护生故事》和笔者另外一部译作《妙问妙答》的内容进行播放。2009 年下半年由于中国世界语出版社李仁芝和卢纪新两位老师的帮助，中国世界语出版社为我们提供了系列丛书的许可。便先出版两千套《百喻经故事》书版和八千余套世界语版《百喻经故事》、《戒杀护生故事》语音光盘用于对国内外赠送，促进了佛学和世界语界的相互理解和交流，同时，激发了佛学人士对世界语的兴趣，也增进国内外世界语人士对佛学的兴趣。有更多的世界语人士参与后续的译稿校对工作。《百喻经故事》传到日本世界语界后，一位世界语盲人组织的志愿者发心要将此书由世界语译为

盲文版。一位西班牙世界语人士也将已完成翻译并上网的《妙问妙答》由世界语译成了西班牙文版。

在本书出版之际，谨向在世界语版佛学资料翻译、校对、印刷、出版和流通过程中提供帮助的所有同仁再次表示衷心的感谢，希望本书的翻译、印赠使所有的众生得到更多的福慧和安乐，同时也回向后续的《佛本生故事集》和《妙问妙答》等译作有足够的顺缘早日出版。

世界语佛学网

<http://www.budhano.com>

miaohui@budhano.cn

